ЗА БІЛЬШОВИЗАЦІЮ

5-6

ВЕРЕСЕНЬ-ЖОВТЕНЬ

1931

РОБІТНИЧО-ФАРМЕРСЬКЕ ВИДАВНИЧЕ ТОВАРИСТВО
ВІННІПЕҐ, МАН., КАНАДА

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ Й ЧИТАЙТЕ ТАКІ ЖУРНАЛИ Й ЧАСОПИСИ:

"ЗА БІЛЬШОВИЗАЦІЮ"—Політико-економічний та культурно-пропагандистський місячник Центрального Виконавчого Комітету Комуністичної Партії Канади в українській мові. Передплата на рік $1.50, поодиноке число 20ц. Адреса: **Za Bilshovizatsiu, Ukrainian Labor Temple, Cor. Pritchard Avenue & McGregor Street, Winnipeg, Man.**

THE PARTY ORGANIZER—Місячний журнал Центрального Організаційного Департаменту Комуністичної Партії Канади на англійській мові. Кожний активіст повинен читати його регулярно. Поодинокий прим. 10 центів. Замовлення посилати на адресу: **The Workers Publishing — 94A Church Street, Toronto 2, Ont.**

THE WORKER—Бойовий тижневий часопис на англійській мові, центральний орган Комуністичної Партії Канади. Є це единий тижневий робітничий часопис на англійській мові, що притримується становища революційної клясової боротьби. Передплата: на рік $2.00; на півроку $1.00. Поодинокий екземпляр 5 центів. Адреса: **The Worker, 94A Church Street, Toronto 2, Ont.**

WORKERS' UNITY—Масовий, бойовий, двотижневий часопис індустріяльних робітників і безробітних. Центральний орган ВІОЛ. Передплата: $1.50 на рік. Адреса: **Workers' Unity, 70 Lombard Street, Toronto 2, Ont.**

THE FURROW—Офіціяльний орган Ліги Фармерської Єдности. Бойовий голос незаможних фармерів. Виходить раз на місяць. Передплата: $1.50 на рік. Адреса: **The Furrow, 3 Grainger Building, Saskatoon, Sask.**

THE YOUNG WORKER—Офіціяльний орган Ліги Комуністичної Молоді Канади. Виходить два рази в місяць. Передплата: 75 центів на рік. Адреса: **The Young Worker, 68A Adelaide Street, E., Toronto 2, Ont.**

THE YOUNG COMRADE—Місячний часопис для робітничих дітей. Передплата: 25 центів на рік. Адреса: **The Young Comrade, 68A Adelaide St. E., Toronto 2, Ont.**

Пролєтарі всіх країн, єднайтеся!

ЗА БІЛЬШОВИЗАЦІЮ

ПОЛІТИКО-ЕКОНОМІЧНИЙ ТА КУЛЬТУРНО-ПРОПАГАНДИСТСЬКИЙ МІСЯЧНИК ЦЕНТРАЛЬНОГО ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ КАНАДИ

За редакцією: Ів. Вивюрського, М. Поповича, Л. Моріса, С. Кара, М. Лєнартовича й І. І. Бойчука.

№ 5—6 **Перший рік видання** **№ 5—6**

ЗМІСТ

	Стор.
До боротьби за робітничі права	3
Г. І. Петровський — З'їзд переможного соціялізму	4
Г. Валєцкі — Стан воєнного положення в Польщі	12
Японський імперіялізм у Манджурії ("Комуніст")	14
Присмерк англійського капіталізму ("Комуніст")	17
"Прав, Британіє!.." ("Комуніст")	19
Ів. Вивюрський — Підсумки страйку в Сейнт Боніфейс	22
Ів. Вивюрський — Висновки страйку в Естевані	28
М. Лєнартович — Перебіг страйку в Елмвуд	35
Т. Юен — Бойовий з'їзд майнерів	39
М. Ліщинський — Здобутки праці ТОДОВИРНАЗУ	42
Т. Кобзей — Зворот масових організацій на шлях клясової боротьби	48
В. Олин — Загроза правого і "лівого" опортунізму	52
І. В. — Побільше уваги нашій молоді	54
Резолюція про положення та завдання Комсомолу	57

(Продовження на слідуючій стороні.)

ВІННІПЕҐ **ВЕРЕСЕНЬ—ЖОВТЕНЬ** **1931**

РОБІТНИЧО - ФАРМЕРСЬКЕ ВИДАВНИЧЕ ТОВАРИСТВО
Вінніпег, Ман., Канада

(Продовження.)

Ф. Шунамен — Аграрна криза й наші завдання 67
Законопроєкт Фармерс Юніті Ліґ про допомогу фармерам 72
В. Сорин — Наука Леніна про партію 74
М. Скрипник — Підсумки XI Пленуму Виконкому Комінтерну 83
Л. Ф. Спокойний — Діялєктичний й історичний матеріялізм 87
Питання й відповіді 92
Секретар В.П.Ф. Бюра — Заснули на посту 96

З друкарні
ТОВАРИСТВА УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧО-ФАРМЕРСЬКИЙ ДІМ
Вінніпеґ, Ман., Канада

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Ізза перевантаження друкарні працею, вересневе число "За Більшовизацію" не появилось. Натомість ми цього місяця видаємо подвійне число на 96 сторінок. На майбутнє журнал виходитиме регулярно кожного місяця.

Редакція.

ДО БОРОТЬБИ ЗА РОБІТНИЧІ ПРАВА!

В листопаді в Торонто розпічнеться великий суд над Політбюром Комуністичної Партії Канади. Судиться цих товаришів за приналежність до компартії під обвинуваченням в "приналежності до незаконної організації". Це суд над нашою партією вцілому, суд над остатками прав робітничої кляси Канади.

Арештування і суд над Політбюром компартії є частиною і то найвищою досі точкою в наступі капіталістичної кляси цієї країни на пролетаріят і трудящі маси.

Криза в Канаді цілий час поглиблюється. Імпорт за перших 8 місяців цього року був на 782,507,000 доларів, в порівнанні з 1,1114,307,000 за цей самий період минулого року. Експорт був на 693,863,000 доларів в порівнанні з минулорічним експортом 988,803,000. В Канаді зараз знаходиться 600,000 безробітних. В одному лише південньому Саскечевані поверх 150,000 фармерів залежать від урядової допомоги на свое життя. Вартість канадського долару впала на 12 процент. Росте дефіцит в урядових бюджетах. Канада стоїть на передодні фінансової кризи.

У відповідь на спробу капіталістів звалити весь тягар кризи на плечі трудящих мас, ми маємо, під керівництвом компартії, розгортання бойових демонстрацій працюючих і безробітних, опір фармерів до вивлащення їх із фармів, піднімаючуся хвилю страйкової боротьби. Щоби зломити опір трудящих буржуазія вживає всіх сил, навіть до розстрілу страйкерів в Естевані і арештування керівників компартії з метою проголосити партію нелєґальною.

Хвиля протестів проти буржуазного терору, що буйно розвинулась зараз після арештувань, дещо притихла. Інші події відвели увагу пролетаріяту і бідняцького фармерства від цього найсильнішого наступу на них. Суд приближується і ми мусимо розвернути таки зараз масовий протестаційний рух, що дійшов би найвищої точки, коли розпічнеться суд і примусив би буржуазію відступити від свого наміру.

В бій за права робітничої кляси Канади!

Хай живе Комуністична Партія Канади!

Г. І. Петровський

З'ЇЗД ПЕРЕМОЖНОГО СОЦІЯЛІЗМУ

(Оцю статтю передруковуємо з березневого числа журналу "Більшовик України". За останнього півроку ми є свідками дальшого поглиблення світової кризи капіталізму і мерзотної зради "соціялістів" з II Інтернаціоналу з одної сторони і бурхливий розквіт соціялізму в СРСР з другої. Стаття повинна послужити цінним матеріялом для наших товаришів у розяснюванні здобутків СРСР підчас св'яткування 14-ої річниці Жовтневої Революції в першому тижні листопаду цього року. — Редакція.)

VI всесоюзний з'їзд рад, що відбувався в березні цього року, має особливо видатне історичне значення. З'їзд всебічно обговорив всю діяльність уряду та ухвалив найважливіші постанови на 1931 рік, вирішальний рік п'ятирічки, виконання яких забезпечує переможне соціялістичне будівництво від робітників і селян усього багатонаціонального Союзу рад, де "питання про перемогу соціялізму вирішено, і перемогу соціялізму в Союзі РСР повнотою забезпечено", як це відзначив VI з'їзд рад в постанові на доповідь тов. Молотова.

Всесоюзний з'їзд рад обговорив і схвалив лінію уряду в міжнародній політиці, в господарській та культурній роботі.

Розгорнутий наступ соціялізму на всіх фронтах в нашій країні супроводжується страшенною, нечуваною своїми розмірами, промисловою й сільсько-господарською кризою в капіталістичних країнах. Капіталістичний світ шукає шляхів, щоб вийти з безпорадного стану кризи й занепаду і, передовсім, озброюється проти СРСР.

Замах на повпредство в Польщі, замах на радянського повпреда в Японії та низка інших агресивних дій реакційної буржуазії свідчать про те, що капіталісти продовжують провокаційну роботу проти СРСР і це вимагає від нас виключної пильности. Борючись за мир, СРСР робив кілька разів серйозніші пропозиції щодо розв'язання питання про знищення воєн між народами, але ці пропозиції відкидала зграя капіталістичних держав.

Буржуазія не може далі спокійно дивитись на бурхливий розвиток та зміцнення пролетарської держави — батьківщини пригноблених всього світу, а тому вона збирає всі свої сили для воєнної інтервенції проти СРСР.

Але в самому таборі імперіялістів є глибокі суперечності,

— вони ніяк не можуть погодитися в дільбі майбутніх грабунків; імперіялістичні акули — Франція й Англія — для нападу на СРСР не знаходять собі достатньої підтримки від деяких інших великих капіталістичних держав. Не допомагають імперіялістам ні хрестові походи, ні наклепи про "демпінг", ні наклеп про "примусову працю" в СРСР. Капіталізм тепер загниває, він неспроможний розв'язати загальної кризи, неспроможний усунути внутрішні суперечності. Буржуазія іде до спаду й загибелі.

Симптоматичним є повне зрадництво II Інтернаціоналу. Ці мерзотні агенти буржуазії є нині найкращі посібники імперіялістів щодо придушення робітничого революційного, а також визвольного кольоніяльного й національного руху.

Серед робітничих і селянських мас все більш закріплюється свідомість про велике історичне завдання СРСР в справі перетворення капіталістичного світу, світу насильства і пригноблення мільйонів трудящих, на новий світ комуністичного суспільства. І цілком зрозуміло, що коли б не ця свідомість і сталість пролетарських мас, капіталісти після слів давно перейшли б до діла — до воєнної інтервенції проти СРСР, без цієї пильної підготовки. Судові процеси над шкідниками довели, що міжнародня реакція зазнала поразки.

Ці **"судові процеси над шкідниками та інші викриття контрреволюційної роботи шкідницьких груп достатньою мірою показали потребу за теперішніх умов посилити увагу робітничої кляси до клясових ворогів, які не лише не складають своєї зброї в боротьбі з владою рад, але не зупиняються перед ніякими заходами в боротьбі проти неї"** (Молотов).

Теперішній стан капіталістичних країн являє собою жахливу картину голоду і злиднів мільйонів безробітних. Все це ширить революційну та національно-визвольну боротьбу в усіх кольоніяльних країнах та по всіх частинах світу проти імперіялістів. Вже який рік точиться жорстока війна на території Китаю проти китайських імперіялістів, шириться революційний рух в Індії і в інших кольоніяльних країнах, зростає революційне піднесення на ґрунті криз в капіталістичних країнах.

Все це супроводжується проляттям крови трудящих мас. І тут вже справжне пекло, пекло, до якого призвели людність панівні капіталістичні зграї і якого можуть і повинні якнайшвидше позбутися трудящі цілого світу лише через "нікому не заборонені шляхи Жовтневої революції", як казав тов. Молотов на Всесоюзному з'їзді рад.

Всі намагання імперіялістів напасти на СРСР були відбиті тим, що пролетаріят, на чолі з комуністичною партією, зломив контрреволюцію в СРСР, викрив її зв'язки з міжнародньою буржуазією, висвітлив перед робітничою клясою цілого світу загрозу від світової контрреволюції і довів, що співвідношення сил в світовому маштабі нині таке, що озброєний напад на СРСР стає з кожним днем небезпечніший для тих, хто нападає.

"З'їзд цілком ясно розуміє, що воєнна небезпека зростає і разом з тим визнає, що за умов кризи, яка увесь час поглиблюється, і дедалі більшої хиткости в капіталістичних країнах, за одночасного зміцнення економічної й політичної моці Союзу РСР, збройний напад на СРСР визначає тепер головну небезпеку для тих, хто наважиться порушити мир та напасти на Радянський Союз" (З резолюції VI з'їзду рад).

Найкращою запорукою миру в цілому світі має бути успішне виконання завдань 3-го вирошального року п'ятирічки, що ним ми завершуємо побудову фундаменту соціялістичної економіки в СРСР. Тов. Молотов на всесоюзному з'їзді рад, говорячи у своїй доповіді про внутрішній стан СРСР, підкреслив велику, вперту роботу щодо соціялістичного будівництва за ці два роки, що проходили в умовах загостреної клясової боротьби. Проведенням правильної і твердої ленінської лінії партії в боротьбі проти правого ухилу, як головної небезпеки на даному етапі, що є агентурою куркульства в лавах партії, проти контрреволюційного троцькізму, "лівих" закрутів та примиренства до них, забезпечимо перемогу соціялістичного розвитку.

Розгорнуте соціялістичне будівництво соціялізму СРСР та рішучий наступ на рештки капіталізму загострюють клясову боротьбу. Клясовий ворог чинить скажений опір, він не гребує ніякими засобами щоб зірвати соціялістичне будівництво.

За цей період викрито у нас чимало шкідницьких і контрреволюційних організацій, що є прояв шаленого опору клясового ворога, які мали на меті різними шляхами — підготовою воєнної інтервенції й організацією внутрішніх повстань — скинути радянську владу і запровадити капіталістичні порядки. Майже в кожній галузі промисловости викрито контрреволюційні осередки. Шкідників виявлено на залізницях, в кооперації і в низці інших господарських організацій та навчальних закладів. Вони намагалися за всяку ціну знищити радянську владу. Але все це викрито. Більшу частину активних контрреволюціонерів і шкідників, відповідно злочинові, вже покарано.

І ось, всупереч всьому шкідництву і контрреволюції, розвиток соціялістичного будівництва йшов велетенськими кроками вперед. Звичайно, наш переможний соціялістичний поступ був досягнутий впертою працею робітничої кляси та бідняцького селянства. Ентузіязм робітничої кляси, ударництво й різні інші соціялістичні форми праці стимулювали розвиток продукційних сил трудящих в СРСР. Час минув і життя довело химерність сумнівів правих опортуністів та повне банкроцтво капіталістичних верховодів, що сміялися з п'ятирічки. Тепер уже ясно і для ворогів, що розвиток промисловости забезпечений повністю і п'ятирічку здійснюється вже за 4 роки, а в багатьох галузях промисловости — навіть за 3 а то й 2½ роки. Пролетарів нафтовиків Баку і Грозного, що виконали свою п'ятирічку за 2½ роки, вже увінчано славою, за ними тягнеться великий червоний список підприємств, що закінчили свої п'ятирічки.

518 нових потужних підприємств радянської промисловости відкриваються цього року, з виробництвом продукції для ринку більше ніж на 4 мільярди карбованців. Зважаючи на ці успіхи, в цензову промисловість ВРНГ вкладується не 5,5, а 6,27 мільйонів карбованців.

Маємо зростання робітничої кляси, порівняно з довоєнним часом, майже в 3 рази, зростання заробітної плати, велике житлове й культурне будівництва — клюбів, шкіл, навчальних закладів тощо.

Одним із важливіших підсумків двох років п'ятирічки ми маємо вирішення соціяльної проблеми — ліквідацію безробіття в той час, коли великі маси трудящих капіталістичних країн задихаються від тяжкого безробіття.

Головне завдання, яке стоїть перед нами — це виконання плянів вирішального року п'ятирічки. Це є наш прямий обов'язок до країни і ми його мусимо виконати. Особливо це стосується Донбасу, де пляни відобутку вугілля ще не виконується. Робітники Донбасу повинні твердо пам'ятати, що, не ліквідувавши прориву, вони можуть поставити під загрозу виконання народньо-господарського пляну СРСР. Плян у 56 мільйонів тон вугілля на рік і 150 тисяч тон на добу треба за всяку ціну виконати.

В доповіді на VI з'їзді рад, т. Яковлєв показав успіхи нашого соціялістичного будівництва в сільському господарстві.

Нашим величезним досягненням у розвитку сільського господарства є розв'язання в основному зернової проблеми на базі колсоспного та радгоспного будівництва. Нечуване зростання радгоспів і колсоспів і великі успіхи їх, широкий рух селянських мас до організації своїх дрібних господарств у колективи утворив всі можливості для соціялістичної перебудови сільського господарства. До початку з'їзду по СРСР нараховувалося об'єднаних господарств 37% і до 75% по зернових районах (Зараз це число багато більше. — Ред.)

Все це свідчить, що соціялістичний сектор господарства стає абсолютно панівним в СРСР. Ось чому стала змога приступити до повної ліквідації куркуля як кляси на базі суцільної колективізації, і до викорінення решток капіталістичних елементів.

В СРСР ще 80% усього населення працює в сільському господарсві. Це не те, що в Англії, де лише незначна частина населення працює в сільському господарстві; і не те, що в Америці, з її велитенською продукційністю сільського господарства, де близько третини населення працює в ньому. це не те, що в Німеччині, де приблизно, теж одна третина населення працює в сільському господарстві. У всіх цих країнах великі простори землі належать великим капіталістичним господарствам, що вживають у себе найліпших сучасних технічних засобів і хемічн-

ного добрива. В цих країнах дрібні селянські господарства витискаються з землі, а землю захоплюють банки, поміщики, великі землевласники.

Всупереч усій історичній смузі розвитку сільського господарства, його роздрібненість, виховання приватних егоїстичних інтересів, де ще й досі панує непросвітна темрява, звідки часто починався найреакційніший рух, нині в СРСР все це ліквідується й сільське господарство стало на шлях соціялістичного свого розвитку. Замість приватних егоїстичних інтересів іде колективістичний рух серед селянства, будуються радгоспи й колгоспи, розв'язуючи цим велику історичну проблему розвитку сільського господарства. Проти всіх сподівань капіталістичних країн, бідняки й середняки, об'єднавшись у великі колективні господарства, ліквідують останню капіталістичну клясу — куркульсво. Тільки так можна перетворити сільське господарство, — на засадах машинізації, вживання в ньому новітніх технічних засобів обробітку землі, вживання різних добрив і наукових досягнень останнього часу, вживання багатопільної і зміннної системи різних зернових і технічних культур і корінняків Ми, розв'язавши в основному зернову проблему, тим же шляхом — радгоспів і колгоспів — повинні розв'язати тваринницьку проблему.

Зрозуміло, спочатку не так легко налагодити радгоспне й колективне господарство. В колективному господарстві треба запровадити тверду дисципліну і пляновість, виробити трудові звички, систему відрядних робіт і загонів, трудового сумлінного виконання своїх обов'язків і розподіл їх, ліквідувати порівняльні і споживацькі тенденції. Тут ще багато й багато доведеться попрацювати. "Але те, що 85 тисяч колективних об'єднань, куди входить 6 мільйонів бідняцько-середняцьких господарст, засіяли навесні 1930 року майже 33 мільйони гектарів землі, а індивідуальна частина селянства засіяла лише 20 мільйонів гектарів" (Резолюція VI з'їзду Рад про колгоспне будівництво.) говорить вже про велику перемогу організованої праці в колективізованому сільському господарстві над дрібним і неорганізованим індивідуальним господарством. Це е великий економічний і політичний факт історичного значіння і запорука для перемоги над старими архаїчними формами господарювання.

Початок цьому великому рухові поклало радгоспне будівництво. 1930 року радгоспи мали близько 4 мільйони гектарів землі, а 1931 року площа їх поширюється вже до 9,5 мільйона гектарів. Питання робітничого постачання щільно пов'язані з розв'язанням зернової проблеми, проблеми тваринництва і виконанням програми городництва, особливо по лінії кооперації. На першому часі в скотарських радгоспах загинув деякий відсоток худоби, але тепер справа стала на міцні ноги.

В резолюціях з'їзду точно зазначено, які саме завдання стоять перед трестами "Скотовод", "Свиновод", "Овцевод",

масло-молочними, птахівництва та ін) щодо поліпшення роботи їх. Перейшовши через низку недоладностей, ми тепер маємо там кращу організацію праці і більші досягнення. Безумовно, нам треба бажати ще кращого. В зернових радгоспах ми вже маємо великі досягнення. Усім тепер відомо, що загальний врожай в радгоспах принаймні на 25—30%, а у колективах — на 10—15% більший, аніж в індивідуальному господарстві. Треба тепер боротися за врожай, його підвищення, поліпшення якости продукції, зменшення собівартости.

Міцно зорганізовані робітники й селяни, свідомі завдань соціялістичного будівництва, безумовно набудуть нечуваних результатів в галузі організації виробництва в колгоспах та радгоспах. Весь ліпший досвід, що ми його мали по радгоспах, переноситься тепер у колективи.

"Лише в тому разі, коли пощастить на ділі показати селянам переваги громадської, колективної, товариської, артільної обробки землі, лише коли пощастить допомогти селяннові за допомогою товариського артільного господарства, тоді тільки робітнича кляса, що тримає в своїх руках державну владу, дійсно доведе селянинові свою правоту, дійсно притягне на свій бік твердо і по-справжньому багатомільйонні селянські маси" (Ленін).

Досягнення теперішньої роботи робітників і селян у колективізації сільського господарства й будівництві радгоспів цілком очевидні. Безперечно, що тепер в цьому будівництві від нас вимагається ще напруженішої роботи щодо організації колгоспів і праці в колективах. От чому треба тепер скерувати всю волю й сили партійних організацій і рад на завершення колективістичного будівництва, вживання його кращих форм продукційности і розподілу праці, виходячи з постанов VI з'їзду рад Союзу, де сказано:

"Лише той бідняк і середняк-одноосібник продовжує лишатися спільником робітничої кляси, хто разом з робітничою клясою допомагає будувати колгоспи, хто підтримує колгоспний рух, хто допомагає провадити рішучу боротьбу з куркулем.

Для того, щоб стати справжньою й міцною підпорою радянської влади, перед бідняком і середняком-одноосібником — один шлях шлях допомагати колгоспам, а потім і вступу до колгоспів".

Питання "за" або "проти" колгоспу вимагає від усіх партійних і радянських колгоспних організацій розгорнути велику масову організаційну роботу. Треба боротись по-більшовицькому за колгосп, викриваючи всілякі спроби куркульства та його агентів зірвати колгоспне будівництво, терпляче й енергійно провадити роз'яснювальну роботу серед індивідуальників, скеровану на те, щоб переконати маси селян стати на шлях колективізації. Безумовно, радгоспному і, особливо, колгоспному будівництву ще багато будуть шкодити куркульські елементи на селі. В жорстокій боротьбі за колективні засади ро-

бітничі й бідняцько-середняцькі маси села здолали сильний опір від клясових ворогів на селі. В цій тяжкій боротьбі за будівництво соціялізму на селі чимало загинуло славних комуністів і незаможників-селян. На Україні КНС були піонерами будівництва колективів і сільсько-господарських комун і вони часто підпадали куркульському терору і шкідництву. Але міцна спілка робітників і селян, під керівництвом комуністичної партії, тріюмфує над усіма рештками капіталізму.

Радянське будівництво з ліквідацією округ набуло цілком нових форм. Замість губерень, а потім округ, керувати всім соціялістичним господарством почали тепер райони й міські ради. Найбільш рельєфно це позначилося на Україні. Після ліквідації 40 округ утворилося 363 районних і 19 міських адміністративних одиниць. І так в цілому Союзі. Трудящі маси і на чолі їх комуністичні організації, що під керівництвом їх будується соціялізм у СРСР, будується нове суспільство, яке перевиховує людність, з представника приватних інтересів на представника і оборонця соціялістичних інтересів. Мільйони беруть участь в управлінні країною.

Побудову соціялізму забезпечить швидкий рух нашої культурної революції. Досить сказати, що за ці роки ми багато працювали над ліквідацією неписьменности і малописьменности. Нині ми проводимо загальне навчання, розвиваємо будівництво шкіл, на заміну шкідникам-фахівцям утворюємо радянські кадри з робітників і селян, вихованих на ненависті до капіталізму й експльоатації.

Візьмім для прикладу вищі школи РСФРР: 1929 контингент учнів у господарських та технічних вишах був у 154 тисяч осіб, в 1931 р. вже 327 тисяч; якщо взяти загальне число учнів по всіх вишах і технікумах, то це становитиме 600 тисяч чол. проти 260 тисяч 1929 року. У нас на Україні зростання ще разючіше.

Оволодіти технікою, стати лицем до техніки — ось центральне завдання. Це говорить про глибоке коріння що його пустила соціялістична культура в радянській країні. Але це тільки початок. За десяток максимум років СРСР має наздогнати й випередити передові в техніко-економічному відношенні капіталістичні країни.

Гасло тов. Сталіна про опанування техніки VI з'їзд рад Союзу прийняв у своїх постановах, і пролетаріят та трудяще селянство разом з трудовою інтеліґенцією завдання це виконають. Безумовно, в нашій великій роботі є чимало хиб і проривів. Накреслені за пляном заходи іноді не виконувалися, якість продукції не доходила до потрібного рівня, собівартість не зменшувалася до накреслених цифр. Проте в цілому незаперечним є те, що наше народнє господарство за два роки зросло вдвое порівняно з 1913 роком.

Ухвалені постанови VI з'їзду рад Союзу і XII з'їзду рад України мають велике господарське й політичне значення. Треба всі доповіді й постанови з'їздів кожній радянській організації, міськрадам, райвиконкомам, сільрадам на своїх пленумах і на великих масових зборах ретельно опрацювати з тим, щоб через виробничі наради дійсно виконати поставлені великі завдання соціялістичного будівництва. Та міськрада або виконком, що не виконає цього елементарного зобов'язання перед своїми виборцями, по-справжньому не розуміє значення мобілізації трудящих мас на боротьбу за соціялізм, бо будівництво соціялізму можливе лише спираючись на маси і разом з масами. Лише тоді можна мати великий успіх. Треба зараз же сказати, що деякі міськради і виконкоми не пішли цим ленінським шляхом і не здійснюють директив нашої партії, що вимагають од кожної комуністичної організації широкого піднесення активности трудящих мас і діяльности у проведені генеральної лінії партії в господарському будівництві країни.

Ліквідація проривів і успішне виконання промфінплянів вирішального року п'ятирічки, проведення колективізації не менш, як на 50%, а в основних зернових районах, по суті, завершення на протязі 1931 року колективізації і на цій базі ліквідації твердині реакційних сил — куркульства, оволодіння технікою, поворот лицем до техніки, утворення радянських кадрів, успішне проведення культурної революції — ось основні завдання, що їх розв'язали з'їзди рад, що їх треба по-більшовицькому здійснювати, що від них залежить завершення фундаменту соціялістичної економіки.

В цій великій історичній роботі ради повинні стати на чолі мас. Разом з масами, за керівництвом партії на штурм за завершення фундаменту соціялістичної економіки, за побудову соціялізму.

Тільки проводячи нещадну боротьбу проти всіляких ухилів од ленінської лінії партії, проти правого опортунізму, як головної небезпеки і "лівих" закрутів, ми виконаєм велетенське завдання всесвітньо-історичного значення, що його поставив VI з'їзд рад Союзу, перший з'їзд рад періоду соціялізму.

Г. Валецкі

СТАН ВОЄННОГО ПОЛОЖЕННЯ В ПОЛЬЩІ

В останніх кількох днях політичні рішення величезної важливости були зроблені в двох країнах, які знаходяться під прямою опікою французького імперіялізму. В фашистській Польщі введено стан воєнного положення. В фашистській Югославії введено "конституцію". Оба ці рішення несуть на собі печатку Парижу. Оба вони служать одній цілі. В Белґраді тисячі сербських, хорватських та словенських робітників і селян залишаються в в'язницях ката Зівковича; їхні організації все ще заборонені, звірські пересліджування продовжуються, але кривавий режім має приняти більш респектабельний вигляд через введення щось на подобу парляменту — як у Варшаві та Букарешті. В польській "республіці" режім дикого терору буде поширений за посередництвом впровадження воєнного положення. Оба рішення служать, як будьто би, ціли втримання "закону й порядку".

Наглим декретом, виданим президентом "республики", починаючи 6 вересня в Польщі встановлено **стан воєнного положення.**

Польовий суд зараз примінюється до всякого роду **політичних** злочинів: за "зрадницьку" діяльність, за "участь в розрухах" — особливо зазначені розрухи з ціллю визволення політичних в'язнів.

В протязі сорок вісім годин після закінчення переслухання поліції, згори виготовлене оскарження має бути готове й обвинувачений мусить стати перед своїми "суддями". "Нормальне" засудження на довголітню в'язницю змінюється присудом на смерть **через розстріл;** звичайне ув'язнення змінюється на не менше чим **десять років каторги.**

Щоби зрозуміти всю звірськість оцих провізій, треба поглянути чим були "нормальні" кари за політичні "злочини" в Польщі.

Старий царський карний закон, особливо його "політичні" параграфи, залишився без змін. Членство в "заборонених" політичних партіях каралось каторгою. В протязі цілого існування нової польської республики, не тільки комуністична партія але й усі робітничі та селянські організації, що не стояли на базі сучасної польської держави та капіталістичного устрою суспільства, були об'явлені незаконними. Великі масові організації, що членство деяких досягало сотні тисяч, особливо організації поневолених національних меншинств, одна за одною були об'явлені "незаконними". **Число політичних в'язнів,** що ніколи не падало нище 4.000, в останньому часі нараховувало **8.000 мущин і жінок.** Прелімінарне переслухання в'язнів знаходиться в руках "дефензиви", яка працює на зразок царської "охрани". Судова розправа, на яку ніякі свідки опріч агентів охрани не допускаються, відбувається за закритими дверьми.

Нова кампанія проти політичних в'язнів почалась декілька тижнів тому взад скасуванням їхніх прав, які вони вибороли для себе в тяжких боях, і поставленням їх на однаковий рівень з простими злочинцями. В'язні відповіли на цей крок голодовими страйками та бунтами, в яких тисячі політичних в'язнів зараз беруть участь, підтримані масовими демонстраціями робітничої кляси. Завершено цю кампанію зараз введенням стану воєнного положення.

Він направлений не тільки проти тих тисяч робітників і селян, які зараз знаходяться вже в в'язницях, але в першу чергу проти тих, яких намірюються запроторити до в'язниць в наступних тижнях та місяцях, проти мас, яких вони є оборонцями. Тероризувати маси, притримувати їх від революційної боротьби — ось ціль уведення воєнного положення.

Ніколи досі не були фашистський режім, капіталісти та юнкери так загрожені гнівом мас як зараз. Коли в минулій зимі безробітні становили головні загони, що брали участь в революційних демонстраціях, повстанчицька пролетарська армія зараз охоплює в першу чергу фабричних робітників.

Коли в минулому році революційний селянський рух обмежувався головно українськими та біло-руськими районами, сьогодні він ширіться на чисто-польські райони і відзеркалюється в усе частіших повстаннях жовнірів. Господарська криза, що є корінною причиною піднесення революційної хвилі, призводить Польщу до катастрофи. Якщо після проведення "пацифікаційної акції" на Західній Україні минулої осені уряд міг піклувати ілюзію, що йому вдалося здушити визвольну боротьбу українських і біло-руських мас, свіже відновлення цієї боротьби на східних районах Польщі свідчить про невмірущий гнів цих мас проти режіму польських юнкерів і катів.

Але Польща — перегорода перед більшовицькою небезпекою — **мусить бути "врятувана".** А фашистським правителям та їх імперіялістичним опікунам здається, що найбільш ефективною зброєю проти загрожуючої революції є посилення режіму терору і введення стану воєнного положення.

Ми довідуємося з вірних джерел, що **проголошення стану воєнного положення наступило після наради польського уряду з французьким амбасадором в Варшаві.**

Стан воєнного положення був введений перший раз в Польщі в лютому, 1921 році, теж на особливе домагання французь-

кого амбасадора. Цей експеримент зараз повторюється на більшу скалю.

Отже боротьба проти цього нового наступу на робітників і селян Польщі є не тільки боротьбою проти фашистського режіму в самій Польщі, але водночас боротьбою проти його імперіялістичних опікунів. І ця боротьба мусить бути проведена зі всією енергією не тільки в індустріяльних центрах і селах Польщі, Західньої України та Білорусі, але й в Парижі та Празі, Лондоні та Берліні, всюди де знаходяться ті, що теж відповідальні за втримання режіму терору в Польщі.

Режім терору в Польщі не є чимось недавним. Його теперішня найгостріша фаза є тільки продовженням того, що всі польські уряди — включно з тими, де міністрами засідали соціял-демократи — проводили. Відповідальність за це падає на цілий II Інтернаціонал. Отже завданням тих робітників в усіх країнах, що досі йшли ще за проводом соціял-демократії, зі всієї енергії підтримувати боротьбу революційних робітників і селян Польщі.

ЯПОНСЬКИЙ ІМПЕРІЯЛІЗМ У МАНДЖУРІЇ

Капіталістичний світ напружено шукає виходу із світової економічної кризи. Шукає свого, капіталістичного виходу, своїми капіталістичними шляхами, засобами насильства й грабунку трудящих мас, підкорення слабших держав міцнішими, поневолення кольоніяльних народів. Поруч напруженої клясової боротьби, що прискорює достигання революційної кризи в капіталістичних країнах, розпалюється боротьба між окремими капіталістичними державами, загострюється становище в кольоніяльних країнах, де натиск імперіялізму зустрічається з піднесенням хвилі національно-визвольних змагань. Загострюється небезпека війни, що кожної хвилини може вирости з окремих конфліктів та перерости на світову криваву пожежу.

Китай давно вже став одним із головних вузлів переплітання імперіялістичних інтересів і водночас одним із важливіших вогнищ боротьби мас проти панування імперіялізму. Світова криза і тут загострила стан і призвела швидше, ніж у багатьох інших відтинках, до подій, що можуть потягти за собою далекосяжні наслідки.

Одна з головних імперіялістичних держав, що має інтереси на Далекому Сході — Японія так само, як інші капіталістичні країни, є в лабетах кризи і так само, як і всі, намагається перебороти її засобами капіталістичного грабунку та поневолення. Посилення експльоатації пролетаріяту, що налічує сотні тисяч безробітних, масова експропріяція найбіднішого селянства, врешті активізація кольоніяльної політики, — ось основні методи японської буржуазії, яка шукає виходу з кризи. Користаючи з того, що інші імперіялістичні держави зайняті,

насамперед, суперечностями в головних вузлах европейської та европейсько-американської політики, Японія заздалегідь підготувала свій виступ у Манджурії.

Ще від часу рбсійсько-японської війни в Південній Манджурії безконтрольно панувала японська фінансова олігархія, господарювали японські імперіялістичні хижаки, а місцевий сатрап був фактично манекеном, на токійській нитці. Коли Манджурія не перетворилася формально на японську кольонію, як це сталося свого часу з Кореєю та Шантунгом, — це пояснюється, головно, опором від інших імперіялістичних держав, насамперед Англії та Сполучених Держав, що не хотіли допустити до надто великого посилення японських позицій в Китаї та до створення доконаних фактів у вигляді формальної окупації Манджурії.

Тепер стан так змінився на користь Японії, що її спільник, а водночас, конкурент на Далекому Сході—Англія опинилась в дуже важкому стані, в наслідок піднесення хвилі визвольної боротьби у різних кутках її світової імперії, а головно, в наслідок загально-економічної і зокрема, фінансово-кредитної кризи. Водночас, сприятливе для Японії є те, що Америка, щоб рятувати свої позиції (економічні та політичні), щоб рятувати капіталістичну систему, як таку, примушена була повернутися "лицем до Европи" й щільно підійти до европейських справ.

Розвиток подій розгортався в Манджурії за старими дуже знаними рецептами: провокація вбивства, військова інтервенція і т. ін. Усе це відбувалося в атмосфері гробової мовчанки в таборі імперіялізму. Не згадуючи вже про Англію, навіть Америка, що стоїть на позиціях утримання цілости Китаю (щоб поширити сферу своїх впливів на цілий Китай), навіть Америка не виступила в першій фазі японського наспуту. Ліга Націй, до якої звернулися з протестом представники "національного уряду" в Нанкині, як і годиться цьому кублові розбійників, стала на позиції Пілата, вмиваючи руки і відмовляючись від втручання. Це дуже яскраво показує послаблення позиції Англії, яка не може відважитися боронити свого стану в Китаї. У дальшому розвитку подій англійський представник лорд Сесіль рішуче підтримав японський імперіялізм.

Це не значить, проте, що цілий імперіялістичний світ підтримує Японію. Америка вирішила втрутитися до манджурських справ, коли, на її думку Японія пішла занадто далеко. Не мавши змоги протиставитися японському виступові взагалі Сполучені Держави поклали його обмежити. Декларація Стімсона, що складається з дуже неясних та загальних формул, що в кожному рядку покликується на пакт Келога та на "миролюбство" Америки, є все ж надто виразна пересторога Японії, що залежить від Ню-йоркського ринку капіталів. Японія пішла на деякі формальні поступки, відводячи частину свого окупаційного корпусу. (Зараз Японія знову посилила свій наступ.—Ред.)

Але тим часом ці поступки — суто формального характеру.

Японія робить усе, щоб не випустити з рук Манджурію, не послабити тих позицій, які дав їй останній імперіялістичний виступ. Вона вже садовить в окупованих провінціях свої "уряди". У зв'язку з тим намічається дальше поглиблення імперіялістичних суперечностей на Далекому Сході, загострення боротьби між основними силами світового імперіялізму за Китай, посилення небезпеки війни. А водночас ще вище піднесеться хвиля національно-визвольної боротьби трудящих проти імперіялізму.

Сили міжнароднього імперіялізму та їхній передовий загін соціял-фашизм намагаються використати дії японського імперіялізму з метою антирадянської інтервенції, втягнення Радянського Союзу до війни. Органи соціял-фашистської преси, а насамперед "Форвертс", малюючи дальші перспективи розвитку подій у Манджурії, намагаються обдурити маси твердженням, начебто японський виступ посилює "агресивність" СРСР, начебто від Радянського Союзу треба сподіватися інтервенції, яка призвела б до війни.

Ця нова антирадянська брехня не може, проте обдурити широкі маси трудящих, які переконалися на підставі численних фактів, що непохитна основа міжнародньої політики Радянського Союзу — це боротьба за мир — проти імперіялізму та його політики. Вони знають, що дійсного винуватця насильства в Манджурії, дійсного палія війни треба шукати в таборі імперіялізму — у цьому випадку в японській імперіялістичній буржуазії. Разом з трудящими масами Манджурії й Китаю в спільних лавах з радянським пролетаріятом, трудящі маси цілого капіталістичного світу, а насамперед Японії, Америки та Англії посилять за проводом Комуністичного Інтернаціоналу свою боротьбу проти світового імперіялізму, його кривавої політики насильства, грабунку й поневолення.

"Комуніст".

Раб свідомий свойого рабського становища, раб, що бореться проти нього — революціонер. Раб, що не відчуває свойого рабства й живе мовчазним, несвідомім та безсловесним рабським життям, — це просто раб.

Раб, що з захопленням розповідає про вигоди рабського життя й зворушується поводженням доброго й хорошого пана, це холоп, хам. — ЛЕНІН.

ПРИСМЕРК АНГЛІЙСЬКОГО КАПІТАЛІЗМУ

Фінансово-кредитна криза, яка розгортається нечувано швидкими темпами, — ось головне явище нового етапу світової кризи та відночас симптом глибокого присмерку англійського капіталізму. Ледве два місяці тому кредитна катастрофа в Німеччині спричинила перші симптоми загрозливого стану Англії. Банкроцтво "Кредитанштальту" і "Данат-банку", банкротство низки інших кредитних установ у Німеччині й Австрії, відплив золота і валюти з райхсбанку, порушення стабілізації німецької марки — все це безпосередньо вдарило по найбільшому розподільнику на світовому ринку капіталів, — по лондонському Сіті.

Англійський фінансовий капітал експортував до середньої Европи не лише власні капітали, а й передусім, капітали інших країн (насамперед Сполучених Держав), які саме експортували капітал через Лондон, використовуючи англійський міцний, розгалужений, чіткий міжнародній кредитний апарат. Своєрідна риса Лондону, як світового ринку капіталу, виявлялася саме в тому, що він оперував головно не власними, а чужими капіталами. При цьому, — збираючи величезні суми короткострокових капіталів. Лондон чималу частину вивозив як довгострокові вкладення (державні борги, промислово-торговельні акції й облігації, гіпотечні фонди тощо). Усе це цілком відповідало засадам, так званої, "здорової" кредитної політики, усе це водночас створювало підвалини економічної моці та світової переваги Лондону, базу британського імперіялізму.

Проте, "здорова" кредитна політика була такою лише до часу світової економічної кризи. Економічна криза, що охопила цілий світ, перетворила цю політику на свою протилежність, створила з неї найбільшу загрозу самому британському капіталізмові. У наслідок кризи, зокрема в кольоніях, постійно меншали прибутки англійської буржуазії. Банкротство ряду кольоніяльних та напівкольоніяльних країн потягло за собою припинення сплати процентів та амортизації. Величезні маси короткострокових кредитів в Европі та заморських країнах "заморозилися", цебто перетворилися на неліквідні суми. Усе це обмежувало закордонні прибутки Англії й скоротило активність платіжного балянсу до мінімуму. Водночас зростала пасивність англійського торговельного балянсу, що її вже перестав покривати надмір платіжного балянсу. Почався загрозливий відплив золота з підвалів англійського банку.

Цей відплив дедалі більшав і перетворився на панічну вте-

чу після перших ударів кредитної кризи в Австрії й Німеччині, коли майже з усіх боків почали стягувати капітали не лише з середньої Европи, але й з Англії.

Не маючи змоги зі свого боку мобілізувати свої ресурси, щоб сплатити зобов'язання, Лондон мусів у широчезному обсязі експортувати золото, а це раніше чи пізніше призвело до валютної катастрофи.

Маючи на увазі питому вагу Лондону на світовому ринку капіталів, враховуючи величезні суми капіталів, що обертаються на лондонському ринку, не важко було зрозуміти, що валютна лихоманка Англії, чимало перевищить розміри валютної руїни в Німеччині. Величезних кредитів, що їх Англія дістала від Америки й Франції, вистачило заледве на кілька тижнів. Втеча капіталів з лондонського ринку не припиняється. Протягом двох місяців загальна сума капіталів, вивезених з Англії, перевищує 200 мільйонів фунтів і лише протягом 3-ох днів перед ліквідацією золотого стандарту експорт золота й валюти сягав 40 мільйонів фунтів стерлінгів.

Відміна золотого стандарту перекреслює довгу та важку боротьбу британського фінансового капіталу за золотий фунт, як знаряддя боротьби проти долару, як засіб повернути Англії стару перевагу в капіталістичному світовому господарстві. Відміна золотого стандарту є один із найяскравіших симптомів краху капіталістичної стабілізації взагалі.

Немає сумніву, що й широкі буржуазні кола розцінюють фінансово-кредитну катастрофу в Англії як безпосередню загрозу цілій капіталістичній системі. Курс фунта, що поруч долара являв досі основну міжнародню валюту, втратив відразу кільканацять процентів. Це позначилося на мільярдах акцій та облігацій, які обігають на біржах цілого світу. Біржі майже всіх капіталістичних країн (крім Америки та Франції) припинили операції в наслідок лондонських подій, стверджуючи цим світове значіння англійської катастрофи. Вона матиме найближчим часом далекосяжні наслідки для розвитку та поглиблення світової економічної кризи. За Німеччиною пішла Англія, а за Англією мусить піти ряд інших країн — не лише британських домініонів, але й европейських держав, що були безпосередньо зв'язані з Лондоном та залежали від стану на лондонському світовому ринку. Вже перші відомості із Скандинавії, Голяндії, Швайцарії, тощо показують, що Англія тягне за собою в прірву й ці країни. Але не лише їх. Надто великий є зв'язок Сполучених Держав та Франції з Лондоном, надто тісне переплітання на світовому ринку капіталів, щоб лондонська катастрофа не вдарила по цих країнах та не спричинилася до найважчих наслідків для їхньої фінансово-кредитної системи.

Найближчим часом треба сподіватися дальшого розгортання подій банкротства фінансових та промислових велетнів, катастрофа цілих держав. Розвиваючися криза найближчим часом може лише поглибитися та загостритися в цілому капіталістичному світі. А це значить, що найближча перспектива веде до прискореного достигання елементів революційної кризи. Бо ж поглиблення економічної кризи мусить посилити натиск буржуазії на трудящі маси, які ставатимуть до боротьби за своє існування, підносити свою активність, дозрівати політично, підносити боротьбу на вищий щабель, аж до повалення системи буржуазного грабунку та рабства.

Роля Англії в системі світового капіталізму та значіння фінансово-кредитної кризи мусить ще більше поширити міжнародній фронт боротьби. Від активности компартій у капіталістичних, кольоніяльних та напівкольоніяльних країнах, від їхнього вміння мобілізувати маси та вести їх у бій проти буржуазії — залежить тепер більш, ніж коли небудь майбутнє трудящих цілого світу.

"Комуніст".

"ПРАВ, БРИТАНІЄ!.."

Стара Британія стоїть на переломі. Найстаріша, наймогутніша до останніх часів держава імперіялісичного світу довго, напружувавши всі свої сили, боронила свою світову перевагу. Вона непохитно боролася зовні й всередині проти молодших імперіялістичних держав, проти виявів свого загнивання та симптомів занепаду світової Британської імперії. Проте, хороба англійського капіталізму поглиблювалася. Лише величезні, нагромаджені протягом цілих століть, багатства, лише світова система панування боронили англійський капіталізм від занепаду та руїни. Світова економічна криза завдала британському імперіялізмові такого удару, що відразу відкрив всі смертельні болячки капіталістичної Англії.

Кредитно-грошева система та панування на морі — ось головне знаряддя сучасного британського імперіялізму. Та це знаряддя, що, здавалося, було з криці, перетворилося на заржавіле залізо.

Фунт стерлінгів — перша золота валюта в історії капіталізму, фунт стерлінгів — ця гордість і золота підпора британського капіталізму, летить у бездонну прірву. Непохитність англійської валюти, найглибша певність одержати за чеки англійського банку чи за його банкноти золото у всякій кількості створили з Лондону найбільший центр світового грошового рунку, наймогутніше вогнище світової торговлі та міжнародніх розрахунків. Лондон став так основним джерелом експорту капіталів до кольоніяльних та півкольоніяльних країн. Протягом останніх десятиріч головні частини світової Британської імперії трималися вкупі головно за допомогою англійського експорту капіталу, через узалежнення фінансового, а водночас і політичного домініонів і кольоній від метрополії.

Після війни Америка, наступаючи на британський імперіялізм, пробивала в мурах його світової імперії одну щілину по одній. Розпалилася війна між доларом і фунтом. Старий фунт завзято боронив свої позиції проти доларового наступу. Криза підірвала основи англійської валюти, призвела до банкротства цілий ряд британських кольоній — позичальників, порушила рівновагу англійського платіжного балянсу, припинила експорт капіталу. Саме тоді, коли треба було кинути нові капітали, щоб рятувати збанкротілі домініони, англійський фунт та лондонське Сіті опинилися над прірвою. Треба було шукати порятунку — тимчасового — в підвалах головних ворогів та конкурентів — американських і французьких банкірів. Англійський фунт раз назавжди втратив свою вагу, як основний конкурент долара, як головна й міжнародня валюта капіталістичного світу.

Це — подія величезної історичної ваги, що її аж ніяк не можна недооцінювати. Це подія, що є один із найяскравіших виявів прискореного процесу занепаду та загнивання англійського імперіялізму, подія що спричиниться до прискореного розкладу Британської світової імперії та цілком нового розташування сил, поглиблення старих та виявлення нових суперечностей у таборі міжнароднього імперіялізму.

"Rule Britania..."

"Пливи і пливи, Британіє, хвилями! Британці ніколи не будуть рабами". Горді слова національного гимну молодого англійського капіталізму, слова морських розбійників-піратів, що завойовували англійській буржуазії цілий світ, слова, що прикривали організований грабунок пригнічених народів, — як же жалюгідно звучать вони тепер! "Британці ніколи не будуть рабами", а тепер досить натиснути американській та французькій фінансовій олігархії, закрити франко-американські кредити англійському банкові, щоб змінився англійський уряд, щоб був створений "національний" уряд з соціял-фашистами на чолі на порятунок англійського капіталізму, уряд, що під диктатуру Ню Йорку та Парижу, здійснює нечувану систему систематичного ґрабунку трудящих мас Англії.

І, водночас, друга основа англійського імперіялізму, його могутня фльота перестає бути надійною зброєю. Поруч золота британська фльота творила головний зв'язок між окремими частинами світової Британської імперії та засіб панування метрополії. І тут під натиском американського імперіялізму Англія була примушена зректися своєї переваги і пристати на паритет (рівновагу), морських озброєнь. Все ж британська фльота до останнього часу була й залишалася наймогутнішою зброєю. Вдар прийшов з того боку, з якого англійська буржуазія ніколи не сподівалася небезпеки. Дисциплінована, скована традиціями століть армія англійських моряків відмовилась виконувати накази й застрайкувала. Як перед тим англійський банк, так тепер англійське адміралтейство побачило перед собою жахливу прірву. Це перший випадок англійської історії,

коли величезна маса моряків, вимуштрувана, щоб боронити британський імперіялізм, порушила сувору військову дисципліну. Це перший випадок, коли протестуючи проти скорочення плати, суворої дисципліни, переслідувань та зловживань, моряки виступили проти уряду за проводом своїх комітетів, співаючи революційних пісень. Це перший випадок та перший крок, який відбиває цілу глибочінь елементів революційної кризи, що розгортається на базі поглиблення економічної кризи в Англії. Це, водночас, загрозливий симптом розкладу Британської світової імперії, занепаду англійського імперіялізму.

Економічна руїна, розвиток елементів революційної кризи, повстання пригнічених кольоніяльних народів, загострення боротьби трудящих мас, ось найближчі перспективи розвитку Англії, що їх не може змінити ні "національний" уряд з соціял-фашистами на чолі, ні брехлива демагогічна опозиція соціял-фашистської "робітничої партії".

Те, що здавалося неможливим кілька років тому правозухильникам та зрадникам, сталося фактом. Розвиток подій в Англії, швидко наближає її до розгартання величезних боїв, що матимуть першорядну вагу для світової революції. Справа нашої братерської англійської компартії, тепер — прискорити розвиток цих подій, щоб ідучи на чолі трудящих мас Англії та пригнічених кольоніяльних народів, наблизити хвилину загибелі британського капіталізму.

"Комуніст"

Інтернаціоналізм на ділі — один, і лише один: щиросердечна робота над розвитком революційного руху й революційної боротьби в своїй країні, підтримка (пропагандою, співчуттям, матеріяльно) такої ж боротьби, такої ж лінії і лише її самої в усіх без винятку країнах. ЛЕНІН.

Ів. Вивюрський

ПІДСУМКИ СТРАЙКУ В СЕЙНТ БОНІФЕЙС

В Домініон Гвіл енд Фаундріс Компанії в Сейнт Боніфейс, біля Вінніпегу, працює 65 робітників, переважно українці. В початку цього року там зорганізувано, базуючись на робітників, що є членами ТУРФДім і РЗТ та їх симпатиками, але втягуючи й других робітників, групу революційної трейд-юнії металістів, майже виключно з молдерів. Юнія охопила тільки половину робітників, не мала сильного проводу, на засідання приходила тільки половина членів, вкладки платило ще менше число, особливо останніми часами. На заводі працював тільки один комуніст, який належав до територіяльної групи, заводського осередку не було. Юнія працювала в запіллі, тайно, щоби оберегти її членів від віктимізації. Поденних робітників не було до неї втягнено.

За останніх три місяці боси знизили платню цим робітникам три рази. Перший раз не поставлено ніякого опору. Другий раз, в місяці липні, відбулося зібрання юнії, але хоч загальний сентимент був за страйком і об'єктивні умови були сприятливі, не було твердого настановлення від провідних товаришів, кожний повторяв "страйкувати треба би", але без повного довір'я в свої сили, не стараючись переконати робітників щодо цієї потреби. Закінчилось тим, що вибраний був комітет для переговорів з босом, робітники мали чекати на заводі доки комітет вестиме переговори, щоби показати солідарність з комітетом; через погану підготівлю робітників вони цього не зробили і комітет теж подався цьому настроєві та не пішов до боса. Оцей інцідент показав слабість нашої організації, зневіру до боротьби в цьому періоді, недостаточне керівництво місцевої ВЮЛ та партійної організації. Це проявлення слабости заохотило боса через кілька тижнів звільнити з праці одного робітника, який працював на заводі дванацять років, а дещо пізніше об'явити нове зниження платні та віддалення вісьмох робітників від праці.

Робітники вже мали досвід свойого першого провалу і вони його не повторили. Вибрано комітет, щоби передав босові домагання робітників: ніякої знижки платні; прияти назад звільненого робітника; ніякого віддалення робітників від праці; признання заводського комітету з тим, щоби повідомляти його місяць наперед про всякі зміни пропонувані на заводі. Післано босові два листи з цими домаганнями, а коли він відмовився навіть відповісти на них, в п'ятницю, 11. вересня, вранці викликано страйк. Наскільки ще залишилась нерішучість показує той факт, що хоч більшість робітників покинула працю в назначений час (8.30), частина, між ними й члени юнії, залишилась на заводі до одинадцятої години, коли страйкері ввійшли до заводу і випровадили їх звідти.

Страйк тревав один тиждень. Бос рішуче відмовився переговорювати з страйковим комітетом, заявив, що не позволить на те, щоби "більшовики працювали на заводі", говорив, що закриває завод і віддалює всіх робітників, зпровадив опріч міської ще сорок осіб провінціональної поліції, ходив з поліцейськими по хатах страйкерів і заохочував їх назад до праці, посилав страйколомів на завод і, взагалі, вжив усіх способів від прохань до загрозів для подавлення страйку. Робітники відповіли на кожну таку спробу непохитним продовженням своєї боротьби. З того часу, як викликано страйк, аж до кінця, ні один робітник не вернувся до праці. Більшість страйкерів, разом з безробітними, що прийшли їм на допомогу, весь час оточували завод пікетами. Коли в понеділок 6 страйколомів пробували ввійти до заводу пікетчики побили їх і не допустили до заводу; це саме сталося в вівторок, коли два страйколоми хотіли зайти до заводу; одного страйколома виведено навіть з поліцейського автобусу, якого пікетчики заставили спинитись. На демонстрації проти вмішування поліції до страйку, що відбулась перед будинком міської ради, було поверх тисяча народу. Жінки й діти теж були втягнені до допомоги страйкові на пікет-лайні і в збиранні поживи тощо. Масові робітничі організації й ціла партія в Сейнт Боніфейс та Вінніпегу були втягнені для збирання допомоги, грошевої і в формі поживи для прокормлення пікетчиків. Поживу постачали й симпатики й деякі торговці. В пресі, на зібраннях у заводських воріт, всюди де тільки було можливо, партія популяризувала страйк, організувала для нього допомогу, вияснювала значіння ВЮЛ, розвивала широку симпатію для страйку серед робітничих мас.

Мейор Сейнт Боніфейсу скоро порозумівся з Департаментом Праці в Оттаві, звідти приїхав представник і звів управління заводу разом з представниками страйкерів на переговори. Роля мейора і представника уряду не була, звичайно, якої небудь симпатії до страйку, але продиктувана солідарністю та симпатією широких кіл робітництва до страйку, що робило небезпечним для панівної кляси продовжувати його, чи зараз вжити суворіших мір для подавлення його. В пятницю вечером, 18 вересня, бос приняв домагання страйкового комітету (по пятанні платні зроблено іншу угоду, в якій відміняється "бонус", але підвищується платню за штуку, що призводить на ділі до майже однієї платні вкінці) **і страйк закінчився перемогою для страйкерів.**

Особливої важливості є признання заводського комітету — **це перший раз в Канаді, що власники визнали заводський (ша-**

повий) комітет і це саме вже підносить рівень нашої боротьби на вищу ступінь.

Ось вкоротці переказання самої історії страйку. Зараз нам треба проаналізувати його, визнати його слабі місця, щоби їх на майбутня не повторяти, передати його досвід робітникам в других частинах країни, щоби вони використали його в своїй боротьбі, і на основі цієї аналізи зробити наші висновки для загального революційного руху в Канаді.

Які були слабости й хиби страйку?

Поперше, недостатня підготівля до страйку. Хоч на заводі працював один член партії, він не з'умів притягнути до партії ще декількох робітників, щоби заснувано з них заводського осередку, який міг би зконцентрувати свою працю на заводі і, під керівництвом відповідних дистріктових установ, давати об'єднане й дефінітивне керівництво новій юнії. Це й було причиною того, що в липні, коли умови для боротьби були дуже сприятливі й настрій робітників відповідний, ми все таки не дали робітникам твердого проводу і перша спроба поставити опір увінчалась цілковитою невдачею. А цей перший провал мав свій відбиток на настроєві робітників, що виявилось в занепаді юнійної організації та ваганні частини робітників навіть в самий день страйку. Недостаточна підготівля виявилась і в обмеженні юнії до одних тільки молдерів, тоді коли поденні робітники становлять біля половини занятих на заводі й їх умови гірші чим умови молдерів. Для цих робітників не було виставлено домагань, а дистріктовий партійний комітет довідався, що й вони заділі знижкою платні, тільки в день перед закінченням страйку і аж тоді виставлено й для них специфічні домагання. Такий недогляд є результатом того, що молода юнія несвідомо була заражена дещо старою "цехівщиною" (крефт), і не з'уміла зразу охопити й підготовити всіх робітників до боротьби. Ще одною хибою в провадженні страйку був брак достатньої організованости на пікет-лайні та це, що не всі страйкері були втягнені до пікетування, залишаючи це по більшій часті безробітним.

Тут треба згадати й про слабість, що викрилась в самому дистріктовому комітеті. Один провідний товариш на самому початку страйку запропонував, щоби страйковий комітет самий вдався до урядових установ, щоби ті вмішалися й звели боса з страйковим комітетом на переговори. Випливало таке становище з цілковитого недовір'я до робітників і до провадження страйкової боротьби в теперішній загальній ситуації та довело до пропозиції, щоби ми самохіть вдалися до буржуазного уряду, щоби за його допомогою якнайшвидче покінчити страйк. Цей самий товариш продовжував це становище й в день перед закінченням страйку, коли на запрошення міської влади приїхав представник уряду з Оттави і злагодив засідання на переговори між страйковим комітетом і босом на слідуючий день.

Цей товариш тоді запропонував на засіданні дистріктового бюра партії, щоби страйковий комітет згодився на залагодження страйку, хоч би тільки якесь одне домагання страйкерів було приняте босом. Його нічого не навчило те, що ні один робітник не повернув до праці від самого початку страйку, що ні босові ні поліції не вдалося зломити бойовий дух робітників, що на допомогу страйку приспішили широкі маси робітництва Сейнт Боніфейс і Вінніпегу, одним словом, що позиція страйкерів була сильною, а з другої сторони, всі спроби боса й поліції відновити працю вживанням "скебів" чи застрашенням робітників були невдачні, саме прикликання представника уряду з Оттави виявило їхню паніку і невихідність їхнього положення, значить, що позиція власників була послаблена. Замість вжити сприятливих умов і сприяюче відношення сил для виборення всіх домагань робітників, цей товариш пропонував чи не повну капітуляцію перед власниками. Таке становище могло впливати тільки від зневіри в боєздатність пролетаріяту, від зневіри в можливість успішно проводити страйками в періоді загостреної кризи. Дистріктовий комітет партії дав рішучу відсіч таким песимістичним настроям.

Чому навчив нас страйк у Сейнт Боніфейс?

Поперше, цей страйк наочно доказав, що в періоді загостреної економічної кризи, під керівництвом революційної трейд-юнії, **робітники можуть зводити економічну боротьбу і діставати в ній перемогу над босами.**

Подруге, впертість і бойовий дух страйкерів доказує, що ми маємо зараз до діла з робітниками, які готові завзято боротися під революційним проводом, **що робітники зараз більш революційно настроєні чим були досі.** До цього часу найбільш революційно настроєні були безробітні, а зараз і працюючі робітники проломлюють крізь консервативні звички й стають до революційної боротьби, **пробуджені до неї боротьбою за свої економічні домагання.**

Потрете, в цьому страйку на ділі показана **солідарність безробітних з працюючими.** Товариство Безробітних негайно після викликання страйку організувало пікетчиків на допомогу страйкерам, вони були на місці кілька годин після початку страйку і від сотні до двох сот безробітних стояли на пікет-лайні день і ніч аж до закінчення страйку. Вони багато спричинились до виграння страйку. Замість того, що безробітні старатисьмуть відняти працю від працюючих, як це дехто думав, вони під проводом революційного Товариства Безробітних всіми силами допомагали страйкові.

Дальше, в цьому страйку **розвинено широку допомогову діяльність.** Для цієї праці притягнено всі масові робітничі організації, рядове членство реформістських трейд-юній і навіть дрібних сторників тощо. Пікетчики мали досить поживи весь час і вже почалась, наприкінці страйку, допомога сім'ям страй-

керів. Пожива й гроші наплпвали щораз більше з продовженням страйку і багато її залишилось (вона буде звернена на допомогу страйкуючим майнерам в Естеван). Наплив допомоги показує широку симпатію, яку партія з'уміла витворити серед мас, і дала їй конкретний вислів в формі грошей і харчів.

Негайне викликання міської і провінціональної поліції проти пікетчиків, відвідання страйкерів по домах босом разом з провінціональними поліцаями, ще раз показує робітникам, що уряд і поліція служать виключно панівній клясі проти робітників. Факт, що пікетчики озброїлись палками, недопустили до впровадження скебів поліцією і організували бойову демонстрацію проти вжитку поліції показує, що в кожній економічній боротьбі робітники зараз же стикаються з вмішанням влади і що з розвитком цієї боротьби вона набірає політичного характеру, де **робітники борються не тільки проти поодинокого пласника, але проти капіталістичного уряду** і цілої капіталістичної системи.

Досвід страйку в Сейнт Боніфейс розбив на конкретньому прикладі опортуністичну теорію, що в Канаді чужинецькі робітники не можуть брати передову участь в клясовій боротьбі.

Накінець, **досвід цього страйку дає хороший зразок, як наші українські робітничі організації мусять на практиці проводити зворот в бік клясової боротьби канадського пролетаріяту.** Саме заснування юнії було ділом членів ТУРФДім і РЗТ. Український Робітний Дім став приміщенням юнії, а підчас страйку — страйкерів. Товаришки з Жінсекції приготовляли в УРД поживу для пікетчиків. Взагалі, як наші організації так і УРД, всьо було звернено на будову юнії та на провадження страйку. В цьому випадку наші організації грали центральну ролю в розвиненні економічної боротьби і дали приклад нашим масовим організаціям в других місцевостях.

Найважливіші місцеві завдання, вкоротці, такі: **всі робітники заводу повинні стати членами юнії** і всеціло підтримувати свій заводський комітет; на заводі повинен бути заснований **осередок партії** довкруги партійного члена, що на ньому працює, і теж із кращих страйкерів, що йдуть за проводом партії, але досі були поза нею; на основі виграння страйку всі робітники повинні бути втягнені, опріч до юнії, ще до наших **масових організацій,** особливо наші українські товариші повинні втягнути українських робітників (частина страйкерів належали до українських націоналістичних організацій) до ТУРФДім і РЗТ, і взагалі вжити досвід страйку **для підкопання фашистських організацій** на місці; виграння страйку мусить бути вжите **для поширення нашої трейд-юнійної праці на другі заводи** (робітники з других заводів уважно слідкували за страйком, приходили на пікет-лайну, жертвували на допомогу, купували нашу літературу, розпитували чи ми готові попровадити таку же боротьбу за них, якщо вони вступлять до ВЮЛ тощо); **підготовлятися до нових боїв в недалекому майбутньому; допомагати боротьбі в інших місцевостях.**

Ми вступили зараз в Канаді в полосу контрнаступу пролетаріяту проти буржуазії. Якщо страйк у Сейнт Боніфейс був проти знижки платні, більші страйки, що ВЮЛ проводить в Естеван-Бінфейт і Бритіш Колумбії, домагаються побільшення платні. Ми маємо всі вигляди на те, що з загостренням кризи, з посиленням наступу панівної кляси на рівень життя пролетаріяту, розвинеться по цілій країні хвиля завзятих контрнаступних боїв робітництва, під революційним керівництвом. Зараз виділяється від попередніх страйків той факт, що партія і ВЮЛ не приходять в діяльність, коли вже страйк вибух стихійно, але **організують, підготовляють і керують з самого початку цими страйками.** Це показує, що ми вже почасти перемагаємо наше відставання від радикалізації мас. Друге виділяється те, що **ВЮЛ зараз вже виграє страйки,** що притягне до нас симпатії робітників, які досі говорили про нас, що ми добрі пропаґандисти, що наші остаточні цілі хороші, але ми не вміємо організувати й керувати економічною боротьбою. Потретє, визнання заводського комітету власниками Домініон Гвіл енд Фаундріс Компанії, подібне визнання юнії цегольним робітникам в Естеван, теж ставлять нашу боротьбу на вищий рівень: робітники не тільки виграють свої домагання, але залишають свою машинерію для виконання цих домагань і для підготовлення дальшої боротьби за поліпшення своїх умов, вони знайшли **нові революційні форми для своєї боротьби.**

Криза капіталізму углибляється, капіталісти лихорадчо шукають з неї виходу і не можуть знайти. Вони стараються вийти з свого положення наступом на життевий рівень пролетаріяту і бідняцького фармерства і репресіями проти революційного руху. Комуністична партія розвиває, нарівні з боротьбою за лєгальність, економічну боротьбу робітничої кляси, притягає довкруги себе все нові шари трудящих і веде їх в наступ проти капіталізму, підготовляє їх до недалеких вирішальних боїв проти теперішньої системи визиску і пригноблення.

Вінніпеґ, Ман., 25 вересня.

В суспільстві збудованому на приватній власності, на поневоленні мільйонів немаючих та трудящих купкою багатіїв, уряд може бути лише найвірнішим другом та спільником визискувачів, найвірнішим сторожем їхнього панування.

ЛЄНІН.

Ів. Вивюрський

ВИСНОВКИ СТРАЙКУ МАЙНЕРІВ В ЕСТЕВАНІ

Історія героїчної боротьби вуглекопів південного Саскечевану ще не закінчена. Жорстоке подавлення і ганебне запродання страйку, що примусило майнерів вернутися до праці 8 жовтня закінчило тільки перший етап боротьби. Зараз робляться приготування до відновлення страйку і якщо власники копалень не згодяться признати домагання робітників, а майнері зуміють перемогти нечуваний поліцейський і фашистський терор та зрадницьких елементів в самих своїх рядах, доки це число журналу появиться в світ в Естеванському окрузі знову палатиме завзята страйкова боротьба. Тільки на цей раз уже не буде всіх тих хиб і слабостей, що відзначили її перший етап.

Нам треба таки зараз серйозно проаналізувати боротьбу саскечеванських майнерів і зробити головніші висновки, щоби поучити на цьому досвіді цілу робітничу клясу Канади. Робітнича кляса зараз усе більше хапається за зброю страйкової боротьби і в других боях ми не сміємо допустити тих помилок і слабостей, що виявились в Естевані. Дальше, в Естевані ми маємо деякі такі риси, що не обмежені до одного тільки Естевану, але будуть характерні для всіх економічних боїв в цьому періоді. Для того, щоби ми могли відповідно підготовлятися і дати належну відсіч буржуазії, ми мусимо їх знати і детально вивчити.

Перебіг подій страйку.

В Естеванському окрузі, довкруги Бінфейт, є ряд майнів м'ягкого вугілля, в яких в розгарі сезону, в осені, працює около 600 робітників, переважно українці, литовці і словаки, але й з поважною меншістю англійців. Майнері були до цього року неорганізовані. Одинока спроба боротьби поверх одинадцять років тому взад закінчилась поразкою і з того часу власники вживали дискримінацію й всіх видів застрашення, щоби тримати майнерів в покорі. Умови життя й праці майнерів неймовірно тяжкі — платня мізерна, години праці довгі, майнері з сім'ями живуть на компанійній землі буквально в землянках, примушені купувати всьо в компанійних склепах по дорогій ціні, їх обкрадають навіть на вазі, на всьому й з усіх сторін. Якщо денебудь в Канаді є система приблизна чистому рабству, то це й є в цьому гірняцькому окрузі.

Оці невиносимі умови заставили майнерів ще перед приїздом організатора МВЮК не тільки прагнути, але й розпочати стихійно організування своєї юнії. Скоро після приїзду т. Форкіна в серпні всі майнері вже були записані на 100 відсотків до Майн Воркерс Юніон оф Кенада. Маса майнерів кишіла новим життям, ішла підготовля до боротьби за кращі умови.

В одній шахті власники віддалили члена юнії з праці і там викликано страйк. Через кілька днів влесники були примушені приняти цього робітника назад до праці. Перша перемога ще більше зміцнила віру майнерів в свої сили, ще більше сплотила їх довкруги юнії.

Якраз тоді приїхав з Алберти т. Слон, голова МВЮК, який перебрав керівництво в свої руки. Приїхав ще другий організатор, т. Скарлет. Гарячкувато зроблено підготування до викликання дистріктового страйку. На жаль, приготувань зроблено недостатньо, а відповідаючи одному тільки бойовому настроєві майнерів (хоч об'єктивні умови, як-то початок сезону тощо, теж були вповні підходячі) викликано страйк на 8 вересня. Ентузіязм і завзяття страйкерів були величезні, а Слон ще "підкріпив" це обіцянками, що вони "дістануть допомогу з Москви, так як англійські робітники дістали підчас загального страйку в 1926 році", та що він викличе на симпатію з Естеваном усіх майнерів в Канаді на страйк! тощо. Економічних домагань не було виготовлено до розпочаття страйку — одиноким домаганням до власників було визнання юнії, а тоді майнері мали б вернутись до праці, а юнія вести переговори що-до платні, годин праці та другі економічні питання. Аж в самому процесі страйку зорганізовані були шахтові комітети (пит комітіс), які виготовили домагання відносно кожної шахти і принесли їх на обміркування спільного засідання шахткомів, що й становило до кінця страйку страйковий комітет, поскільки спеціяльного тіла для ведення страйку не було обрано. З цими домаганнями сталось таке: поперше, т. Слон не приняв домагання виготовлені шахткомами, а натомість видвинув свої, витягнені слово в слово з договору албертійських майнерів, де умови цілком інші; подруге, він наказав тримати ці домагання в строгій тайні від страйкерів і від власників однаково. Одиноким домаганням і надалі залишилось признання юнії.

Тов. Слон від'їхав на з'їзд МВЮК до Келґари, забравши з собою одиноку копію домагань. Власники закликали страйковий комітет на переговори. Ті прийшли й поставили своє одиноке домагання: признайте нашу юнію! Власники відмовились і переговори зірвано.

Ввесь цей час страйк тримався незвичайно солідно. Деякі малі власники, що наймали лиш по кілька робітників, згодилися на визнання юнії. Страйк цегольних робітників в Естеван закінчився цілковитою перемогою для робітників. Була одна спроба ввести страйколомів, але вона увінчалася повною невдачею. Від майнерів Алберти, робітників інших частин Канади, довколішних фармерів, а навіть дрібної буржуазії почала на-

співати допомога. Перевага сил весь час зростала по стороні страйкерів.

Майновласники закликали уряд післати на місце страйку поліцію, щоби "охоронити майно" після того, як страйколомів прогнано з шахти. Всякі спроби створити "консіліейшон бордс" були відложені майнерами. Уряд настановив Королівську Комісію, що мала б вглянути й прослідити положення, але страйк тревав непохитно далі.

Кривавий вівторок в Естевані.

На 29 вересня пополудні назначено демонстрацію з Бінфейт до Естеван. Ціллю демонстрації було зреклямувати мітінг, що мав відбутись того ж вечера в міській залі в Естеван, на якому повинна була промовляти т-ка Булер; на цьому мітінгу теж мали бути злопуляризувані домагання страйкерів, поскільки за цей час вдалося переконати т. Слона, що це потрібно зробити. Демонстрація мала теж за ціль переконати робітників в Трюекс майні в Естеван приєднатись до страйку. Досі ця майна працювала, поскільки в ній ніякої підземної праці не робилось, а тільки паровий ескаватор згортав м'яке вугілля самий, умови праці були цілком інші й багато кращі від інших майнів і, нарешті, за цілих три тижні страйку з Трюекс не відсилано ніякого вугілля.

Виїхало з Бінфейт 600 страйкерів з жінками й дітьми на автах, грузовиках тощо. Їхали без ніякої зброї, з плякатами, на яких були написані їхні економічні домагання. Якраз коли демонстрація вирушила, лідери отримали телеграму від голови естеванської поліції, що демонстрацію заборонюється, але не було вже часу повідомити ні цілого комітету ні демонстрантів про цю заборону.

Коли демонстранти в'їхали до Естевану міська поліція й мавнтед поліс загородили їй дорогу. Поліція напала на грузовики, почала бити вікна, зтягнула одного з страйкерів, т. Мартин Дея, що був делегатом від естеванських майнерів на з'їзд МВЮК, і арештувала його. Страйкері поскакали з грузовиків, щоби оборонятн свойого товариша, а поліція тоді відступила і відкрила вогонь по демонстрантам. Майже годину майнері вели боротьбу на вулиці Естевану проти поліції. Проти куль вони відбивались камінцями, що їх збирали по дорозі, і розпорошились лише тоді, як наспіли нові загони поліції з кулеметами. Поліція стріляла навздогін втікаючим майнерам. Лікарі відмовились лікувати поранених. Результати — трох майнерів убито, чотирнадцять поранено, дванацять арештувано на місці.

Кровопролиття 29 вересня в Естеван було наміреним, холоднокровним убивством. Воно було спровокуване майновласниками і показує як далеко буржуазія готова зараз піти, щоби здавити боротьбу робітників. Канадські робітники добре затямлять цю науку, що поліція дала їм своїми залпами в Естевані 29 вересня. Затямлять теж з пошаною героїчну боротьбу

страйкерів, що не відступали близько години від поліцейських куль. Запам'ятають і зроблять для себе належні висновки на майбутне.

Здавлення естеванського страйку.

За убійствами в Естеван послідував скажений терор в цілому окрузі. Спроваджено додаткові загони поліції, війська й цілий арсенал зброї. Страйкові лідери були примушені скритися, щоби уникнути арештування а то й розстрілу від розлюченої поліції зараз після кровопролиття. Але страйк тревав солідно далі — навіть, здавалось, зміцнів після розстрілів.

Та майновласники й саскечеванський уряд кинули всі средства для розбиття страйку в хід. Запрацювала Королівська Комісія. З Ріджайни приїхав заступник міністра праці Малой, член Американської Федерації Праці, який вів тайні зібрання з повернувшими жовнірами, намовляючи їх покинути Воркерс Юниті Ліг, а тоді уряд стане по їхній стороні. Видно, що частина страйкового комітету була тимчасом підкуплена власниками. Потайку організувано, за допомогою міських торговців, що тут відшатнулись від страйкерів, фашистський Кенедієн Ліджіон. Працювали всі разом — уряд, власники, поліція, військо, фашисти й соціял-фашисти, — щоби розбити спільний фронт робітників, щоби роздробити їх і здушити страйк. Тимчасом вся можливість для поборення цієї розкладової роботи була унеможливлена через арештування й шукання поліції за організаторами.

На 6 жовтня знову назначено переговори. До того часу на місце страйку приїхав т. І. Стокалюк з Алберти, який старався направити помилки зроблені т. Слоном, виготовив реальні домагання, порадив домагатись визнання шахткомів, замість просто-напросто юнії тощо. Майнері прийшли на переговори з цими домаганнями, але видно, що хід подій був вже раніш підготуваний. Малой вжив усіх штучок вивчених АФП в продаванні страйків. Він запропонував, щоби переговори велись лиш по кількома точками, а коли власники згодились на признання шахткомів, чекваймана і ще кілька домагань, запропонував, щоби майнері вернулись до праці на основі цих кількох точок, а дальші переговори, відносно платні тощо, щоб велись аж тоді, як Королівська Комісія скінчить свої "інвестигації". Страйковий комітет погодився — частина, видно, заздалегідь підготовлена до цього, а частина просто не зрозуміла, що робиться, поскільки вона була позбавлена поради яких небудь досвідчених керівників завдяки поліцейському теророві.

Тогож вечера поліція арештувала низку товаришів, що агітували серед майнерів проти приняття такого закінчення страйку. Тов. Стокалюк, представник Екзекутиви МВЮК відкрито виступив на зібранні шахткомів, щоби майнері продовжали переговори і не вертались до праці, поки не буде підписаний дистріктовий договір. Він готовився виступити по цій лінії й на зібранні страйкерів слідуючого дня. На слідуючий день поліція

нагрянула на Бінфейт, арештувала т. Брайсона й розташувала кулемети на вулиці. Тов. Стокалюк був примушений покинути Бінфейт, щоби уникнути арештування. Поле для зради було очищене. Хоч страйкувало 600 майнерів, а поверх 400 працювало в день викликання страйку, на зібрання пропущено тільки 170, по лісті поданій майновласниками буцім-то всіх тих, що працювали 7 вересня. Голосування переведено тайне. Більшість одобрила рекомендацію страйкового комітету. 8 жовтня всі майнері вернулись до праці. Страйк був тимчасово закінчений.

Поліція й міліція залишились в Естеван. Самий преміер Андерсон приїхав, щоби організувати фашистський Кенедієн Ліджеон. Майновласники не притримуються навіть своєї тимчасової угоди. Широко розвернена дискримінація. Майнері працюють в старих тяжких, невиносимих умовах. Вони знають, що їх зраджено, що їхню героїчну боротьбу запродано. Знають і підготовляються відновити її в найблищому періоді. На місці працюють представники МВЮК, дистріктовий Виконком ВЮЛ видав спеціяльну відозву, йде боротьба за вибрання бойових робітників до шахткомів. За багато тяжчих умов, але з багато кращим досвідом майнері південнього Саскечевану готуються до вступлення до другого етапу своєї боротьби, в якому вони певні, що перетворять свою поразку на перемогу над власниками.

Облік хиб і слабостей.

Ввесь хід естеванського страйку відзначається героїчною волею робітників до боротьби. Але в самому керівництві страйку ми знаходимо ряд грубих опортуністичних помилок, що вели не до зміцнення й виграння страйку, але до послаблення робітничих позицій. Вина за більшість цих помилок паде на т. Слона, який зумів в собі об'єднати ролю вигукувача надто "революційних" фраз із гіршим видом бюрократизму й гибельної тактики. Тов. Слон — не комуніст і не відповідає перед партією за свої помилки. Але місцеві партійні організатори й партія вцілому, поскільки вона є ідеольогічним керівником ВЮЛ і, послідовно, страйку в Естеван, відповідає перед робітничою клясою за ці помилки. Ми мусимо виявити й зрозуміти їх для того, щоби ніде в майбутньому не позволити на їх повторювання.

Перше. Великою слабістю було те, що **обличчя самої партії в страйку було цілковито заховане.** Місцева партійна група (правда, молода, малочисельна і зложена з одних тільки українських робітників) завмерла з початком страйку. Одинокий партієць, що був членом шахткому, не мав ніякого зв'язку ні інструкцій ні від парторганізації, ні від організатора. Не зроблено ніяких старань для **переорганізування парторганізації на шахтовій базі,** на рекрутування нових робітників, особливо англійських, до партії, на організування партфракції в юнії і т. п. Таким способом, партія ні закріпила своїх позицій підчас страйку, ні надала лінії страйкові знизу. Це саме відноситься й до місцевих відділів ТУРФДія і РЗТ. УРД в Бінфейт став приміщенням юнії — це добре. Але масові організації перестали існувати як такі — вони не попровадили праці, щоби завоювати рядових членів українських фашистських організацій, які на досвіді страйку йшли в нашому напрямку, але провідна частина яких, хоч подаючись напорові мас на словах була за страйком, та поза цим працювала на користь власникам. Як окремі борці — члени партії та масових організацій в Бінфейт заслугують тільки на похвалу. **Як парторганізація і як масові організації, вони не використали умов для того, щоби посилити наші ряди, щоби зміцнити революційний хребет робітничої маси і тимсамим допомогти страйкові.**

Подруге, непростима бюрократична тактика була вжита в відношенні до виготовлення й популяризування домагань страйкерів. **Домагання повинні були бути зготовлені і популяризувані ще до початку страйку** — як частина цілої підготівлі до боротьби. Ці домагання повинні були висунути й передискутувати самі робітники і **вони мали відповідати реальним умовам даної індустрії й місцевости.** Тактика домагання визнання юнії, що опісля сама провадила б переговори за робітників — запозичена цілком в реформістичної бюрократії. Наші революційні юнії базуються на якнайширшій демократії, на участі й вирішенні членства юнії, самого робітничого загалу. Ця тактика подиктувана необмеженою вірою в робітничі маси, вірою в їх боєздатність, в те, що вони підуть за нашою клясовою лінією. Тому ми не домагаємося від власників визнання нашої юнії, а визнання фабричних, заводських чи шахтових комітетів, то є, органів самих же робітників. **Нам важно, щоби самі робітники признавали нашу юнію,** щоби ми могли переконати самих робітників в правоті становища — а не власники. Якщо робітники стоять в нашій юнії і притримуються нашої лінії, то само собою **шахткоми будуть на факті представляти юнію** — чи признають це власники, чи ні.

Потрете, з самого початку ми повинні були **видвигати передовіших бойових робітників у шахткоми.** Натомість часто ставилось в шахтком хитких елементів, тільки тому, що вони англійці та повернувші жовніри ("щоби дати комітетові "респектабельне" обличчя"), хоч деякі з них були відомі як приятелі босів. Страйк — це загострена клясова боротьба і не можна з ним гратися, вірити, що буде краще якщо всунемо "їх" в комітети, або що "вони" тоді може переможуть свої хитання, коли стануть на чолі страйку. Така думка гибельна. Підчас такої боротьби, як була в Естеван, якщо ввести цілу масу страйкерів в рух, в дискусію, в вирішення всіх питань, **дуже скоро висовуються десятки передових робітників, здатних на керівничі позиції, з самої гущі мас.** Страйк велика школа, тільки треба вчити в ньому маси і виховувати нові кадри революційних провідників із самої страйкерської маси. Оце було занедбане.

Накінець, треба згадати й про **шкідливість "лівацької" фрази,** якою аж надто воював т. Слон.[5] Революційне керівництво лежить не в тому, що ми кричатимемо про світову революцію, допомогу "з Москви", чи щось подібне. Це є тільки шкідливе пустомельство. **Революційне керівництво лежить в тому, щоби дати правильний провід в кожній малесенькій економічній боротьбі,** вести робітників до пізнання революційного становища на їхньому власному досвіді в цій боротьбі, виховувати крок за кроком революційну свідомість в робітників. Р-р-революційні вислови т. Слона нічим не зміцнили позицій страйкерів, а тільки дали нагоду власникам для посилення боротьби проти страйкуючих робітників і нашої юнії.

Можна було би вказати ще на другі хиби виявлені в естеванському страйкові. Але повищі помилки були найголовніші і ми мусимо насамперед їх признати та вповні зрозуміти, щоби вистерігатися повторення їх на майбутне. Ми мусимо признати, що **саме керівництво не зуміло використати дуже сприятливих умов для виграння страйку і закріплення юнії, а завдяки своїм помилкам дало власникам можливість зібрати свої сили й тимчасово перемогти.**

Значіння естеванського страйку.

Страйк майнерів в Естеван є частиною загального контрнаступу пролетаріяту проти спроби капіталізму вийти з кризи через повалення всього тягару на плечі трудящих мас. Саме зростання економічної боротьби пролетаріяту затруднює цей шлях виходу для буржуазії. Жорстоке подавлення і кровопролиття в Естеван показує, що в зв'язку з поглибленням економічної кризи і клясових взаємо-відносин в країні, буржуазія бачить в теперішніх страйках найбільшу загрозу і **вжиє всіх без винятку засобів,** щоби їх обезголовити й подавити. Економічна боротьба в даному періоді набірає величезного політичного значіння й усі сили капіталізму — збройні сили, фашистські банди, соціял-фашистські хитруни й урядові комітети — кидаються до боротьби з наростаючою хвилею революційної боротьби робітничої кляси.

З другої сторони страйк в Естевані показав зростання **єдности працюючих робітників з безробітними, трудящих фармерів з робітниками,** а навіть деякі слої дрібної буржуазії з робітниками. Під натиском низів навіть реформістична Юнайтед Фармерс видала заяву солідарности з страйкуючими робітниками й збирала для них допомогу. База для боротьби проти капіталізму зараз ширша чим колинебудь досі. Союзники пролетаріяту гуртуються довкруги нього в моменті загостреної клясової боротьби.

Економічна боротьба пролетаріяту зараз стоїть на порядку дня. Нам треба звернути всі наші сили на орґанізування і підготовлення цих боїв, на розвинення в такт з ними нашу працю в усіх інших ділянках. 24-годинний страйк протесту проти поліційного терору й убійства в Естевані, що його провели альбертійські майнері, дає робітничій клясі ще одну зброю (вищу від простого економічного страйку) в руки — **політичний страйк.**

Факт, що канадська буржуазія зараз уже вживає методів громадянської війни проти робітників, що вказує на швидкий її розвиток до фашизації, мусить повчити нас, що ми мусимо теж вживати **нових, підходячих до теперішніх умов, методів боротьби.** Зараз перед нами стоїть во весь ріст завдання орґанізувати загони **Робітничої Оборони,** що на майбутне не допустили б до вбивання членів нашої кляси, що дали б належну відсіч нашим ворогам.

Естеванський страйк зазначив переломний період в боротьбі канадської робітничої кляси проти капіталізму. Він поставив цю боротьбу на нову, вищу ступінь. Надходячі бої покажуть наскільки ми зуміли зрозуміти й використати все те, чому він нас навчив.

М. Ленартович

ПЕРЕБІГ СТРАЙКУ В ЕЛМВУД

Страйк робітників Бентвуд Чейр енд Тейбл Ко. в Елмвуд, коло Вінніпеґу, що почався 5 жовтня і по 3-ох днях закінчився повною перемогою робітників, вибух під натиском страшного капіталістичного визуску. В тій фабриці працювало 27 кваліфікованих і півкваліфікованих робітників. Боси різними способами значно зірвали їм заробітну платню ще в 1929—1930 р.р. і 1930 рік застав їх на виголоджуючій платні. Але боси рішили, що новий рік слід почати новим зірванням заробітної платні і зірвали її на 10 процент. Робітники перенесли це зірвання з великим болем, але, не будучи зорґанізовані, не відважилися на боротьбу.

Мовчанка робітників додала босові відваги й при кінці вересня він знову зірвав їм платню на 10 процент. Після цього зірвання робітники Бентвуд Чейр енд Тейбл Ко. заробляли всього від 12½ до 28 центів на годину. А крім того боси визискували їх ще й в той спосіб, що затягали їм платню по тижневі, а то й більше, відсилали ліпше платних робітників домів, а менше платних заставляли докінчувати їх роботу й тому подібне.

Це останнє зірвання платні урвало терпець робітників. Переможний страйк мателевих робітників в Сейнт Боніфейс наповнив їх вірою в свої сили, показав їм як треба боротися і що Воркерс Юніті Ліґ є одинока орґанізація, до якої треба вдатися за проводом та допомогою.

В останніх днях вересня після того, як бас повідомив робітників про зірвання платні, розпочато підготовку до страйку. В фабриці працював один член партії. До того часу його діяльність в фабриці була дуже незначна. В підготовці до страй-

ку він виявив активність; звязав робітників з ВЮЛ. Представники ВЮЛ відбули з робітниками Бентвуд фабрики 2 мітінги, виробили домагання і зорганізували 16 робітників у юнію.

На перший мітінг прийшло всього 12 робітників. Всі вони виявляли готовість боротися, але одночасно теж виявляли страх і непевність один за одного. Ця непевність відпала як тільки їх зорганізовано в юнію на другому мітінгу, де всі 16 присутних вступили в юнію. Організованість додала їм відваги і певности.

На цьому другому мітінгові виготовлено листа з домаганнями до боса, переголосовано за страйком, точно обраховано, хто з решти робітників буде хитатися, а хто може не вийти на страйк, вироблено плян поступування з ними, себто уплановано, як слід переконувати сумнівних робітників словами, а коли це не поможе, то як це зробити пайпою і рішено дожидати 5 жовтня, коли то бос мав отримати листа з домаганнями.

Бос отримав листа з домаганнями робітників 5 жовтня, а речинець для відповіді йому дано до 10 години ранку 6 жовтня. Але він не чекав так довго. Зараз по отриманні листа він покликав шаповий комітет, що був підписаний під домаганнями, назвав його сміттям і з криком заявив, що не приймає домагань.

— Виходимо на страйк! — сказали робітники, повернувши до фабрики.

Вихід на страйк виконано після пляну. Роботу залишили всі 27 робітників — кількох відтягнули від неї за комір. 20 членів Краєвого Товариства Безробітних, були на поготові і зараз же заняли пікетові пости, а босові приїхало на допомогу 3 озброєні полісмени.

Всіх страйкерів зараз після виходу на страйк скликано на мітінг, широко вияснено домагання тим робітникам, які ще не були з ними обзнайомлені, переведено з ними голосування, зорганізовано страйковий і пікетовий комітети, рішено, щоби всі страйкері зголошувалися кожного дня до страйкового комітету й зміцнено ними пікетлайну.

В той же самий час членкині відділу Жіночої Секції ТУРФ-Дім в Іст Килдонан влаштували в Українськім Робітничім Домі кухню для пікетчиків і страйкерів, повідомлено Робітничу Міжнародню Допомогу, українські робітничі організації і Краєве Товариство Безробітних у Вінніпегу про потребу зміцнення пікетлайни і прислання поживи. Боси також увихалися. Вони звязалися з "батьками" міста й ті прислали їм на допомогу ще 3 полісмени з офіцером на чолі.

ТАКТИКА БОСІВ.

В часі страйку боси вживали цілого ряду заходів, при допомозі яких вони старалися зломити страйк. Після вибуху страйку, хоч і всі робітники покинули роботу, але 2-ох з них залишилися в офісі. Боси рішили використати той факт, що-

би настрашити страйкерів і захитати їх ряди. Вони пустили в рух машини, вдаючи, що фабрика робить.

Страйкері дійсно виявили занепокоєння. Організатор ВЮЛ пояснив їм, що бос намагається їх настрашити й тому пустив в рух машни на порожно, що йому не тільки нічого не допоможе, але навпаки пошкодить, бо збільшить кошта. Та, доки 2 робітники були в середині, це пояснення не давало повної певности, що фабрика дійсно не робить.

Тоді організатор ВЮЛ рішив поговорити з цими 2-ма робітниками: заявив полісменові, що страйковий комітет хоче переговорювати з власниками. Власникам він сказав, що страйкері домагаються спинення фабрики, на чому йому зовсім не залежало, а одночасно, всупереч забороні полісмена, сказав обидвом робітникам в добрий спосіб, щоби вони вийшли на страйк, а теж загрозив, що коли попробують скебувати, то пікетчики розібють їм їхні голови. Обидва робітники зараз же вийшли з офісу власника, а босові не лишилося зробити нічого іншого, як спинити машини.

Зараз же після того бос зробив спробу поговорити з кожним робітником зокрема, щоб одинцем намовити їх до скебування. Він заявив, що буде виплачувати їм затягнену платню, але тільки кожному з поодинока. Полісмени проголосили це й занім страйковий комітет довідався, 2-ох страйкерів одинцем забрали свої гроші. Обидвох їх бос переконував, щоби вони залишили страйк і повернули до роботи.

Страйковий комітет негайно скликав страйкерів, пояснив їм, що ніодин з них не повинен одинцем йти за грішми, ані переговорювати з босами й решта страйкерів забрали свої гроші в присутности двох членів страйкового комітету.

Бос взявся на інший спосіб. Він заявив страйкерам, що замкне фабрику, якщо вони не повернуть на старих умовах до праці. Цей вислів боса вперто підтверджували й поширювали подісмени. Але й цю босову штучку розбив організатор ВЮЛ поясненням, що це старий як світ босівський підступ.

Бос крутився. Пікетлайна міцніла й скебів неможливо було пропхати прямим шляхом. Він взявся на нову хитрість Він дістав скебів, перебрав їх в добру одежу й пробував їх пропхати до фабрики під назвою урядових інспекторів, колекторів грошей тощо. Але від усіх них пікетчики домагалися відповідних посвідчень і або проганяли їх з місця, або в непевних випадках впускали їх до офісу в присутності 3-ох членів страйкового комітету. Полісмени пробували заборонити перевірку цих типів, грозили арештами, уживали сили, але пікетчики озброївшися кийками, поставили міцний фронт і босова спроба пропхати скебів провалилася. Разом з провалом тих спроб, бос помітно спускав з тону.

Додатні і слабі наші сторони в страйку.

Страйк в Бентвуд фабриці упляновано, переведно й організаційно закріплено добре. Організатор ВЮЛ енергійно працю-

вав над тим, щоби всі страйкері зрозуміли значіння революційних трейд-юній і ролю комуністичної партії та 24 з них зорганізував у Вуд Воркерс Індостріял Юніон.

Провід страйку теж активно занявся тим, щоби як слід спопуляризувати страйк і розкрити ролю капіталістичного уряду, як знаряддя в руках босів для визискування і поневолення робітників. Для популяризації страйку кромі мітінгів влаштовано демонстрацію коло фабрики, де около 2 сотні піонерів, членів Секції Молоді ТУРФДім і учнів УРДШколи та около 600 старших робітників і робітниць запротестували проти капіталістичного визиску й демонстрували готовість всіми силами боронити страйк, На тій же демонстрації запротестовано проти тримання поліції на пікетлайні і рішено вислати з тим протестом делегацію до поліційного комісіонера, соціял-фашиста Флая і до мейора міста, щоби розкрити дійсне обличчя соціял-фашистів і уряду. Однак делегації не вислано, бо бос здався.

Страйк в Бентвуд фабриці виявив ряд наших недостач.

Так, наприклад, серед членів партії, що були на пікет-лайні виявилося велике недоцінювання страйку. "Е, що такий страйк з 27 робітників. На него й не слід такої уваги звертати", говорили чимало наших товаришів і в той спосіб деморалізували пікетчиків й утруднювали поповнення пікетлайни. Страйковому проводові прийшлося зужити чимало енергії на розбиття цього помилкового погляду, на вияснювання важливості цього страйку.

Друге. Теж дуже ясно показала себе в тому страйкові потреба більшої дисципліни й точности в наших рядах. В цьому було багато таких випадків, що члени партії обіцяли зміцнити ранком пікетлайну, а потім не дотримували слова й не приходили тільки тому, що їм не хотілося встати. Через таке занедбання з боку наших членів пікет-лайна найшлася раз в дуже критичному положенні. Це було першого дня страйку. На пікет-лайну пообіцялося приїхати 60 членів Краєвого Товариства Безробітних — всі члени партії. З тих 60 приїхало всього 20. В той же самий час, бос маючи до помочи 20 озброєних полісменів, використав слабість пікет-лайни й вивіз трок крісел з фабрики, що пригноблююче вплинуло на страйкерів і зміцнило позицію боса.

Трете. Слабою стороною страйкового проводу слід уважати й це, що за час трьох-денного страйку він не вспів влаштувати ні одного шап-гейт мітінгу в сусідній шапі, де саме якраз назрівае страйк і де вже й зроблено деяку підготовку. Наявність пікет-лайни й приклад робітників Бентвуд фабрики можна було дуже добре використати для зміцнення підготовчої роботи до страйку в цій шапі.

Четверте. Масові наші організації, хоч виявили значну активність в несенні допомоги страйкові й тим поширили та зміцнили свій вплив між місцевим робітництво, але організаційно не зуміли закріпити того впливу й не збільшили своїх рядів. А можна й треба було це зробити.

Пяте. В часі підготовки до страйку оден з членів дистріктового комітету ВЮЛ зробив недопустимий для члена партії поступок. У вироблюванні домагань він конче вперся, щоби туди вставити реакційне домагання про сенійориті райтс. Під напором другого представника ВЮЛ він погодився відложити цю точку на другий мітінг.

На мітінгу дистріктового комітету партії того товариша гостро скритиковано за цей поступок, але він, не зважаючи на це пробував проповідувати сенійориті райтс ще й на другому мітінгу. Подібним поступкам не повинно бути місця в наших рядах.

Перемога робітників Бентвуд фабрики значно зміцнила вплив перемоги сейнтбоніфейського страйку на робітництво Канади, значно зміцнила вплив ВЮЛ, партії і наших масових організацій.

Боса переможено всі 100%. Він признав усі домагання страйкерів: шаповий комітет, відтягнув останне зірвання платні, підписався, що не буде дискримінувати робітників, погодився виплачувати на час пейду і приняв точки про рівний розподіл праці в часі "слеку". Цю останню точку страйковий провід поставив тільки для зміцнення точки про дискримінацію, маючи у виді теж і її шкідливі сторони.

Т. Юен

БОЙОВИЙ З'ЇЗД МАЙНЕРІВ

Сесії Шестого річного з'їзду Майн Воркерс Юніон оф Кенада, що відбувався в Келґари від 14 до 19 вересня, відзначили одне з найбільш успішних зібрань в історії МВЮК. В ніодній із сесій не виявилось ніякої фракційної чи реакційної опозиції, а навпаки, делегати підходили й вирішали кожне важливе питання, що стояло перед з'їздом, в такому дусі, що багато обіцює для дальшого розвитку МВЮК.

З'їзд всецільо підтримує лінію ВЮЛ.

Лист Всекраєвого Виконкому ВЮЛ, прочитаний на з'їзді секретарем Гислопом, був одноголосно принятий як керівнича лінія для дальшого росту юнії і розвитку та поширення її до кожного майнерського району в Канаді. Доповіді урядників Екзекутиви підсумовували рік інтензивної діяльности в Альберті й Бритіш Колумбії, діяльність, що не тільки відзеркалювала загострення боротьби в багатьох кемпах проти пониження життевого рівня, але й гострої боротьби проти старого режіму Гвітлея, що проводила кампанію саботажу і розложення від

часу П'ятого З'їзду і в зв'язку з голосуванням по питанні приєднання до ВЮЛ.

Перша сесія З'їзду була цілком посв'ячена страйкові в Естеван, що якраз тоді розпочався і питанні матеріяльної допомоги, що вже гостро стояло на порядку дня. З'їзд вирішив видати 600 доларів і зробив відозву до всіх секцій канадських майнерів і до ВЮЛ підтримувати боротьбу естеванських майнерів.

З'їзд вітає гірняків СРСР.

Від З'їзду вислано через Міжнародній Гірняцький Комітет при Профінтерні привітання від МВЮК майнерам Радянського Союзу, висловлюючи бажання, щоби радянські гірняки успішно виконали свою П'ятирічку і запевнюючи свою солідарність з робітниками Радянського Союзу проти ворогів СРСР. Вислано теж привітання майнерам Пенсилвенії, Огайо й Вест Вирджинії в Сполучених Державах, висловлюючи найкращі побажання для збудування Нешонал Майнерс Юніон, що обороняла б економічні інтереси американських майнерів проти вуглевих баронів та їхніх компанійних юній з ЮМВА.

Підчас З'їзду делєгація з Вейн запропонувала, щоби послати туди організатора для зорганізування майнерів в шахті "Ідеал" в МВЮК, поскільки вони вийшли на страйк проти неуплати їм платні, а їхні урядовці "юнійні" з ЮМВА, незважаючи на прохання майнерів, нічого в цій справі не роблять. З'їзд припоручив заступникові голови взяти цей обов'язок на себе, і негайно туди поїхати. Більшість майнерів в шахті "Ідеал" записались до МВЮК і рішили вернути чартер ЮМВА його вожакам Ліветові й Морисонові. Положення в цій шахті ще не цілком певне, поскільки власникам удалося вернути деяких робітників до праці тому, що вони раніш намовили їх закупити "пайок" в шахті і зараз намовляють їх, що вони начеб то теж власники" і повинні працювати, хоч нічого за свою працю не отримують.

Майнерська преса.

Широка й цікава дискусія була розвинена довкруги питання про видавання часопису "Вестерн Майнер", його змісту та вигляду, і його загальної політичної лінії. Вирішено на майбутнє видавати часопис під назвою "Кенейдієн Майнер", з ширшою перспективою і висвітлюючи побільше бої всіх канадських майнерів і покінчити чим скорше з його теперішнім провінціональним характером. З'їзд ухвалив, щоби всі відділи МВЮК організували свої комітети майнерських кореспондентів, які були б відповідальні за надсилання звідомлень про текучі події і боротьбу в майнах і всіляко співпрацювати, щоби часопис став дійсним виявлювачем і керівником боїв канадських майнерів.

Проблема молоді.

На ніякому з'їзді в Канаді не дискутувалось питання організування молоді та загальні проблеми молоді так серйозно й так

реалістично, як на З'їзді МВЮК. Тут ми не мали пусте повторення фраз, але дійсну спробу винайти шляхи й методи для втягнення молодих майнерів до юнії. По питанні будування Робітничого Спортового Товариства для того, щоби відтягнути майнерську молодь від капіталістичних спортових організацій, була цілковита згода і вже після З'їзду деякі відділи юнії асигнували фонди для цієї цілі. Ухвалено теж заснувати Жіночі Допоміжні Організації при МВЮК і Екзекутива підприняла негайно кроки для здійснення такої організації в багатьох кемпах.

Майнері признають КРОЛ.

З'їзд виніс признання цінній праці Канадської Робітничої Оборончої Ліги і зробив відозву, щоби всі відділи, які ще не афілійовані до КРОЛ, засновували її відділи. Ця відозва є наслідком признання того, що з сталим загостренням боротьби така організація як КРОЛ потрібна майже з самого початку боротьби, поскільки сили капіталістичного уряду негайно направляються проти бойових рядів робітників. Лінія, яку прийняв З'їзд на майбутнє, носить характер інтензивної організаційної праці. В цьому включається організаційна кампанія по всьому дистрікту до самого скликання "Скейл Конвеншон", в якій всі старання звернеться на змобілізування майнерів для підписання одного дистріктового договору, замість багатьох льокальних договорів, як це маємо зараз і які служать ефективною перегородою проти єдности акції. Ухвалено теж відновити переговори з льокалем МВЮК в Вествил (Нова Скошія), щоби втягнути цей льокаль назад до МВЮК і зробити базу для поширення МВЮК в Новій Скошії та вигнання машини Люіса (АФП) звідси, як тільки вийде строк теперішнього договору щодо платні на початку 1932 року.

Майбутнє МВЮК забезпечене.

Вся дискусія на Шестому З'їзді була проведена в дусі здорової самокритики, виявляючи багато недостатків та помилок, що досі дуже затруднювали боротьбу. Старі методи, після яких на місце критики ми мали наклепи та особистості, були цілком занехані й усі аргументи були звернені на добро МВЮК та його членства. Одноголосно прирікаючи виконувати завдання збудування одної майнерської юнії в Канаді, ціла програма З'їзду була звернена до цієї цілі, і ентузіястичний дух З'їзду тяжко вдарив по песимістичних останках старого режиму. Вже після З'їзду в історію боротьби канадських майнерів вписана нова славна сторінка.

М. Ліщинський

ЗДОБУТКИ ПРАЦІ ТОДОВИРНАЗУ

Трудності нової організації.

В самих початках заснування організації "Товариство Допомоги Визвольному Рухові на Західній Україні" (ТОДОВИРНАЗУ), багатьом робітникам не було ясно, чому якраз цю організацію започатковано і які завдання стоять перед нею. Поминувши самий факт, що велике число українських робітників в Канаді не мали правильного поняття про ціль цієї організації і ставилися до неї цілком рівноважно, а то в деяких випадках і ворожо, не можна ніяк простити ворожого ставлення деяких передових товаришів до нової організації. Ці товариші аргументували, що немає потреби організувати нову організацію, тільки треба звернути свою енергію на втягування до існуючих організацій тих українських робітників, які ще не належать до ніяких робітничих організацій, а знаходяться в рядах, або під впливом, різних фашистських українських організацій, як стрілецькі громади, Січи та СУС-и. Окрім того в кожній більшій або меншій місцевости в Канаді є багато українських релігійних організацій, до яких належить велике число українських робітників, що абсолютно нічого не чули про клясову боротьбу робітничої кляси, а яких ми повинні конечно втягнути до робітничих організацій, щоби вирвати їх з-під впливу попів різних релігійних сект. До цього в Канаді є досить поважне число українських робітників, яке симпатизує з робітничим рухом, але з певних причин стоїть осторонь існуючих вже українських масових організацій. Цих робітників треба організувати в існуючі організації, а коли ми зорганізуємо нову, то вона охопить тільки тих, що вже належать до різних українських масових організацій в Канаді, аргументували провідні українські товариші. Ці товариші не розуміли, що завданням ТОДОВИРНАЗУ було і є досягнути тих українських робітників, яких до цього часу не вспіли з різних причин втягнути в свої ряди існуючі українські масові організації.

Помимо мильних поглядів деяких провідних товаришів відносно організації ТОДОВИРНАЗУ, поглядів, які до певної міри гальмували розпочату працю, заснування нової організації стало доконаним фактом. До нової організації зачали вступати такі українські робітники, які ніколи в своїому житті не належали до ніяких організацій, або раніш ворожо відносилися

до всякого визвольного руху робітничої кляси. Вже в самих початках існування ТОДОВИРНАЗУ кидався в очі той факт, що цей новий робітничий елемент хоче працювати в організації якнайактивніше, що він хоче поширити цю нову організацію по всіх місцевостях в Канаді, де тільки живуть українські робітники і незаможні фармері. Цей запал до праці з боку нових членів викликав в деяких місцевостях, де існували вже українські масові організації, недовір'я деяких товаришів до нового, бойового робітничого елементу. Ці товариші, що застигли в старих, опортуністичних методах праці, лякалися мабуть того, що члени нової організації можуть своєю активністю перегнати їх і взяти колись провід в таких українських масових організаціях як ТУРФДім і РЗТ. І замість того, щоби заохочувати членів ТОДОВИРНАЗУ до активности, вони своїм байдужним відношенням до нової, братньої організації знеохочували їх.

Таке відношення деяких провідних членів українських масових організацій до ТОДОВИРНАЗУ було в деяких місцевостях більше, а в других менше замітне. Все ж таки існувало воно аж до цьогорічних з'їздів наших масових організацій, коли відбулася Перша Конференція ТОДОВИРНАЗУ.

Після конференції відношення до ТОДОВИРНАЗУ до певної міри наладналася, однак не можна ще сказати, що воно є зовсім вдоволяюче. Коли воно таким не є, то в першу чергу треба винувати за це партійних товаришів, які не уважають за смій обовязок докласти старань, щоби його як слід наладнати, які ще й до цього часу відносяться до ТОДОВИРНАЗУ і до поодиноких його членів не так, як цього вимагає їх обов'язок, як партійців. Головна КерРада ТОДОВИРНАЗУ у Віннінегу ще й зараз отримує листи з провінції, в яких є повно нарікань на передових товаришів наших масових організацій і на партійних членів. В цих листах кладеться особливий натиск на партійних товаришів за їхне відношення до нової української масової організації, бо члени ТОДОВИРНАЗУ, той новий бойовий елемент, прекрасно розуміють, що обов'язком кожного партійця є доложити всіх старань, щоби ТОДОВИРНАЗУ розвивалося і втягало в свої ряди чимраз ширші маси неорганізованого українського робітництва в Канаді. Ці члени прекрасно розуміють, яку ролю мають відігравати партійці в масових організаціях і в загальному робітничому русі. Ці зауваги партійні члени мусять взяти під увагу, щоби непартійні робітники не виносили неприємних вражінь з такого відношення, бо це підкопує престіж партії і взагалі шкодить організації.

З другої сторони не можна оминути неправильне ставлення деяких членів ТОДОВИРНАЗУ до наших старших організацій. Випливши на теперішній хвилі революційного піднесення робітництва в Канаді, без ширшого досвіду організаційної праці, в нових товаришів можна подекуди зауважити недоцінку наших старших масових організацій, прикриваючись різними "лівацькими" фразами, мовляв, "старші товариші опорту-

ності" тощо. Неправильне поведення старших товаришів підсичує такі "лівацькі" тенденції деяких членів ТОДОВИРНАЗУ.

Нам рішуче треба повести боротьбу проти обох цих шкідливих тенденцій, щоби притягнути до спільної праці, як старших так і молодших товаришів.

ТОДОВИРНАЗУ дає доказ своєї боєздатности.

Що існування ТОДОВИРНАЗУ виправдало себе свідчить той факт, що коли до цього часу наші масові організації обмежувалися тим, що відбивали наступ різних фашистських організацій, то члени ТОДОВИРНАЗУ пішли бойовим наступом на ці організації. Правда, не всі відділи це зробили, але в багатьох місцевостях не могли вони піднятися на цей крок якраз тому, що передові товариші старших масових українських організацій, як також і партійні члени, не співпрацювали з ними як слід. Можна навести декілька таких відділів ТОДОВИРНАЗУ, які при допомозі старших товаришів-партійців вивязалися прекрасно з своїми завданнями й зробили неймовірно гарний поступ в своїй праці. До таких відділів можна зачислити в першу чергу Вінніпеґ, Содборі, Келґарі, Гемилтон, Оттава, Кірклєнд Лейк, Торонто і т. ін. Товаришам в Торонто можна закинути хіба те, що нічого про свою працю не пишуть. Про їх діяльність довідуємося з листів поодиноких товаришів. Останніми часами Саскатун став досить активним і ми хочемо вірити, що там товариші поведуть таку саму успішну працю, як вище згадані місцевости. Дуже можливо, що інші відділи роблять добрі успіхи, але не пишуть нам про це і тому ми не знаємо, як в них поступає праця. Головна КерРада намагається дістати звіти з організаційної діяльности всіх відділів ТОДОВИРНАЗУ, однак помимо частих напімнень, годі їх добитися.

Коли ми сказали, що вище згадані відділи зробили досить великий успіх на організаційному полі, то цим ми не хочемо сказати, що вони зробили вже аж так багато, що зараз можуть спокійно заложити руки і вдоволятися своїми досягненнями. Нам завжди треба пам'ятати те, що перед нами є ще багато невиконаної праці. Дотеперішні наші досягнення повинні заохотити нас до дальшої праці на революційному фронті клясової боротьби в Канаді.

Вінніпеґський відділ ТОДОВИРНАЗУ почав відразу наступ на українські фашистські організації. Щоби такий наступ був успішний, треба було мати певні інформації про ці фашистські організації. Дуже важливим було нав'язати контакт з поодинокими членами тих організацій, що по довших спробах вінніпеґським членам ТОДОВИРНАЗУ цілком вдалося. Ми знайшли поважне число наших симпатиків, які є членами українських фашистських організацій у Вінніпеґу, (бо де цих симпатиків зараз немає?) Треба за ними пошукати, вони є в кожній фашистській організації і в кожній місцевості. Перед тим ми навіть не

знали, де знаходяться льокалі отих українських фашистських організацій в Вінніпеґу, як за сильні вони членством, тощо.

Маючи ці інформації ми взялися до праці. Однак самий досвід в праці показав нам, що через самі зв'язки з членами укр. фашистських організацій в Канаді не можна осягнути всього того, що ми бажали осягнути. Всякі інформації, які ми мали про стан цих фашистських організацій у Вінніпеґу, мали для нас неоцінену вартість в нашій боротьбі з ними. Треба було поставити цю боротьбу на тривкі основи, треба було повести її ударними плянами. Почали ми шукати способів і нарешті винайшли в самій практиці цієї праці, що для цього нам треба обов'язково створити **ударні бригади.**

Як працюють ударні бригади.

Вже саме слово "ударний" говорить за себе. Вдаряємо всіми своїми силами на ворожі фашистські організації пляновим, організованим способом. До ударних бриґад вступають ті робітники, які бажають цілком добровільно провадити боротьбу проти фашистських організацій, параліжувати їх на кожнім кроці і тим самим зміцнювати бойові робітничі організації. Кваліфікацією кожного ударника є його готовість і тверда постанова обороняти революційні організації перед фашистською навалою, не тільки відбивати наступи чорної реакції, але йти наступом проти неї.

У Вінніпеґу кожна ударна бриґада складається з ґрупи робітників і робітниць, якої число виносить не менше 5, а не більше 10 осіб. На чолі такої бриґади стоїть зв'язковий, що має нагляд і є відповідальний за працю своєї бриґади. Цей зв'язковий здає звіт з діяльности своєї бриґади на мітінґу всіх ударників, що відбувається кожного тижня. Зібрання самих зв'язкових відбуваються так часто, як цього вимагає потреба, часом так часто, як три або чотири рази в тижні. Плян своєї праці ударні бриґади вкладають на своїх тижневих зібраннях, а коли заходять важливіші події в тижні, тоді зв'язкові вирішують їх.

Ударні бриґади у Вінніпеґу зробили дуже багато корисної праці. Вони охопили всі парки та інші місця, де чисельно збираються робітники, відвідували маркети, де фармері-огородники продають свої продукти, заводили з ними розмову та вказували їм на їхнє незавидне положення, прямо влаштовували віча на тих маркетах, які часто-густо поліція розганяла. З українськими фашистами дискутували і побивали їх в дискусіях так, що ці фашисти не мають зараз ані охоти ні відваги починати дискусії з ударниками ТОДОВИРНАЗУ. Ударні бриґади виконали своє завдання знаменито.

Взимі, коли не можна буде провадити пропаґандистської праці на вулицях, парках тощо, ударні бриґади будуть мати інші методи праці. Вони вже тепер виготовили плян, який повинен бути дуже успішний. На основі цього пляну місто буде по-

ділене на райони і в кожному такому районі ударники будуть продовжувати свою працю в користь робітничого руху в Канаді. Одним словом можна сказати, що товариші ударники у Вінніпегу зробили дуже багато останнього літа для загального робітничого руху не тільки в цім місті, але в цілій Канаді.

В масових демонстраціях ударні бригади брали дуже активну участь. Вони розносили летючки, опісля в день демонстрації ходили по парках та всяких закутинах, де тільки робітники збиралися, та заохочували їх йти на Маркет Сквер.

Не минають ударники і церквів. Йдуть коли треба до середини, слухають проповідей попів, опісля під церквою пояснюють робітникам, де вони є, а де їм повинно бути місце. Буває часто, що робітники покидають "молитися" і виходять з церкви на двір, щоби слухати виводів ударної бригади. Траплялися випадки, що піп кликав поліцію і та розганяла всіх.

Оце був би короткий огляд праці відділу ТОДОВИРНАЗУ у Вінніпегу. Слід додати, що поверх 50 найактивніших ударників відділу ТОДОВИРНАЗУ вступило до компартії. Ми можемо радіти успіхами відділу ТОДОВИРНАЗУ в Вінніпегу, але не сміємо думати, що ми зробили вже так аж дуже багато. Праці перед нами стоїть багато і наші маленькі дотеперішні успіхи, це тільки маленька частина тої праці, яку ми маємо виконати на полі клясового освідомлення української робітничої маси в Канаді, щоб позискати її на сторону революційного робітничого руху, до боротьби проти наростаючої фашистської диктатури в Канаді.

Деякі інші відділи ТОДОВИРНАЗУ, про які була згадка вище, зробили теж добру роботу в своїх місцевостях. Знаємо, наприклад, що відділ ТОДОВИРНАЗУ в Оттаві зорганізував в околиці новий відділ, до якого вписалося 54 членів. Товариші з Оттави пишуть нам, що є добрі вигляди зорганізувати ще один новий відділ. В нас немає сумнівів, що кожний відділ може це зробити, якщо в членів є охота до праці і якщо вони як слід розуміють завдання нової організації.

В Содборі товариші потрапили розбити одну з найсильніших українських фашистських організацій — Стрілецьку Громаду. Доносять нам содборські товариші, що тамошні українські робітники, які кілька тижнів тому назад приходили на мітінги ТОДОВИРНАЗУ із залізними штабами та камінням, сьогодні є серед найактивніших наших членів.

В Келгарі при стрілецькій громаді залишився зараз тільки якийсь Чубко, а ще не так то дуже давно, минулої весни, стрілецька громада почувала себе досить сильною. Вона ухвалила була резолюцію, в якій домагалася, щоби "боси" не дали роботи членам українських робітничих організацій. Зараз отой Чубко залишився самий та шле алярмуючі апелі до Вінніпегу за допомогою, не знаючи мабуть, що й тут стрілецька громада не має вже майже ніякої сили.

Де відділи ТОДОВИРНАЗУ мають сильніший провід, там,

цілком природно, провадиться краща праця. Коли ж взяти під увагу нарікання членів ТОДОВИРНАЗУ на передових членів наших масових організацій та на деяких партійних членів, то можна прийти до заключення, що якби ті товариші хотіли щиро працювати і давати вказівки членам ТОДОВИРНАЗУ, то праця пішла б далеко краще. Тому в багатьох випадках за відсталість в деяких відділах ТОДОВИРНАЗУ треба в першу чергу винувати партійних членів. Ми кладемо на це великий натиск і взиваємо партійців змінити своє відношення до нової організації, бо такої зміни вимагає від них справа робітничого руху в Канаді, справа комуністичної партії і завойовання нею впливів над тими робітниками, які ще не розуміють значіння одинокої бойової політичної партії робітників і незаможних фармерів в Канаді.

Значіння ТОДОВИРНАЗУ є міжнародне.

Хто цікавиться організацією ТОДОВИРНАЗУ і її завданнями в загально робітничому русі, той знає, що ТОДОВИРНАЗУ не обмежує своєї діяльности Канадою. Наша організація несе в першу чергу моральну і матеріяльну допомогу визвольному рухові на Західній Україні, а цей рух має міжнародне значіння для пролетаріяту.

Західня Україна є тим містком, через який европейські імперіялісти хочуть перейти, щоби вдарити на Радянський Союз. Підтримуючи там революційний фронт, ми тим самим послаблюємо пляни імперіялістських хижаків, і прискорюємо визвольного фашизму, та прилучення західньо-українських земель до Радянської України. Ось чому то партійні члени повинні доложити всіх старань, щоб збудувати сильну організацію ТОДОВИРНАЗУ.

Після ухвал конференції, ТОДОВИРНАЗУ можна організувати на інтернаціональну скалю, з виглядами на збудування масової Анти-Імперіялістичної Ліги Канади, до якої ТОДОВИРНАЗУ входило б як секція. В кожній місцевості, де є робітники різних національностей (а де їх нема?) і не мають своїх робітничих організацій, вони можуть вступати до ТОДОВИРНАЗУ й творити секції її, як підготовку до сформування АІЛК.

Де знайдеться гурток товаришів другої національности, що захоче стати окремою частинкою, зможе це зробити, й працювати окремим гуртком чи відділом, під директивою, покищо, ГКР. Тут теж потрібно допомоги, в першу чергу партійних товаришів. В тій ділянці праці можна дуже багато зробити, при активній праці, й спаяності наших організацій. Молоді робітники завжди охочі до праці, якщо вони дістануть добру підтримку товаришів, які мають практичніший досвід в провадженні організаційної праці. При такій підтримці досвідчених товаришів можна повести працю на ширшу скалю між трудящими в Канаді.

ТОДОВИРНАЗУ вислало вже деяку допомогу політв'язням на Західній Україні і буде старатися висилати її частіше. Його завданням є також підтримувати революційну пресу на Західній Україні, знаючи добре, яку ролю відіграє та преса у визвольній боротьбі трудящих мас Західньої України.

Матеріяльна допомога трудящим Західної України має своє велике значіння, але не менше значіння має і той факт, коли революційне робітництво та селянство на Західній Україні свідоме є того, що за ним твердо стоять тисячі пролетарів в інших країнах. Це має те велике значіння, що підносить трудящих Західної України на дусі, додає їм сили, бадьорости і відваги в боротьбі проти фашистської влади в Польщі, Румунії й Чехо-Словаччині.

Т. Кобзей

ЗВОРОТ МАСОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ НА ШЛЯХ КЛЯСОВОЇ БОРОТЬБИ

Під повищим гаслом відбувся Дванадцятий З'їзд ТУРФДім в днях від 15 до 20 липня. Під цими самими гаслами відбулися: Конвенція РЗТ, Конференція ТОДОВИРНАЗУ, та конференції Жінсекції і Секції Молоді ТУРФДім.

З'їзд відбувся під гаслом більшовицької самокритики, де дві треті делеґатів забирали слово в дискусії після доповідів і після винесених комісіями резолюцій, над якими працювали цілий день товариші й товаришки по комісіях. В своїх промовах делеґати підчеркували ту працю, яку наші організації проводили в минулому, вияснювали добрі й лихі сторони нашої праці і кожний делеґат й делеґатка зазначували й погоджувалися з тим, що ми переживаємо тепер часи економічної кризи, де наше членство масових організацій мусить змінити плян своєї праці, взятися активніше за працю не тільки в УРДомах, але вийти на вулиці міст й місточок та взяти активну, а то й передову участь в загальних клясових боях канадського робітництва.

Зі звітів делеґатів виявилося, що в багатьох місцевостях члени РЗТ а також й ТУРФДім, і то старі члени, пробували відтягатися різними способами від загальної клясової боротьби, замикаючи себе в праці тільки в УРДомах. З'їзд такі поступки гостро засудив і по цьому питанні виніс відповідні резолюції, які були одобрені одноголосно делеґатами й делеґатками з'їзду і конвенції та конференцій.

Кожний делеґат, кожна делеґатка виїхали до своїх місцевостей з тим запевненням, що вони здадуть звіт для членів свойого відділу й зараз візьмуться переводити в життя, в практику, отой зворот. Минає вже два місяці, а ми в ЦВК й по нині

не знаємо, чи товариші переводять той зворот в практику чи ні. Навпаки, деякі відділи роблять "зворот" взад. Деякі делеґати перегнули палку в другий бік і, коли здавали звіти із з'їзду, то сказали своїм членам, що вся та робота, яку дотепер відділи ТУРФДім провадили не варта нічого. Такий лівацький вискок не приносить користи організації, а навпаки приносить шкоду і гальмує всяку організаційну працю. Після такого вислову делеґата, члени почали говорити між собою таке: "Коли наша праця не вартувала нічого в минулому, то чим ми загарантовані, що вона принесе якусь користь для робітництва в майбутньому". Це викликає в членства зневіру до організаційної праці і ця лівацька фраза нанесла шкоду не тільки нашій організації, але такі й подібні фрази наносять шкоду загальній робітничій справі. За це треба скритикувати таких товаришів, вказати їм їхню помилку і вказати їм, що на майбутнє треба таких помилок вистерігатися. Мені відомий такий випадок покищо оден, але я вірю, що отаких перегинань буде більше, й товаришам, в першій мірі партійним, треба на місцях поборювати отакі вислови не менш як і ті вислови, що від них тхне різними викрутасами, мовляв, нехай хтось робить, а ми вже допоможемо. Як одні вислови так і другі є шкідливі для робітничого руху.

Є й такі місцевости, де членство українських масових робітничих організацій так захопилося зворотом, що почали робити цей зворот оден крок вперед, а два взад. Замість взятися енергійно до праці, вони далі проводять час на сплетнях, сварах і різних малих дрібницях.

Деякі відділи може будуть старатися оправдувати тим, що ЦВК не видрукував ще резолюцій і не заслав до відділів. Таке оправдання не буде зовсім правильне, бо ЦВК не тому їх не надрукував, що занедбав цю справу, а певно тому, що так склалися умовини, що їх не можна було видрукувати начас. Але за те всі важніші резолюції були поміщені в "УРВ", і "Фармерському Житті", а по жіночому питанні містилися резолюції в журналі "Робітниця". Навіть по з'їзді, ЦВК вислав обіжник до відділів, в якому вказував товаришам, щоби читали резолюції з газети й проводили працю намічену в резолюціях. Отже таке оправдання відпадає, бо коли б були члени хотіли попровадити працю на основі ухвал з'їзду, то мали звідки дізнатися про ці ухвали.

Правда, що кілька відділів ТУРФДім взялися за проведження дійсного звороту в практиці і мають в цьому напрямку неабиякий успіх. Але таких відділів покищо небагато. Більшість ще провадить оту працю по старому, відносяться легко до всіх організаційних справ, спихають всю працю на одиниць, а решта членів стоїть осторонь від всякої організаційної роботи, дивляться з приемністю, як ті одиниці задихаються від праці і коли дещо не виконають як слід, то зараз підносяться шепоти поза плечі і критика, яка перемінюється в лайку.

На з'їзді про це говорилося багато, щоби розпреділити працю в організації так, щоби кожний член мав на собі якийсь обов'язок і це треба за всяку ціну перевести в життя якнайскорше. Про це повинні подбати партійні члени, бо вони за це будуть відповідальні.

В той час, коли є члени такі, що стоять тільки на папері, платять свої вкладки, а поза те його світ не обходить, то є й другі члени фразеольоги, які багато говорять, кричуть, кидають революційними фразами як галушками, але в практиці самі нічого не роблють, а ще й стають на перешкоді тим, що працюють аж задихаються. Такі члени хорують на лідерство, якого вони ніколи не варта, бо ділом того лідерства ніколи не доказують. Це не є зворот, бо зворот це не є щось таке, що можна його робити криком. Зворот треба переводити на ділі, треба працювати серед безробітних, треба працювати вперто між тими робітниками, що працюють, але ще не є з нами, треба їх переконувати фактами, примірними вказівками, а не криком та революційними, часто безвартісними фразами.

От тепер якраз є нагода показати наскільки зроблено дійсний зворот. Капіталістична кляса зробила наступ на КПК, арештуючи її провідних членів, приписуючи їм приналеження до незаконної організації, хоч кожний знає, що КПК існує вже десять років і робить свою роботу легально. З цими арештами тісно в'яжеться доля робітничої кляси Канади. Тепер якраз всі масові організації, кожний член зокрема, повинен доказати свою активність, стати в обороні наших провідників і партії вцілому. Кожний член повинен зібрати фондів на оборону арештованих товаришів Політбюра КПК. Не тільки зібрати фондів, але старатися поширювати "Воркера", "Воркерс-Юніті" і "Кенедіен Дефендер", "УРВ", "ФЖ" і "Робітницю" та мобілізувати робітників довкола партії.

КРОЛ розіслав листи до всіх наших масових організацій. Ці листи повинен взяти кожний член ТУРФДім, РЗТ, Жінсекції і Секції Молоді і піти з тими листами поміж робітників в шапі, в лісі, в майні, по хатах і старатися збрати фонд на цю важливу справу й переконати того робітника, що ця справа є його власною справою. Під цим зглядом ми маємо деякі зразкові приклади у Вінніпегу, де товариші забрали листи й за пару день принесли з собою листи заповнені жертвами. Але ці товариші пішли всюди, де тільки вони могли дістатися. Це є доказом, що в цьому випадку не може бути оправдання ні для кого, що "не можу зробити нічого", як це дехто любить ставити в своїй обороні. Все можна зробити, але треба хотіти зробити, треба заставити себе самого до праці, треба зрозуміти, що коли він що робить для працюючої кляси, то він виконує велике пролетарське діло. Криком, фразами ніхто нічого не збудував й не збудує. Будується все ділом і впертою завзятою працею.

Дванадцятий з'їзд започаткував зворот в наших масових

організаціях, дванадцятий з'їзд ухвалив по цьому питанні ряд практичних резолюцій, які тільки треба членам перевести в життя. Правда, за раз всього не можна зробити і не треба робити механічно, насильно, а треба переводити цей зворот так, щоби ми на скруті не повипадали з воза. Кожну резолюцію треба основно вивчити, передискутувати, вияснити всім членам і тоді переводити її на практиці. Незабаром будуть вислані резолюції до всіх відділів цілим комплектом і ось, не треба їх ставити в шкафу, щоби вони там вилежували до слідуючого з'їзду, а треба зараз взятися за скликання всього членства всіх масових організацій і резолюцію за резолюцією перезубрувати та зрозуміти їх всім членам, розпреділити працю на на все членство й зробити таким чином кожного члена відповідальним за дану галузь організаційної праці.

Приходить зимовий сезон, в якім наші організації найбільше проявляють життя і найблищі часи покажуть, як наші товариші зрозуміли зворот на шлях клясової боротьби. В цій статті ми не витягаємо по імені тих відділів, що проводять працю добре й тих, що погано, але пізніше в других числах нам прийдеться писати відкрито й давати по заслузі заплату кожному відділові й кожному членові. Ми віримо в товариську самокритику й будемо це робити, будемо критикувати, будемо гарячим залізом випікати оті наші рани, яким назва — недбайливість, байдужливість, фразеольогія і інші подібні слабости. Хто не знесе цього, той випаде з нашого воза, а на його місце прийдуть такі, що будуть йти далі вперед до перемоги працюючих мас над системою капіталізму.

Щоби мати повну контролю над масовими організаціями, як вони проводять в себе той зворот, то треба буде видавати від ЦВК квестіонар найменше вже що два місяці, в якім би охоплювалася всяка ділянка нашої праці в клясовій боротьбі і тоді на таких відповіддях і звітах відділів давати звіти в пресі вказуючи цим де провадиться праця добре, а де слабо. Це допоможе багато. Поза те товариші повинні писати про свої успіхи, недостачі й заєдбання до нашої робітничо-фармерської преси.

Тавариші, менше говорім про зворот, а більше виконуймо його. Приходить зима, а з нею тягнуться ще більші злидні для працюючих мас. Нашим обов'язком як членів робітничої клясової організації є стати на чолі цієї боротьби робітництва з пануючою клясою цієї країни. Ніякий терор, ні арешти не повинні викликати в нас страх, а треба ще з більшим завзяттям нам братися до праці. На місце одного заарештованого повинні стати десять нових бійців. Оце буде початок звороту на шлях революційної боротьби.

В. Один

ЗАГРОЗА ПРАВОГО І "ЛІВОГО" ОПОРТУНІЗМУ

Останні роки революційного руху в Канаді, це важливі роки далекосяглими змінами в думанню і діланню кляси трудящих. Немає зараз в Канаді місцевості, де не наросла би клясова свідомість і клясова боротьба. Годі вимагати, щоби всюди цей процес розвивався однаковим темпом. Для бідного фармерства останній рік, це рік павперзації, це рік, в якому може перший раз в історії революційного руку Канади, міський пролетаріят знаходить спільну мову з бідняцькими фармерами, що проявляється зокрема на заході в спільних демонстраціях, а ще краще в протестах (що ще продовжаються) в обороні заарештуваного Полкому Компартії Канади.

Канада мала перехід до кризи, до відносно широкого безробіття, більш наглим скоком ніж европейські капіталістичні країни. Криза господарська і безробіття в Канаді, подібно як в Сполучених Державах, наступило нагло по так званому періоді канадського "просперіті".

Не може бути сумніву, що канадська "просперіті" мала деморалізуючий вплив на клясову боротьбу. Та славна "просперіті" треває десь по кінець 1928 року. Наглий скок з "просперіті" до скрайно нужденного положення, зокрема безробітніх і півробітніх, має вплив на клясову боєздатність широких мас. Не треба також забувати, що часи "канадського добробуту" впливали також на організуване робітництво й фармерство, на їхні революційні організації. Був це час затуплення клясової боєздатності. В часі загострення клясової боротьби, в часі наступу капіталізму на зорганізуване робітництво виявляються перегинання то в ліво, то вправо серед партійного членства, а також серед членства робітничих організацій, в цьому випадку й серед українських партійних членів, як також і серед українських масових організацій в Канаді.

Вже останній пленум партії та з'їзди українських і фінляндських масових організацій переводилися під кличем "боротьба з "лівацьким" і правим опортунізмом".

Як проявляються обидва різновидности опортунізму в нас?

Не вірять "ліві" опортуністи в щирість признання помилок провідними товаришами українських масових організацій. Їм колись вигідно було кидати зневіру серед мас і то підмащену ще революційними фразами. Цим вони примазувались буцім-то до дійсної боротьби проти правого опортунізму, а на ділі

допомогали йому своїми "лівими" вискоками. "Ліваки" шукають завжди, аби на щось нарікати, в тому самому часі далекі від позитивної самокритики, а що найголовніше, від щирої революційної праці.

Праваки, це дуже "важливі" особи, коли революційні деклямації, клюбове життя, праця в чотирьох стінах, навіть часами ефективна, були альфою і омегою організаційного життя. Нарікають вони також на провід, мовляв: "Давай тай-підпомагай без кінця, що рік то творять нові організації, а своєю політикою змарнують лідери наш кількалітній доробок, хай йдуть англійці й французи, а ми вже зорганізувані і підемо за ними".

Участь а радше неучасть "ліваків і праваків в масових демонстраціях однакова, з тою хіба різницею, що праваки мають в часі демонстрацій "важливі" родинні, або другі справи, а "ліваки" знова заняті "ще важливішими революційними" ділами. "Ліваки" не можуть бути активними в масових організаціях, бо ті організації для них за "реакційні". Куди ж революціонерові замітати підлогі Діточої Школи, ходити на засідання якогось там пікнікового комітету, Секції Молоді, драмгуртка, чи другого комітету? Це ж робота для невироблених!"

Праваки, хоч були активістами в "добрих часах", ігнорують часто-густо масові організації, бо вони не такі, якими вони хочуть їх бачити. Кажуть вони: "Як я ще переводив пікніками, то сама "господиня" приносила більше зиску, як нині цілий пікнік. Хай ті стараються, що кричать!" В драмгурток стали пасивними бо: "якже ж їм працювати в драмгуртку і то в тому самому, де зараз головні ролі грають нові люди, а не їхні жінки, чи добрі знайомі".

Для праваків Укр. Роб. Діточа Школа, Секція Молоді, орхестри і другі форми організації молоді добрі, доки їхні діти, або діти кревних виступають на сцені, а їм за це плещуть. Але коли їхні діти підростуть, а ще до того попадуть в "гайскули", то-тоді "гуд-бай" заінтересування рухом молоді. А навіть проявляють втіху з цього, що школа, орхестра, спорт, підупадають. Кажуть: "нема моїх там, тай все зійшло на пси".

Для "лівака" Діточа Школа, Секція Молоді, орхестри, спорт і все до кінця за мало "революційне. Вони звичайно одною резолюцією ліквідують СМ, ДШ, орхести, бо: "вчасі загострені клясової боротьби того не потрібно".

Праваки і "ліваки" не люблять ходити на засідання, бо перші немають часу і перемучені засіданнями, а другі не йдуть туди, бо там "нема їм з ким говорити". Паніку творять одні і другі. Праваки кажуть не дразнити міцних панів, — "ще не час на це". "Ліваки" знову "для рятування організації", хочуть лісти скоро в землю. Мати славу одні і другі люблять, хоч не одними шляхами йдуть до неї. Праваки дбають про маєток на місці, навіть кривляться на усі кампанії. Часто їх

шанують люди за це, бо вони вміють пошанувати на місці добро.

"Ліваки" майстри в підриванню впливу своїх співтоваришів. Вони все знають усі резолюції, почавши від дистрікту, чи з'їзду, а скінчивши на Комінтерні, і коли їм треба побити в дискусії навіть того, що займає правильне становище і показати себе, то й про Леніна і Маркса незабувають. Одні й другі не люблять не тільки чужих, але власних рішень виконувати.

Завданням нашим поборювати оба опортунізми, але рівночасно не допускати до пасивности, виявлюваної іззза страху перед правим, чи "лівим" опортунізмом. Розгортанням дійсної, кожнодневної революційної діяльности, ми виявимо на практиці всіх опортуністичних елементів і зліквідуємо опортунізм зправа й "зліва", що зараз стоїть нам перепоною в нашій боротьбі.

І. В.

ПОБІЛЬШЕ УВАГИ НАШІЙ МОЛОДІ

Буржуазія особливо скаженіє від того, що комунізм охоплює молодь. Преса особливо на це звертає увагу, особливо в цьому бачить найбільшу небезпеку для неї. На першому засіданні тайної фашистської організації "Проти-комуністичне Товариство" в Вінніпегу, майор Моней виступив з промовою, в якій між іншим сказав (ми цитуємо з їхнього протоколу) слідуюче:

"Комуністична релігія сильна й тверда в них, поскільки вона вивчається в їхніх школах. Комунізм зростає дуже швидко, особливо серед молоді, і якраз в цьому лежить небезпека."

Буржуазія вживає всіх средств в свойому посіданні, щоби відтягнути робітничу молодь від клясової боротьби, щоби завойовати її на свою сторону. Для цієї ціли вона організує свої спортові, релігійні та інші товариства, сипле на них грішми, видумує всякі цікаві заняття тощо, щоби тільки не допустити до революціонізування молоді.

Значіння молоді в клясовій боротьбі не сміє бути недоцінене. Карл Лібкнехт ще сказав, що хто має молодь, в того руках майбутнє. Молодь відограє все важливішу ролю в продукції, молодь зараз становить важливу частину армії безробітних, молодь дістане зброю в руки, щоби йти воювати в приближаючійся імперіялістичній війні. Успіх чи неуспіх недалеких революційних боїв залежатиме в величезній мірі від того, на чиїй стороні буде молодь. В Радянському Союзі молодь стоїть в перших рядах ударників будівництва соціялізму. В Німеччині й інших европейських країнах молодь бере передову участь в політичному житті й тяготіє все більше до революційного табору. Боротьба за молодь — один з найважливіших участків клясової боротьби.

Тимчасом як же мається в нас справа з молодю?

В цьому числі "За Більшовизацію" ми містимо резолюцію останнього з'їзду Ліги Комуністичної Молоді Канади. Кожний член комуністичної партії, кожний активіст в робітничому русі повинен з найбільшою увагою перестудіювати цю резолюцію. З неї ви побачите, що революційний юнацький рух в Канаді охопив заледви кілька тисяч молодих робітників і фармерів в свої організації та своєю діяльністю. Ви побачите, що навіть у цих маленьких організаціях зараз маємо критичне положення. Побачите, що незважаючи на паніку буржуазії в цьому відношенні, з молодю в нас справа стоїть кепсько і то дуже кепсько.

Останні відомости показують, що після комсомольського з'їзду положення не тільки не дуже-то поліпшилось, а навпаки, подекуди ще погіршилось. Ми маємо ненормальне явище, що в часі загострення капіталістичної кризи та наступу буржуазії на робітничу клясу членство комсомолу або падає або стоїть на одному місці, й його активність зменшується. Ми не можемо звалювати вини на об'єктивні умови; вона падає на плечі самої організації молоді та на партію і старших товаришів взагалі, що не зуміли дати правильного керівництва комсомолеві та масовим організаціям молоді в їхній праці.

Ось декілька зразків з того, як наша молодь не працює. Після дуже успішної демонстрації в Міжнародній Юнацький День в Вінніпегу, комсомол вирішив 27. вересня влаштувати масовий юнацький мітінґ на Маркет Сквер. Мітінґ був успішний, була на ньому маса народу, молоді товариші промовляли про теперішне положення працюючої та безробітної молоді, всьо було як будьто би таразд, тільки — не було на цьому мітінґу молоді.

Або така річ: замовив Вінніпегський комсомол 1,000 чисел "Йонґ Воркера" для розпосюдження підчас кампанії на МЮД. Замовив, дістав їх і лежать вони собі преспокійно в шкафу, бо — комсомольці не явились, щоби піти хата в хату й розпродувати їх.

Ще один приклад: ми маємо в Іст Килдонан декілька фабрик, в яких працює майже виключно молодь, а умови в яких майже невиносимі. Через систематичну працю одного молодого товариша в одній з тих фабрик зроблено зв'язки і навіть заснувано вже комітет, щоби підготовитися до страйку молоді в недалекому майбутньому. Справа особливо важлива — це був би перший юнацький страйк в Канаді. Вирішено, щоби скликати в Укр. Роб. Домі в Іст Килдонан масовий мітінґ, щоби пояснити значіння страйку в Сейнт Боніфейс оцим молодим робітникам і підготовити їх цим способом для провадження своєї власної боротьби. Промовець приїхав і дізнався, що мітінґу не буде тому, що летючки не були рознесені, а то навіть не надрукувані.

Ще один приклад, цей раз уже з праці в Секції Молоді в тому самому Вінніпегу. Поминувши вже той факт, що на мітінґи приходить маленька частина членства, що до різних кам-

паній Секція Молоді ТУРФДім не втягнена тощо, до цього часу вінніпеґський відділ С.М. ще не приняв резолюції протесту проти арештування Політбюра КПК. А де був заряд, де комсомольська фракція, де нарешті сама парткракція?

Це тільки декілька прикладів з Вінніпеґу. Та чи багато знайдеться місцевостей, де немає цього самого положення? Ми ж всі знаємо в якому положенні зараз знаходиться Секція Молоді, а то й самий Комсомол. Секція Молоді майже цілком пасивна і тратить потрохи ґрунт, а комсомол має тьму мітінґів, деякі товариші мають не тільки по зібранні кожного вечера а два в неділю, але й по три зібрання на один вечір, вирішують дуже добрі ухвали відносно масової праці тощо (які ніколи не переводяться в життя), а на ділі — теж пасивні і починають втрачати ґрунт, або в усякому випадку не роблять прогресу.

Положення настільки серйозне, що годі на нього не звернути уваги. Резолюція з'їзду Л.К.М. має дуже багато цінних вказівок щодо масової праці Комсомолу й її треба перестудіювати не тільки молодим, але й страшим товаришам, щоби покінчити з теперішним загрозливим положенням в нашому юнацькому русі. Питання про нашу молодь мусить бути поставлене в усіх партійних орґанізаціях і фракціях, мусить бути зроблена належна оцінка праці молоді в даній місцевості, в даній масовій орґанізації, і на основі цього мусять бути вироблені пляни праці для комсомолу й масових юнацьких орґанізацій. Більше цього, не тільки мусять партійні товариші дати конкретний провід і допомогу молоді, але муеять слідити і за тим, щоби не повторилася стара історія, коли рішення залишалися на папері, але контролювати впровадження їх в життя.

"Боротьба за молодь" — справа в першу чергу самої молоді, але ми мусимо додати всіх сил, щоби їй в цьому допомогти.

РЕЗОЛЮЦІЯ ПРО ПОЛОЖЕННЯ ТА ЗАВДАННЯ ЛІҐИ КОМУНІСТИЧНОЇ МОЛОДІ КАНАДИ

Принята на Шестому Всекраєвому З'їзді Комсомолу Канади (ЛКМК).

Майже два роки в усьому капіталістичному світі царить найбільш поширена та найгостріша криза в історії капіталізму. Поверх 35 мільйонів робітників, не включаючи їхніх сім'ей, сьогодні безробітні, а голодування, частинна праця, знизка платні та "лей-аф" задівають кожну робітничу сім'ю. Аґрарна криза ще дальше загострює положення і приносить нужду та зубожіння мільйонам бідних фармерів та їхнім сім'ям. Тоді як капіталізм загниває, Радянський Союз йде бистрим темпом вперед в будуванні Соціялізму. Величезний ентузіязм мас в Радянському Союзі в виконанні Пятирічного Пляну, що призвело до ліквідації безробіття, поліпшення матеріяльних та культурних умов робітників і селян, особливо молодих робітників, ще більше загострює небезпеку воєнної інтервенції проти Радянського Союзу. З поширенням единого фронту проти СРСР, загострюється й боротьба між імперіялістичними державами за новий розподіл ринків (Анґлія проти Америки, Італія проти Франції тощо).

Канада є одною з тих країн, що найбільш задіті кризою. Продукція падає в усіх важливіших індустріях і фабрики кожний день зачиняються (БЕСКО, Ню Фавндленд; мотузяні та дротяні заводи, Брентфорд; сіенарські та сіпіарські заводи, заводи продукуючі сільсько-господарські машини, зощ), викидаючи нові тисячі робітникв в ряди безробітних. Безробіття весь час зростає, перевищаючи зараз 500,000. Система "рівного розподілу праці" вводиться в усіх індустріях і зараз вже оперує в копальнях, на залізних дорогах, в автомобілевій індустрії тощо, таким способом рівень життя робітників ще дальше понижується; водночас в усіх індустріях ми маємо прямий наступ на заробітню платню. Канада рішуче поставила себе в перші ряди в підготівлі війни на Радянський Союз. Ембарґо протя радянських товарів, кампанія проти радянського "домпінґа" та "примусової праці", крик про переслідування релігії, а также той факт, що сорок відсотків всього приходу канадського уряду йде на воєнні цілі, доказують зростаючу аґресивну ролю канадського капіталізму в орґанізуванні нападу на Радянський Союз.

Наступ пануючої кляси дає себе гостро відчути робітничій та фармерській молоді. Регулярно проходить знизка платні в текстільній, ґумовій, копальняній, кравецькій та інших індустріях, в яких працює молодь, а в багатьох випадках платня досягає низького рівня 5 і 6 доларів на тиждень. Раціоналізація не тільки призводить умови молодих робітників до дійсного голодування, але й підкопує здоровля та енерґію молодих пролетарів. В деяких фабриках (Нортерн Електрік тощо) молоді робітники були викинені з праці й самі тільки жонаті робітники залишені. А в других фабриках молодь забірає місця дорослих робітників за меншу платню. Індустрії, в яких

працює молодь, як радіо, електричне приладдя, цукоркові, легко-металеві, виробництва автомобілевих додатків тощо, тяжко задіті кризою і велике число молодих робітників викинене на брук. В Канаді сьогодні маємо около сто тисяч безробітної молоді і це число весь час зростає. Проти цих молодих робітників вживається дискримінації, вони отримують дуже малу допомогу, а в більшості випадків ніякої, вони примушені жити в "нетрах", спальнях для безпритульних та вязницях. Новий план уряду Бенета, щоби "перемогти" безробіття шляхом вислання безробітної молоді та нежонатих безробітних в лагері під військовим наглядом є плян примусової праці, з ціллю не тільки відняти бойових безробітних від решти робітничої кляси, але теж для підготівлі безробітних до війни.

Масове зубожіння фармерських мас гостро задівае сільську молодь. В більшості випадків ця фармерська молодь працює на фармах своїх родичів, без платні, щоби допомогти запрацювати на бідне животіння для цілої сім'ї. Багато молодих фармерів покидають землю й ідуть в місто в пошукуванні за працею, там становляться в уже величезну армію безробітних, або примушені повертати на фарму. Діти бідних фармерів не мають поживи ні одіння, але працюють нарівні з старшими на фармах. Дитяча праця широко приміняється в сільсько-господарських дистріктах. Школи закриваються ізза того, що фармері не мають звідки платити податків.

Молоді робітники показали свою готівність боротися проти наступу пануючої кляси. В демострацїях безробітних (25 лютого, 15 квітня, місцевих демонстрацїях), на першо-травневій та першо-серпневій демонстрацїях, в страйках (Гемилтон Стіл Кар, Ковансвил, Лендерс Лимитед, Гатта Перча, кравецьких страйках під проводом і реформістичним й революційним, в страйках у гірняцьких районах тощо) молодь відграла важливу ролю, Дівчата-робітниці беруть все більш важливу участь в цих боях.

Пануюча кляса бачить ріст невдоволення в рядах молоді і старається робити всьо в своїй силі для того, щоби відвести її від клясової боротьби. Ворожі організації молоді невпинно ростуть і звертають особливу увагу на індустріяльну та фармерську молодь. Ріст УМСА (Йонг Менс Крісчіян Асосіейшон), що має зараз 50,000 членів і додаткових 50,000 в клюбах під його проводом, Бой Скавтів та Ґирл Ґайдів, що хутко зросли, побільшення числа Кадетів з 30,000 в 1913 році до 135,000 в 1929, ріст церковних юнацьких організацій (Йонг Бептист Асосіейшон тощо, спроби зцентралізувати фармерські клюби тощо, показують як серйозно буржуазія доложує старання, щоби завойовати молодь для капіталізму. Ці організації хутко втягують до фашистського протиробітничого фронту, їх вживається для ломлення страйків і демонстрацій (Бой Скавти в Ошаві, Ніяґара Фалс, Ріджайна, Содборі тощо) і звернути увагу молоді від бойової акції.

Соціял-фашисти та "ліві" соціял-фашисти зараз більше чим колинебудь звертають увагу на завойовання молоді, для капіталістичних цілей, зпід революційного проводу. Вживаючи революційних фраз, якими закривають свою льояльність капіталізмові, реформістичні організації молоді мають базу для зростання серед робітничої молоді. Заснування Соціялістичної Ліги Молоді в Монтреалі, і Ліги Молоді в Торонто показує посилення старань оцих реформістів поборювати ріст бойового піднесення в рядах молоді. Від спосібности Комсомолу виявити ці організації як допоміжників капіталізму і дати провід боротьбі молодих робітників буде в великій мірі залежати питання, чи ці орґанзації будуть рости.

Наступ "басів" на життевий рівень робітничої кляси проводиться разом із лютим терором і здавленням робітничого руху. Домагання фашистської влади, що його робить Бенет, є прямий крок до загнання революційного руху в підпілля і загострення наступу на цілу робітничу клясу. Демострації бувають розбиті, молоді й старші робітники побиті й засуджені на довгий час до вязниці (9-місячний присуд т. Годсонові, обвинувачення в бунтарстві в Монтреалі тощо) і депортація широко вживається проти бойових чужородженних робітників. Організації громадян формуються разом з іншими фашистськими організаціями, щоби допомогти пануючій клясі розбити революційний рух.

Хоч бойове піднесення серед молодих робітників посилюється, Комсомол відстає далеко позаді цього руху й ще не знайшов зброї, за допомогою якої організувати та керувати цими боями молодих робітників в контрнаступі проти атаки "басів". Найголовнішим завданням Комсомолу є посилити і прискорити діяльність для завойовання молоді до боротьби проти наступу буржуазії та забезпечити за Комсомолом самостійний провід надходячих боїв молодих робітників.

ПОЛОЖЕННЯ Л.К.М. (КОМСОМОЛУ) КАНАДИ.

Невеликий прогрес, що з допомогою КІМу (Комуністичного Інтернаціоналу Молоді) був зроблений Комсомолом за останній рік, — збільшення членства з 650 до 1650; видавання "Йонг Воркера" двотижнево; деяке започаткування фабричної праці та поставлення бази для кращого розуміння завдань, що стоять перед Комсомолом — треба завдячити радикалізації робітничої молоді, зміні форми та методів праці Комсомолу для покінчення з ізоляцією від мас, та, ще несильним, започаткуванням боротьби проти опортуністичних ухилів, правих та "лівих" тенденцій, що виявлялись в опорі до звороту до масової праці, опортуністчній пасивності, фразьорстві тощо.

Всьо таки, ці малі досягнення не змінюють ґрунтово положення в Комсомолі, який ще знаходиться в дуже незадоволяючому положенні, як це схарактеризував Комуністичний Інтернаціонал Молоді в своїому листі до з'їзду ЛКМ:

"Анґльо-американський секретаріят Виконавчого Комітету КІМу уважае положення Ліги досить невдоволяючим і не відповідаючим вимогам теперішнього положення загостреної клясової боротьби".

Зараз для Комсомолу необхідно зробити рішучий розрив з своїм сектанським положенням, де він відгороджений від основних частин канадської молоді, особливо анґльо-саксонських та франко-канадських молодих робітників, через посилення своєї діяльности, зконсолідувати свої досягнення й їти невпинно вперед, щоби покінчити з теперішнім невдоволяючим положенням, в якому він знаходиться, через систематичну підготовку, організацію та розвинення боротьби на основі негайних потреб робітничої молоді.

Центральне завдання Комсомолу — організувати й керувати боротьбою молоді довкруги кожноденних потреб і вкорінити Комсомол в фабриках — не було раніш посталене гостро на передній плян всієї комсомольської діяльности. Були виладки, що страйки вибухали, а Комсомол про них не знав, або приходив аж під кінець. Комсомол не зумів **зорґанізувати й провести ніодного страйку за цей період.** Досвіди різних страйків, в яких Комсомол брав участь, не були популяризувані. Комсомол не виготовив часткових домагань для індустрій та фабрик, на які він концентруе свої сили

(копальні, текстільні й кравецькі фабрики), а в багатьох випадках механічно виставив домагання, незважаючи дійсного положення. Ухвала п'ятого з'їзду, щоби вислати товариша до Нова Скошії, щоби там започаткував працю в гірняцьких районах, не була виконана. Комсомол не зумів збудувати секції молоді в революційних трейд юніях (майнерській, кравецькій, лісових робітників), за винятком одної слабенької секції молоді в кравецькій юнії. Не розпочато ніякої опозиційної праці в реформістських трейд юніях, окрім опозиції молоді в трейд юнії шкіряних та ковніркових робітників (Торонто), яка функціонує дуже слабо і не підносить проблеми молоді в цій індустрії.

Всекраєве керівництво (Ц.К.) не виконало рішення, щоби заснувати апарат молоді в центрі Воркерс Юніті Ліг і не зуміло дати потрібний провід для розвинення праці в будуванні революційних юній. Департаменти молоді ВЮЛ, що були організувані в дистріктах, не функціонували. Дуже мала частина членів Комсомолу є членами революційних трейд юній та груп, незважаючи на рішення зібрання Поширеного Бюро в травні. Деякі малі початки були зроблені на текстільному полі організуванням текстільного клюбу (Торонто) і більш систематичною діяльністю довкруги фабрик. Але ніякого певного пляну не було випрацьовано, щоби розвинути боротьбу на цьому полі як базу для збудування революційної юнії. Два фабричні організаційні комітети були сформувані через зв'язки в клюбі, але покищо вони не функціонують як належиться і не реагують на проблеми молоді в цих фабриках.

Результатом того, що ми не поставили працю на фабриках в центрі діяльности для будування революційних юній та Комсомолу, є те, що ми зорганізували тільки два фабричні осередки (групи) й два фабричні організаційні комітети. Комсомол здобув дещо досвіду в "ударникових" методах праці внутрі й довкруги фабрик і розпочав розвивати в себе підхід до працюючої молоді (Монтреал, Торонто, Венкувер тощо). Але цей досвід не став власністю цілого Комсомолу, щоби таким способом дати керівництво для активізації цілого членства на цьому основному полі праці. Фабричні газети, хоч вони побільшились кількістю і поліпшились дещо змістом та виглядом, все ще мають великі недостачі і не вміють підносити негайні домагання молоді на фабриці й дати провід в організуванні молоді. Тенденції недоцінювати праці в фабриках та опір до виконання завдань в фабриках, де наші товариші працюють, не були гостро поборювані.

Комсомол серйозно занедбав своє завдання завойовати безробітню молодь до боротьби за безплатню асекурацію від безробіття й для об'єднання працюючих і безробітних молодих робітників. Активна праця між безробітними і в будуванні Товариства Безробітних мала місце тільки в кількох дистріктах (Вінніпег, Келгарі, Венкувер, Віндзор). Але боротьба не була розвинута довкруги часткових домагань безробітної молоді й тільки перші початки були зроблені в розвинені юнацьких форм (зльоти, мітінґи молоді, спорт тощо). Комітет молоді при Товаристві Безробітних функціонував слабо, де такий і був зорганізований. Важливіші центри, як Монтреал і Торонто, непрацювали серед безробітними, подаючись взад перед поліцейським терором.

Небезпека війни й інтервенції проти Радянського Союзу ставить гостро перед цілим Комсомолом необхідність посилити зворот до масової праці, зв'язуючи боротьбу за негайні домагання з боротьбою проти воєнної небезпеки та розпочати систематичну антимілітаристичну працю. Комсомол дуже

недоцінював антимілітаристичну працю та воєнну небезпеку. Ніякої діяльности не проводилось в міліції, кадетах і других військових та напів-військових організаціях, а тільки незначні початки були зроблені в популяризуванні досягнень Радянського Союзу (через "Йонґ Воркер", листівки, дебати тощо).

Спортова праця поза фінськими робітничими спортовиками тільки що почалась і має деякі досягнення — побільшення членства від 650 до 2,200 членів і 53 гуртків. Але Робітниче Спортове Товариство залишається ще організаційно дуже слабим та ізольованим від мас молодих робітників завдяки сектантським методам праці. Воно не зуміло попровадити працю внутрі ворожих організацій і скерувати увагу на розвиток робітничого спорту на фабриках та в трейд юніях. РСТ не було достаточно втягнуте до боїв робітничої кляси (страйків, демонстрацій тощо) й існують гострі тенденції "спорту задля спорту". Сектантство поширене в цілій організації, а особливо гостро виявляється зі сторони Фінського Бюра, в спробі ізолювати фінських спортовиків від решти робітничих спортовиків в Канаді. Центр РСТ ще дуже слабий і не звернув достаточної уваги на розвиток клюбів по всій країні. Федералістичні напрямки мовних частин не були виявлені та поборювані з достаточною гостротою. Комсомол не звернув достаточної уваги на зміцнення центрального керівництва, на розвиток фракційної праці зверху донизу і не завербував достаточне число членів РСТ до Комсомолу.

В дитячому русі ми ще маємо серйозне положення незважаючи на малий приріст членства (650). Ще існує неясність по питанні форм і методів праці для того, щоби зробити цілковиту переміну в Піонірському русі й перетворити його в широкий комуністичний дитячий рух. Існують тенденції для розвинення тільки культурної активности, на звязуючи культурну працю з щоденними потребами дітей (безплатна пожива, одіння, трамвайні білети, проти тілесної кари тощо). Піоніри мають слабе керівництво. Хоч він дещо поліпшився й останніми часами виходить на шість сторінок, "Йонґ Камред" не є дитячим часописом і не відзеркалює потреби дітей.

Праця на аґрарному полі відстає. Тільки недавно розпочато деяку діяльність до скликання широкої конференції сільської молоді. Будування секцій молоді при Фармерс Юніті Ліг ще не започатковане. Недостаточне знання дійсного положення сільської молоді виявилось в виставленні домагання за "скасування примушеної родичами праці" в останніх федеральних виборах. Тенденції недоцінювання необхідність збудування широкої допоміжної організації, як секції молоді ФЮЛ (Ред Дір Велий), деякий час гальмували працю. Покищо не підприйнято ніяких кроків для виготовлення простої програми домагань, щоби притягнути сільську молодь довкруги ФЮЛ та Комсомолу.

"Йонґ Воркер", що виходить на шість сторінок, дещо поліпшився і змістом і виглядом, але дуже мале число молодих робітників з заводів, фабрик та копалень регулярно дописує до нього. Він іще не дає проводу боротьбі працюючої та безробітної молоді й недостаточно дає керівництво Комсомолеві в його звороті до масової діяльности. Ми маємо тільки около 1,000 передплатників, а 2,500 розпродується поза цим і покищо тільки найелементарніші початки зроблені для розпродажі часопису хата-в-хату, на фабриках, в парках, та ігрових площах, де молодь збірається.

Конференція Секції Молоді ТУРФДім, за допомогою керівництва Комсомолу, підприняла перші кроки для змобілізування свойого членства, щоби

перемогти серйозне положення в організації, перемінити її так, щоби вона відповідала потребам української молоді (іміґрантської й канадськородженої) і проводила боротьбу проти фашистських організацій молоді. Дитяча секція стане частиною обединаного революційного дитячого руху і широка кампанія має бути проведена в ТУРФДім, Секції Молоді та серед дітей, пояснюючи важливість цього. Ще подекуди існуючі тенденції ліквідувати й недоцінювати Секцію Молоді мусять бути завзято поборювані й комсомольські фракції посилені. Праця в других організаціях (Культурний Центр в Монтреалі та Торонто; Японська Пролетарська Ліґа; Ліґа Праці тощо) дуже слаба, фракційна праця кепсько наложена, масової діяльности мало.

Система плянової діяльности була розпочата через аплікацію ударного пляну. Але помилки були зроблені в механічній аплікації пляну, без достаточного втягнення комсомольських ґруп до виготовлення завдань, та в відділенні ударного пляну від щоденної боротьби молодих робітників. Досвід, який ми набрали в проведенні плянів праці, не був широко популяризований. В деяких частинах країни (Вінніпеґ) існують тенденції недоцінювати важливість плянової діяльности. В ґрупах не було правильного розуміння ударних бриґад та революційного змагання і тому вони були проведені механічно.

Побільшення членства не було результатом систематичної праці внутрі й довкруги фабрик. Дуже мало нових членів здобуто цим способом, а більшість була завербувана через особисті контакти, масові організації, на демонстраціях тощо. Хоч національна композиція поліпшилась тим, що зараз членство в своїй більшости становить канадськороджена молодь, з невеликим прибавленням анґльо-саксонців (150) і франко-канадців (35), вона дуже невдоволяюча й указує на сектантський характер організації. Хоч студенти зараз становлять тільки 20% членів Комсомолу, а більшість становлять молоді робітники й фармері, дуже мала частина членів Комсомолу працює в основних індустріях та великих підприємствах.

Праця в ворожих організаціях всьо ще залишається на папері. Дуже мале число членів Комсомолу стоїть в УМСА та других ворожих організаціях і тільки недавно розпочали ми пояснювати членству необхідність праці внутрі ворожих організацій (дискусії в нашій організації та на сторінках "Ґонґ Воркера" над конґресом УМСА). Кампанія для виявлення конґресу УМСА була цілком безуспішною і показує слабість керівництва в мобілізуванні членства Комсомолу для такої важливої кампанії.

Організаційна розхлябаність та серйозна несталість (флуктуація) ще залишились (мале плачення вкладок, відплив членів, відсутність контролі над виконанням ухвал, відсутність підсумування діяльности тощо). Осередки Комсомолу не активізували їхне членство в щоденній діяльності в територіях та фабриках, де їм призначено працювати і не стали провідниками молодих робітників, обороняючи кожну справу, що задівае працюючу молодь. Осередкові бюра не стали живими функціонуючими тілами, що організують і дають провід осередкам вцілому. Не було звернено систематичної уваги на нових членів, з тим результатом,що в багатьох дистріктах ми маємо велику флуктуацію в членстві. Дуже мало уваги було звернено на заснування фабричних осередків де це можливо й особливо в фабриках, на яких вони концентрують свою діяльність, і не було достаточно підкреслено важливість будування фабричних осередківв цих фрбиках, як найважливіше завдання Комсомолу. Федералізм, хоч проти нього ми дещо боролись, ще залишається небезпекою і припинює зворот до масової діяльности, особливо в східних дистріктах (Монтреал, Торонто). Внутрішне життя Комсомолу дуже кепське (довгі, сухі зібрання, що нецікаві для молодих робітників, які невміло проводяться і непросякнуті духом класової боротьби.)

Зміна в формі керівництва дистріктами багато допомогла поліпшенні праці Комсомолу. Замість керівництва через обіжники, центр, через своїх ударників, дав пряме керівництво важливішим дистріктам. Та хоч це допомогло поліпшити положення в Комсомолі, це серйозно ослабило самий центр і він не міг давати потрібне керівництво й провід праці дистріктів.

Хоч в центрі відношення між Партією й Комсомолом поліпшились, цього немае в дистріктах. Партійні Дистріктові Бюра не звертають уваги на щоденне будування Комсомолу, а в деяких випадках члени Комсомолу мають авангардистські тенденції відносно партії. Обмін представниками не мае стати формальним представництвом, а мусить бути проведений так, щоби забезпечити партійний провід та керівництво працею Комсомолу через постійну щоденну увагу партійного дистрікту. Одинадцятий пленум ВККІ приказує всім партіям організувати комсомольські осередки всюди, де існують партійні ґрупи. Оце завдання мусить бути проведене в кожному дистрікті з ефективною допомогою партійного проводу. Партія мусить також допомогти Комсомолові боротися проти навантаження молодих товаришів загальною партійною працею.

Комсомол, як в самому центрі, таксамо і в дистріктах та осередках, не проводив гострої боротьби проти правих та "лівацьких" ухилів, які призводять Комсомол до ізоляції від працюючої молоді. Права небезпека глибоко вкорінена в нашому Комсомолі і е головною небезпекою. Вона гостро виявляється в опортуністичній пасивності скрізь в організації; в недоцінці праці в трейд юніях та серед безробітних; в нерозумінні важливості організувати й підготовувати бої; в занедбанні антимілітаристичної праці та серйозній недоцінці военної небезпеки. Вона дальше виявляється в опорі до самокритики й відказу признати серйозні помилки в страйку підчас в Ковансвил тощо (Роз); в нерозумінні потреби виставляти домагання молоді (Байндер, Виндзор); в капітуляції перед трудностями в організуванні безробітних (Торонто, Монтреал); в дезертирстві коли класова боротьба загострилась (Стайнберґ, М. Бідерман); в бюрократичному підході до тих малих досягнень, що Комсомол вже мае.

"Лівацьке" сектанство е головною перепоною в звороті до масової праці. Воно виявляється ще в усіх частинах Комсомолу в революційному фразорстві та балачках замісць щоденної праці; в ограниченні членства Комсомолу до "вибраних" молодих робітників; в забагато внутро-організаційних мітінґів та дискусій (Торонто); в нерозумінні необхідности будувати допоміжні організації (Секція Молоді ТУРФДім, Секція Молоді ФЮЛ — Алберта).

Комсомол мусить проводити постійну й безоглядну боротьбу на два фронти, проти правих і "лівацьких" тенденцій і проти тих елементів, що припинюють ріст Комсомолу. Тільки на базі такої боротьби, що мусить охопити всьо членство Комсомолу, за допомогою широкої самокритики зверху донизу й позбувшись всякого бездільного самовдоволення, Комсомол продовжатиме рости й положить основу для розвитку масового революційного руху молоді.

ЗАВДАННЯ КОМСОМОЛУ

1. Комсомол мусить проводити всю свою працю в фабриках та довкруги їх і серед безробітною молодю, особливо концентруючи свої сили на май-

верську і текстільну індустрії. Новий ЦВК мусить приготовити конкретні програми часткових домагань для цих індустрій, включаючи й кравецьку, які будуть остаточно зформульовані разом з працюючою молодю в різних місцевостях і зконкретизувані в фабриках та копальнях, де ми концентруємо наші сили. Департаменти молоді й секції молоді мусять бути зорганізувані в революційних юніях й найблищому майбутньому, особливо в Майн Воркерс Юніон оф Кенада та Індустріяльній Кравецькій Юнії, і опозиції молоді заснувані в реформістських трейд юніях (ЮМВА, ЛПВ, АСВА і ЮГВ) довкруги боротьби за домагання молоді.

2. Комсомол мусить посилити темпи праці й перевести в життя ухвали XI пленуму ВККІ та листа Комуністичного Інтернаціоналу Молоді, що "Комуністичні Спілки Молоді мусять в найблищому майбутньому досягнути й перевищити членство Партій". З'їзд ставить собі завдання завербувати 1,300 нових членів в свої ряди до кінця цього року, одна третя частина їх—англьо-саксонців та франко-канадців; з ціллю досягнути добре-стоячого членства 3,000; заснувати 15 фабричних осередків, що будуть під прямим керівництвом центру та дистріктів, в фабриках де ми концентруємо наші сили. Ми зможемо виконати це завдання під кличем: "Кожний член мусить придбати хоч одного нового члена".

3. Один товариш, що віддав би весь час цій праці, мусить бути поставлений в центрі, на працю ВЮЛ, а в дистріктах мають бути зформовані дистріктові департаменти молоді ВЮЛ. Оці департаменти повинні втягнути поза-комсомольських молодих робітників із революційних трейд юній та груп. Вдодатку, певні завдання мусять бути виготовлені для залізнодорожників, металістів, гірняків, агрикультурних і лісових та портових робітників.

4. Конкретна програма домагань мусить бути виготовлена для безробітної молоді й провідні товариші в дистріктах припоручені до цієї праці. Кожний безробітний член Комсомолу мусить стати активним членом Товариства Безробітних. Рядом з боротьбою за негайні потреби молоді мусить іти організація комітетів молоді при Товаристві Безробітних, а існуючі комітети мусять бути зміцнені. Зльоти молоді, мітінги молоді та походи до Міської Ради по специфічним питанням молоді мусять бути організувані. Спеціяльна кампанія проти Бенетового пляну примусової праці буде започаткувана, а водночас конкретні домагання для молоді в цих лагерах будуть виставлені. Конференції безробітної молоді будуть зорганізувані та конкретні методи організації й боротьби пояснені.

5. Секції Молоді Майн Воркерс Юніон оф Кенада будуть заснувані довкруги негайних домагань молодих гірняків в Альберті. Водночас буде започаткувана праця в ЮМВА і "гом локалс" через будування опозиційних груп молоді. Всі сили мають бути змобілізувані для підготівлі з'їзду Майн Воркерс Юніон оф Кенада в вересні. Організатор буде висланий до Нова Скошії негайно після з'їзду для того, щоби засиувати опозиції молоді та допомогти зорганізуванні загальної опозиції в ЮМВА; розвинувши негайні домагання молодих гірняків на базі шахт (майнів) і завойовати гірняків Нова Скошії для обєднання всіх гірняків Канади в одну революційну юнію.

6. Систематична кампанія буде розпочата доврукруги простої програми негайних домагань для текстільної індустрії. Нашим виглядом на надходячі зимові місяці має бути зорганізування боротьби в цих фабриках, як базу для збудування Текстільної Ліги в Монтреалі, Торонто й Гемилтон довкруги негайних домагань молодих текстітльних робітників. Провідні товариші будуть назначені керувати цією працею.

7. Праця розпочата в кравецькій індустрії мусить бути посилена. Секція Молоді має бути поширена й основана на функціонуючій базі, і домагання мають бути виготовлені для молоді в різних фахах (трейдах). Опозиційна праця мусить бути започаткувана в ЛПВ, АСВ, юнії кушнірів і ЮГВ довкруги особливих потреб молоді.

8. Ухвала останнього поширеного бюро, що кожний член повинен стати членом революційної юнії чи групи, мусить чим найскорше бути виконана.

9. Комсомол мусить дефінітивно розпочати антимілітаристичну працю. Кожний дистрікт мусить вибрати одну военну фабрику для концентрації та один склад зброї. Газети, друкувані на мімеографі, мусять бути видавані для міліції та кадетів і ЦК має виготовити ряд домагань. Апарат мусить бути зформований в центрі та в дистріктах, щоби керувати й проводити цією працею. Досягнення Радянського Союзу і положення молоді мусять бути широко зпопуляризувані в усій нашій праці й це є зараз важливим політичним завданням Комсомолу.

10. Ухвала, щоби післати групу товаришів для праці внутрі УМСА, мусить бути виконана й більш систематична діяльність проведена в цій ворожій організації, водночас не занехаючи праці в других ворожих організаціях і сусідських клюбах.

11. Найменше два товариші будуть припоручені до аграрної праці (Альберта, Саскечеван). На основі широкої кампанії докруги простої програми домагань Секції Молоді ФЮЛ мусять бути зорганізувані й матеріял підходячий друкований в "Форов". Початки праці в юнацьких секціях Юнайтед Фармерс мусять бути посилені й РСТ вжите як важливийи засіб засягнення впливу серед фармерської молоді.

12. Робітниче Спортове Товариство мусить розпочати широку кампанію для завербування 1,500 членів. Воно мусить розпочати певну діяльність проти УМСА та ААА, водночас не занехаючи сусідських спортових клюбів. Ідеольогічна кампанія має бути започаткувана для притягнення РСТ блище до революційного руху і кроки підприняті для вжиття РСТ для будування Робітничі Оборони Загони (Воркерс Дефенс Кор). Ще до надходячого з'їзду РСТ мають бути підприняті кроки для ліквідації Фінського Бюра, обеднуючи та централізуючи керівництво ЦК РСТ. Керівництво РСТ мусить бути зміцнене й більше партійних товаришів втягнені до праці.

13. Дитячий рух має бути реорганізуваний на базі втягнення всіх робітничих дитячих організацій до одного обеднаного дитячого руху. Керівництво Піонірів має бути посилене й партія та масові організації притягнені для будови піонірського руху. "Йонґ Камред" мусить бути поліпшений і кроки підприняті, щоби змінити форму й зміст часопису відповідно до потреб і домагань дітей.

14. З'їзд ставить перед собою завдання перемінити двотижневий "Йонґ Воркер" в тижневик до 1 серпня. Оце можна виконати якщо ми побільшимо діяльність усього членства, подвоїмо теперішне число передплатників та гуртових замовлень, продаватимемо часопис регулярно в фабриках, шахтах, хата в хату тощо. Зміст часопису мусить бути ще більше поліпшений через заснування гуртків кореспондентів "Йонґ Воркера" і втягнення організацій молоді та трейд юній до підтримки "ИВ".

15. Делегація з пятьох молодих робітників має бути післана до Радян-

ського Союзу до 1 травня, 1931 року. ЦК виготовить деталі й вишле інструкції дистріктам щодо цієї кампанії.

16. Міжнародній Юнацький День має бути дійсною мобілізацією молоді для боротьби проти голодування, проти підготівлі війни та за оборону СРСР. Негайна підготівля для змобілізування молоді для цих демонстрацій має бути започаткувана. Рекрутування має бути поставлене в центрі цієї підготівлі.

17. Систематичне навчання мусить бути розвинене в Комсомолі. Гуртки навчання для нових членів, школи в кінці тижня та на короткі періоди мусять бути зорганізувані, щоби обслужити всьо членство Комсомолу. Водночас внутрішне життя мусить бути поліпшене й кроки підприняті для ліквідації флуктуації. ЦК і дистріктові комітети мусять звернути особливу увагу на втягнення нових пролетарських елементів до керівництва Комсомолу. Департаменти в центрі й дистріктах мусять бути зміцнені. Комсомол буде концентрувати свої найкращі сили на дистрікти в Монтреалі, Торонто, Вінніпеґ та Алберта на працю осередків і розвинення функціонуючих бюро осередків. Революційне змагання та система ударних бриґад мусять бути вжиті як средство для виконання завдань, які стоять перед Комсомолом.

18. Водночас з проведенням широкої кампанії проти терору, за свободу слова й зібрань, за право орґанізуватись тощо, ідеольоґічна кампанія мусить бути проведена в рядах членства про забезпечення апарату, забезпечення протекції членства тощо й продовження праці Комсомолу в випадку дальшого наступу на Комсомол.

Перечислені завдання можуть бути виконані тільки через повсякчасну й систематичну боротьбу проти правих і "лівацьких" тенденцій в праці Комсомолу; з дефінітивним розломом з минулими сектантськими методами праці та через щоденну постійну працю в фабриках де знаходиться молодь та довкруги їх на основі конкретних часткових домагань. Весь Комсомол, зверху донизу, мусить пройнятись самокритикою, щоби забезпечити проведення лінії нашого з'зду. Тільки на такій основі, переводячи лінію КІМу та партії в життя в щоденній праці Комсомолу, Комсомол виросте й поставить фундамент для перетворення в **масового орґанізатора та керівника боїв робітничої молоді.**

Всі революційні партії, які досі гинули, — гинули через те, що зазнавалися й не вміли бачити, в чому сила, вони боялися говорити про свої слабости. А ми не загинемо, бо не боїмося говорити про свої слабости й навчилися перемагати слабість.

ЛЕНІН.

Ф. Шунамен

АҐРАРНА КРИЗА Й НАШІ ЗАВДАННЯ

1. Положення сільського господарства в Канаді.

Сільське господарство — найважливіша з усіх галузів індустрія в Канаді, поскільки 40% річної продукції країни це сільсько-господарські продукти. Отже його важливість в канадській економічній схемі вцілому є дуже значна й аґрарна криза, викликана чи то економічними чи кліматичними причинами, відражається на кожній частині канадської господарки. Вигляд на майже-пермаментну кризу завдяки раціоналізації сільського господарства набирає з цієї причини особливого значіння, в зв'язку з наслідками, які вона наносить другим галузям промисловости, що стараються вийти з теперішньої депресії. Але в цій статті ми не хочемо занятися настільки питанням, які наслідки положення в сільському господарстві приносить канадській господарці вцілому, наскільки які наслідки кризи на канадських фармерів та на фармуванні.

В Канаді можна знайти багато різних стадій сільсько-господарського розвитку, від фармів майже цілковито для власного употребування в старших частинах країни (та новому північному краї), до багато-пільної фабрики-фарми на заході, де молоко, масло та яйця купується, а продукується тільки один товар — пшеницю. Одна річ є спільною для всіх типів фармів та фармування. Це є "моргедж". Майже всі фармері задовжені. В цьому вони всі однаково заділі кризою. Земля чи машини були закуплені на тій базі, що пшениця продається по $1.40 за бушель, а другі продукти в такій же пропорції, а зараз мусять бути виплачені, коли пшениця приносить 50 центів за бушель. Задовження зросло завдяки зложеним процентам, а вартість товарів, якими воно повинно бути заплачене, упала від 40 до 60, а то й більше відсотків. В деяких випадках самий процент на його довгах виносить більше чим загальний заробіток фармера; в більшості випадків довги такі великі, що фармері признають, що навіть якщо прийшла би нова ера "добрих часів", вони не могли б їх виплатити.

В той же час, коли покупна можливість падає аж до нуля, податки постійно зростають, завдяки тому, що панівна кляса пробує звалити цілий тягар уподаткування на облегчення на самих тільки трудящих. Прямі податки настільки побільшились, що в багатьох частинах країни майже вся земля стоїть

на продаж за неуплату податків. Непряме уподаткування, через тарифні й "сейлс" податки, додає до фармерських тягарів тим, що ціни на їхні життеві потребності притримуються на своїй висоті. Фармер подібний на чоловіка, що зхвачений величезною парою ножиць; верхне вістря представляє падучі ціни на його товари, а нижне — побільшення його видатків. З приближенням оцих двох вістрів ножиць, його розтинається на двоє.

В деяких частинах прерій засуха додала свої страхіття до тих, що вже стоять перед фармерським населенням. Капіталістичні вичислення показують, що найменше 150,000 фармерів безпомічні із-за неурожаю, але вони дуже низькі. Вони базуються на самих тільки засушених дистріктах Саскечевану, а тимчасом суха погода й вітри понищили урожай і в багатьох других місцях до такої степени, що фармерам прийдеться давати допомогу. Навіть в багатьох місцевостях, де був "добрий урожай", фармері отримували допомогу ціле літо, а їх умовини не поліпшаться а погіршаться коли вони зберуть урожай, щоби продати його за меншу ціну чим кошти продукції.

2. Переміна в ідеольогії фармера.

Фармер зараз стоїть віч-у-віч з капіталізмом більш, чим колинебудь. В минулому, коли ще для нього був добробут, його інтерес лежав в тому, щоби обороняти свої права маленького капіталіста проти робітників з однієї сторони, а більших капіталістів з другої. Він сам часто визискував труд і його найбільша ціль в організуванні була затримати великих капіталістів від захвачення завеликої частини прибутків через проценти, "грейдінг", високі ціни на фрейт тощо. Сьогодні прибуток з його фарми ледви вистачає йому на життя — і він знаходиться в боротьбі з його кредиторами (в яких він задовжений), щоби й це затримати для себе. В цій боротьбі він позбувається багатьох своїх дрібно-буржуазних ілюзій. В засушених районах він знаходиться в бою з провінціональним допомоговим урядником та його прислужниками. Ці особи мають одну ціль — знизити видатки — навіть коштом виголоджування фармерських дітей на тіло-руйнуючій дієті кукурудзяного сиропу та білої муки. Він примушений боротися проти уряду, щоби дістати поживу для своєї сім'ї. В цій боротьбі пропадає багато старих ідей про "демократію", що раніш були виставлені на перший плян в усіх фармерських з'їздах.

Знищення цих трьох ілюзій: що можливим є "доробитись" під капіталізмом; що приватна (кредитова) власність є св'ята і що неморальним є ставити опір уплаченні "справедливих" довгів; і демократична ілюзія, — ставлять бідняцького фармера в положення, де він готовий об'єднатися з угніченим робітником індустріяльних центрів для скинення капіталізму. Але було би помилково переціннти в дійсності велике протикапіталістичне збочення фармерів. Багато з них ще залишились капіталістами, повні надії без причини. Другі мають чудні поняття про соціялістичний устрій, який ставиться як зміну капіталізмові. Багато фармерів також мають ще упередження до індустріяльних робітників в наслідку постійної пропаганди, яка старається переконати їх, що високі ціни є наслідком високої платні, яку отримують робітники. Старі, дрібно-буржуазні ілюзії тримаються і не дають себе так легко побороти — вони виникають знову й знову в нових місцях, коли їх вже викоренено в старих.

3. Фармерс Юниті Ліг.

Фармерс Юниті Ліг (Ліга Фармерської Єдности) є інструмент, за посередництвом якого невдоволення та розбиття ілюзій бідняцьких фармерів кристалізується і напрямується до боротьби проти капіталізму.

Роджена в грудні, 1930 року, із нетерпимої потреби угнічених працівників землі, вона сильно зорганізована в Албертi й Саскечевані і має відділи в трьох других провінціях. Головний і центральний клич Ліги: "Організуваний масовий опір проти судової продажі та викидання з фармів". Два другі кличі є допоміжні першому: "Ніяких викидань за неуплату морґеджевих довгів чи задовження податків" і "Бойкот податкових, шерифових та судових розпродажів". Другі домагання Ліги включають уневажнення всіх довгів та податкових задовжень; повна контроля "грейдінгу" фармерами; державне забезпечення приходу не менше $1,000 річно для всіх фармерів, ці гроші зібрані уподаткуванням банкових зисків, морґеджових і їм подібних компаній; безплатне лікарство, шпиталі та медицинський ухід для всіх бідних фармерів; школи, включно з інститутами для вищого і технічного навчання повинні бути утримані державою; і безплатня державна соціяльна асекурація від слабости, старости й других немічностей.

Головне підкреслення кладеться на масовий організуваний опір. Оце — найбільш реальне для фармера. Всі готові боротись за свої доми, як це показує виникнення стихійних організацій фармерів під такими назвами як "Товариство Оборони Домів". Фармер дає опір атакам шерива. Там, де фармері бойові, кредитори покищо не проводять активно розпродажі й викидання, але з закінченням жнив безперемінно буде ряд таких боїв. В початкуючих стадіях ми можемо сподіватися багато поразок, бо покищо фармері не привикли до такої діяльности.

4. Недостатки партійної праці.

Невміння зрозуміти всіх можливостей для праці, рівноважне відношення до потреби вивчення спеціяльних проблем, які ставить перед нами аграрне положення, недостаток керівництва радикальним фармерам, тенденції повного сектанства в сільських партійних осередках, — оце були найбільш серйозні помилки партії на аграрному полі вминулому. Деякі з них ми вже до певної степени перемогли, а другі ще залишаються.

Зараз вже загально признано, що Онтеріо, Квебек і східні побережні провінції дають широкі можливості для праці. Але без спеціяльного вивчення їх особливих проблем, ми не зробимо великого прогресу. Старання мусять бути зроблені в цьому напрямку, спеціяльні товариші в цих дистріктах мусять взяти на себе обов'язок виключно вивчати аґрарне питання і вести орґанізаційну працю серед фармерів свойого дистрікту, щоби ми поступили на цьому полі.

На заході, де радикальний рух між фармерами існує вже роками, недостаток керівництва був серйозною хибою, але зараз до певної степені це наладжено. Навіть сьогодні аґрарні осередки партії мають дуже слабі контакти з дистріктами, а Сьомий Дистрікт, наприклад, ще гірше тримає зв'язок із своїми аґрарними осередками. Зворот до керівництва аґрарним рухом вже зроблений, але праця в цьому напрямку не поступає бажаним темпом.

Сектантські тенденції ще дуже сильні в аґрарних осередках. В недавній кампанії ФЮЛ, в кампанії за делеґацією до СРСР, більш ніж один осередок, а також й вільні члени (то є, де немає осередку) були цілком бездіяльні. В одному випадку члени осередку, замість вжити кампанію для популяризації ФЮЛ через поширення лістів якнайбільше, зі своєї кишені видали по доларові і відіслали лісту, що з фінансової точки зору було досягненням, але з аґітаційного чи орґанізаційного становища було гірше, чим невдачею, поскільки воно представляло не тільки відсутність активности, але цілковите нерозуміння партійних методів діяльности.

В деяких фармерських околицях були орґанізувані масові зібрання, паради, і другі засоби, як пікніки та концерти, щоби привести широкі маси в контакт з революційним масовим рухом. Там, де ця тактика була вжита, вона оказалась дуже успішною. В деяких місцевостях аґрарні осередки так глибоко пройняті сектанством, що часто-густо їм трудно перейти на нові форми діяльности. Вони мають тенденцію уважати себе дуже серйозними і глядіти зверху на паради, тощо, як поверховні та дитячі. Ми мусимо боротись проти таких помилок до кінця, як також проти поразничної (дефітистської) тенденції, що часто встрічається.

Найбільш серйозний недостаток партії в аґрарних районах це те, що не орґанізується партійних осередків. Кожний активний відділ ФЮЛ має матеріял для зорґанізування малого осередку партії, що керував би та закріпив би відділ на революційній позиції, завжди стараючись поширити орґанізацію в нових районах і новій діяльності. Осередки, які зараз існують, обмежуються працею в свойому дистрікті. Це неправильне. Їх обов'язком є поширити працю в сусідніх районах, бо завдяки великій віддалі одніеї місцевости від другої на преріях, часто партійна орґанізація не може поширитися іншим способом. Кожний осередок має бути центральною точкою, звідки буде

поширюватись діяльність, доки другі осередки не будуть засновані в місцях де ми завойовуємо вплив, а ті, в свою чергу, будуть поширювати працю все дальше й дальше.

5. Втягнути фармерів до революційної боротьби.

Фармер буде втягнений до прямої боротьби проти капіталізму через актуальну участь в місцевій боротьбі проти місцевих виявів капіталізму. Завданням партії є проводити й керувати цією боротьбою через свої місцеві осередки, вказувати на помилки коли ця боротьба не буде успішною, закріплювати успіхи через вжиття їх як бази для більш інтензивної та поширеної орґанізації. Реформістичні орґанізації та блудні пляни мусять бути виявлені до кінця, — цьому допоможуть сучасні умови, напр., після того як з'їзд Юнайтед Фармерс оф Кенада відкинув пропозицію, щоби ставити опір шерифовим розпродажам, льояльні члени орґанізації в двох різних дистріктах вирішили підтримувати політику, яку офіціяльна орґанізація відкинула і створили стихійні орґанізації для проведення своєї лінії. Треба розвинути активних працівників в більшому числі. В фармерських орґанізаціях активність не є привичною, але там треба проломити крізь цю традицію! Старші орґанізації не потребували активности своїх членів, а інколи ще й секретарі ФЮЛ пишуть в невдоволеному тоні, коли в обіжниках проситься їх змобілізувати всьо членство для якоїсь кампанії. Вони не вписались до Ліги, щоби працювати для неї, але щоби вона щось для них робила! — ось несвідоме становище декого з них.

Минулими роками наші старання були звернені на "невтралізацію" бідніших й середних фармерів, щоби в боротьбі вони не стояли на стороні капіталістів. Зараз ясно, що ми можемо бути певні, що бідняцькі фармері активно боротисьмуть на стороні індустріяльного пролетаріяту проти спільного ворога. Криза указує бідному фармереві його історичне місце як природнього союзника робітничої кляси; завдання партії є допомогти цьому процесові як тільки можна і з найбільшою енергією. Важливість цього не сміє бути недоцінена; це одне з найважливіших участків боротьби в Канаді і має дістати перше місце в плянах праці нашої партії.

Краще, щоб десятеро тих, що працюють, не називали себе членами партії, ніж щоб один такий, що тільки плеще язиком, мав право й змогу бути членом партії. **ЛЕНІН.**

ЗАКОНОПРОЄКТ ФАРМЕРС ЮНИТІ ЛІҐ ПРО ДОПОМОГУ ФАРМЕРАМ

(Остаточний переглянений текст законопроекту про допомогу фармерам. Його треба зробити осередною точкою кампанії за дійсною допомогою, що була б достатня для потреб фармерів і їхніх родин. Треба доложити всіх старань, щоб при допомозі цього законопроекту пробити шлях в нові околиці, затягнути нові сили до боротьби за кращий життевий рівень.)

Ізза розвалу капіталістичної сільсько-господарської продукції в Канаді і в наслідок цього поширених великих злиднів між рільничим населенням, безнадійного стану задовження й дійсного голодування, в які маси фармерів попали, та

В виду цього, що деякі околиці, наприклад піведнний Саскечеван, мали посуху і через інші причини неврожай і це погіршило положення спричинене капіталістичною сільсько-господарською продукцією, та

В виду цього, що урядова система Канади не робить ніякого застереження асекурації від неврожаю, а навпаки має в собі хиби, що викликають економічний розвал, та

В виду цього, що через теперішні низькі ціни фармерам грозить голод, вони не можуть виплатити своїх довгів і податків, живуть в страху, що потратять свої домівки і землю, та

В виду цього, що через різноманітність ділянок сільського-господарства та різнородности продуктів субсидія на один або на кілька продуктів не може вдоволити загальної потреби і виплата готівлею є одинокою достатньою і вмістною формою допомоги, для цього

Ми, нижче підписані, фармері і робітники Канади, домагаємося ухвалення на теперішній сесії парляменту закону, що передбачав би допомогу для всіх бідняцьких фармерів, а вміжчасі до ухвалення його, звертаємося до уряду Канади з домаганням поробити негайні кроки ухвалити асигнування на негайну допомогу для фармерського населення, яке знаходиться в конечній потребі.

Наші домагання є ось такі:

1) **Домагаємося скасування довгів.**

Щоби всі довги зроблені канадськими фармерами в зв'язку з їхнім фармуванням були скасувані; щоби не викидано нікого з фарми за це та не продавано землі, не забирано худоби або машинерії та щоби усунено всі примусові способи стягання довгів.

2) **Домагаємося мінімального річного прихоґу.**

Щоби кожний канадський фармер, якого прихід за рік 1931 або за будьякий слідуючий рік, по відтягненні всіх коштів продукції, не сягатиме суми $1,000, дістав з каси федерального уряду беззворотну субсидію в готівці, достатню для вирівнання його чистого доходу до суми $1,000.

3) **Домагаємося платні для членів родини.**

Щоби там, де чистий дохід з фармерських продуктів не вистачав дати $1,000 фармерові, а $400 кожному членові його родини повище 16 років, що занятий є в продуктивній праці на фармі — ця беззворотна субсидія була збільшена так, щоб давала мінімум $400 платні кождому такому додатковому членові родини.

4) **Домагаємося опусту ренти і незаплаченої ціни купна.**

Щоби всі рати за рент, коли бідняк-фармер рентує фарму, та всі незаплачені рати за куплену бідняками землю, були опущені на протяг двох років, починаючи від 1 січня 1932 року, і щоби в такому випадку уважався бідняком-фармером такий фармер, який має менше доходу, чим встановляє цей закон та через це є управнений до отримання беззворотної субсидії.

5) **Домагаємося медичної опіки та освіти.**

Щоби для всіх бідняцьких фармерів були: безплатне лікарство, безплатні шпиталі і лікарський догляд. Щоби всі школи, включаючи інституції вищого та технічного навчання, були утримувані державою та були приступні безплатно для фармерської молоді.

6) **Домагаємося соціяльного забезпечення.**

Щоби держава встановила і утримувала безплатню соціяльну асекурацію проти слабости, старасти та інших причин непрацездатности.

Велике значіння всяких криз полягає в тому, що вони виявляють заховане, відкидають умовне, дрібне, поверхове, відмітають геть політичне сміття, відкривають справжні пружини класової боротьби, яка дійсно відбувається. — **ЛЕНІН.**

В. Сорин

НАУКА ЛЕНІНОВА ПРО ПАРТІЮ

Книжка "Наука Ленінова про Партію", уривок якої містимо в цьому числі нашого журналу, була написана зараз після смерти Леніна, коли сотні тисяч радянських робітників прилились до партії, щоби продовжувати велике діло померщого вождя. В день смерти Леніна комсомольський поет Безіменський написав, що

Сто тисяч партквитків замінять
Загубленого Ленінського партквитка

і в дійсності тисячні маси кращих пролетарів Радянського Союзу відповіли на втрату свойого улюбленого вождя масовим вступленням до Всесоюзної Комуністичної Партії (більшовиків), до партії Леніна.

Оцим новим робітникам треба було пояснити значіння ролі партії пролетаріяту, її організаційні засади, її політику й тактику в клясовій боротьбі. Їм треба було передати досвід зібраний за поверх двадцять років існування більшовицької партії. Їх треба було зазнайомити з навчанням Леніна, організатора й керівника більшовицької партії, про партію. Оце завдання вміло виконав т. Сорин в цій книжці, де в приступній формі, користуючись весь час ситатами з творів Леніна, він передав основні ленінські поняття про організацію й політику партії.

Більшовицька партія виросла й зміцніла в непохитній боротьбі, під керівництвом Леніна, проти меншовизму та його різновидності троцькізму, проти право-опортуністичних та ліво-анархістичних ухилів внутрі партії. Ще в 1903 році Ленінові прийшлося звести завзяту боротьбу проти меншовиків і Троцького по питанні партії. Меншовики й Троцький (тоді ще всі стояли в одній партії "Російська Соціял-Демократична Партія", але мали свої угрупування), виступили проти централізації й обороняли становище, що членом партії може бути кожний, хто співчуває соціялізмові, без огляду на те, чи він належить і працює в одній з партійних організацій, і що в робітничій партії членимоуть творити різні гуртки довкруги різних тенденцій, видавати свої часописи, проводити свою групову політику тощо. Ленін і більшоики завзято стояли на принціпі, що членом партії може бути тільки той, хто належить і працює в одній з партійних організацій і піддається дисципліні партії, і що партія має бути централізуваною, що має бути тільки одна обєднана партія, а не федерація різних соціялістичних груп, що дискусія внутрі партії провадиться тільки доки це питання не вирішене на з'їзді чи на вищому партійному тілі, а тоді це рішення треба безоговорочно провести в життя.

Канадська комуністична партія теж вже пройшла через боротьбу і зараз ще бореться за введення більшовицької форми організації та метод і тактику боротьби. Партія зпочатку перебрала великі соціял-демократичні традиції, особливо федералістичну форму організації, що й залишилась була до останніх часів, та будову партії на територіяльній базі, що ще зараз переважає в партії, замість більшовицької форми фабричних осередків. Праві опортуністи в партії, під керівництвом Мекдоналда, притримувались старих соціял-демократичних традицій так в організаційній формі, як і в політиці партії. За їх проводу в партії розквітав федералізм, існували мовні відділи і взагалі партія була побудувана на територіяльній та мовній базі, відповідно до діяльности партії, що обмежувалась парляментарськими виборами та працею в культурно-освітніх організаціях. Не краще поставились до цього питання й наші канадські троцькісти (Спектор і його групка, серед українців Босович), що будьто би боролись проти правих елементів, а в дійсності займали те саме становище, що й праві. Вони не боролись проти федералізму, ставили опір реорганізації партії на фабриках основах, мотивуючи це зневірою в канадське робітництво і боролись за право організувати свої контр-революційні фракції внутрі партії.

Наша партія перемогла й правий і троцькістський ухили внутрі партії, зросла в цій боротьбі ідеольогічно й організаційно, успішно проводить зворот до масової боротьби й прямує по шляху більшовизації. Зараз в партію влилися сотні нових революційних пролетарів, а довкруги партії згуртувались десятки тисяч робітництва й бідняцького фармерства. Правда, ще є в деяких частинах партії захована опозиція до звороту, але вона не може вже відкрито обстоювати свою опозицію і виявляє її або в бездійності, або в демагогічних нападах проти теперішнього керівництва партії та ведення розкладової, склочної праці в партії та масових організаціях під її проводом, часто-густо під "лівацькою" напів-троцькістською маскою. Для того, щоби озброїти наші партійні організації для поборення різних склокницьких угрупувань, щоби зміцнити в наших товаришів розуміння теперішнього звороту, щоби познайомити нових партійців з основними засадами більшовицької організації та підготовити робітників, що стоять близько до партії до вступлення в її ряди, ми й містимо частину цієї книжки т. Сорина в нашому журналі.

Редакція.

Член партії та позапартієць.

Вступаючи до партії, кожний "новак" відчуває, що він переходить якусь грань, якусь межу. Вчора він був "просто" робітником отакого заводу чи фабрики, позапартійним пролетарем. Нині він — член комуністичної партії, більшовик. Це назвище члена партії покладає на нього обов'язки, яких він давніше не мав.

Видима річ, що передовий робітник, навіть і тоді, коли він був іще "поза партією", вболівав над бідами своєї кляси, скільки мога піддержував більшовицьку партію та помагав їй в її роботі, тішився успіхами партії і разом з нею переживав її невдачі.

Але доперва ставши членом партії, вчорашній позапартієць починає собі усвідомлювати свою просту й безпосередню повинність **скрізь і завжди** обстоювати клясові інтереси пролетаріяту; доперва вступивши до партії, він починає відчувати свою просту й безпосередню відповідальність за все, що робить партія.

"Неможна забувати, — казав Ленін на 2-ому з'їзді партії (1903 р.), — що кожний член партії відповідає за партію, **і партія відповідає за кожного члена".**

Учора позапартійний робітник у політичному розумінні являв собою неорганізовану одиницю; нині він член великої організації — партії більшовиків.

Вступаючи до партії, новак стає наче іншою людиною. До члена партії ставляться більші вимоги, ніж до позапартійця. Всі робітники дивляться на нього відтепер, як на свідомішого, розвиненішого товариша, що повинен керувати робітничою масою.

Комуніст — це дуже відповідальне слово. Член нашої партії повинен пишатися тим, що він стоїть у лавах найпередовішої, найсвідомішої, найреволюційнішої партії. Та й справді, — немає на землі вищого звання над звання комуніста. Завжди на посту, завжди попереду усіх, завжди у перших лавах — от таке комуніст, партійна людина.

Але комуніст, котрий своє перебування в партії розуміє так, що от, мовляв, він тепер "начальство" над позапартійцем, і на цій підставі "чваниться", починає гордувати ним, дивитись на нього звисока, недбало, такий комуніст — поганий член партії. Комуніст — **це свідоміший** робітник, що має вести за собою **менше свідомих** (позапартійних) робітників, виясняти їм їхні клясові інтереси. **Старший товариш** — от чим повинен бути член партії супроти позапартійця. Від того, який буде кожний член партії зокрема, залежить вага й характер усієї партії в цілості.

Партія.

Одначе, що таке партія? Найкоротша відповідь буде така: "Партія наша, це спілка свідомих, передових борців за визволення робітничої кляси". ("Ленін, Соціялізм і релігія" 1905 р.)

Докладніше можна відповісти так: партією зветься добровільна спілка людей, що мають однакові політичні переконання і однаковим шляхом борються за перетвір суспільного життя відповідно своїм поглядам. Коли певне число людей із спільними політичними поглядами, з однаковим розумінням суспільного життя, рішає гуртом, посполу боротись за свої переконання — вони об'єднуються в політичну партію, утворюють політичну спілку, організацію, товариство. Така наприклад, партія більшовиків, партія меншовиків, ес-ерів, кадетська, тощо.

"Для того, щоб маса певної кляси могла навчитися розуміти свої інтереси, своє становище, навчитися провадити свою політику, саме для цього необхідна організація передових елементів кляси негайно, будь-що-будь спершу ці елементи створили найнезначнішу частинку кляси". ("Як В. Засуліч убиває ліквідаторство". 1913 р.).

"Організація передових елементів" — це й є партія. От іще що пише Ленін про партію:

"Партія, це сума зв'язаних в одно організацій. Партія, це організація робітничої кляси, подріблена на цілу мережу усяких місцевих і спеціяльних, центральних і загальних організацій".

Партія, у своїй істоті, це організація, створена робітничою клясою для обстоювання її інтересів. Вона сама, в середині, поділяється на ряд великих організацій, а ці великі — на ряд дрібніших. Так, наприклад, наша партія (політична організація пролетаріяту) дробиться на кілька десятків губернських (в Канаді дистріктових — Ред.) організацій. Кожна губернська своїм порядком дробиться на кілька повітових та районних організацій, а ці поділяються на організації ще дрібніші (групи — осередки).

Приступивши до питання з де-що іншого боку, ми скажемо, що партія, це **частина** робітничої кляси. До неї йдуть передові, свідомі, революційні робітники. Вони далекозоріші за решту робітництва, краще розуміють інтереси своєї кляси. Таким чином, партія являє собою **авангард** пролетаріяту, його передовий загін, що йде на чолі кляси і веде її за собою.

"Партія — свідома, передова верства кляси, її авангард. Сила цього авангарду разів у 10, у 100 і більше перевищає його чисельність".

Чи ж можлива це річ? Хіба може сила сотні перевищувати силу тисячі?

Так, може і перевищає, **коли це сотня організована.**

Організація вдесятеряє сили...

Що-раз нові верстви пролетаріяту збуджуються до суспільно-політичної діяльности. Нам треба "терпеливо", мовляв, Ленін, виясняти їм ролю й вагу партії, доводити їм необхідність вступу до партії.

"Позапартійність, це ідея буржуазна. Партійність — ідея соціялістична" (Соціялістична партія і позапартійна революційність". 1905 р.).

Буржуазія виховувала в робітництві байдужливість до політичної боротьби, боротьби партій. Вона доводила робітникам, що їм непотрібна партія, виховувала в них нехіть до партії. Буржуазні погляди ще тяжать над думками багатьох робітників. Нам треба боротися з цими поглядами, протиставляти їм наше гасло: за партію! За партійність!

Ідеольогія партії.

Коли йде мова за більшовицьку партію, за комунізм, у ньому треба відріжняти такі чотири сторони: ідеольогію (теорію, програму); тактику; організацію; історію. Це чотири найважливіші підрозділи суспільно-політичного знання. Скажемо кілька слів про кожний із них. Коли ми хочемо мати всебічну уяву про більшовицьку партію, нам треба, насамперед, запитати себе: яка її ідеольогія, її теорія? Як партія розуміє хід і розвиток суспільного життя? Чого партія домагається, які завдання

собі ставить? Яку вона має програму та як ця програма утруктовує? Питання теоретичні, програмові, ідеольогічні та відповіді на них у своїй цілокупності становлять суспільно-політичний світогляд комунізму. **Комунізм, це, насамперед, наука про умови визволення робітничої кляси, а разом із ним і всіх трудящих від усіх і всякого вигляду утисків, насильства, поневолення, гнету, нерівности та визиску — навіки.**. Це перше значіння слова комунізм.

Комунізмом зветься також той майбутній суспільний лад, що йде на зміну капіталістичного, визискувального ладу і здійснить цілковите й загальне братерство, рівність та волю всіх людей. Це друге значіння слова комунізм. Отже, комунізм означає, з одного боку, науку про умови досягнення та здійснення майбутнього суспільства, з другого боку — саме це майбутнє суспільство. Обидва ці значіння обопільно одно одне доповнюють і становлять неподільну цілість.

Ідеольогія нашої партії має не випадковий, поверховний, мінливий і хисткий характер, як це буває в усіх інших, без винятку, партій. Світогляд більшовиків спирається на гранітну підвалину **науки,** на теорію марксізму, створену великими вчителями робітничої кляси — Карлом Марксом (1818—1883) та Фрідріхом Енґельсом (1820—1895), а далі продовжену, розвинуту і піднесену на нову височінь Володимиром Леніним (1870—1924). Наша партія керується наукою Маркса — Енґельса — Леніна. Комунізм, більшовизм, марксизм, ленінізм — це різні імена **одної** науки. Ніяк не можна думати так, ніби ленінізм, це щось відмінне від марксізму. Ленін, як уже сказано, продовжив, розвів та підняв на нову височінь марксістську науку. Він перетворив її в життя, як провідник робітничої кляси, зробив її зрозумілою, приступною й близькою найширшим масам робітників та селян. Ленін **наново** поставив усі питання робітничого руху в умовах, яких не було за життя Маркса й Енґельса, і розв'язав їх з невиданою досі повнотою й глибиною в дусі науки Маркса й Енґельса.

Тактика.

Друга галузь комунізму, це тактика.

"Під тактикою партії розуміється її політична поведінка або характер, напрямок, способи її політичної діяльности. Тактичні резолюція приймається для того, щоб точно визначити політичну поведінку партії щодо нових завдань або з огляду на нове політичне становище" ("Дві тактики соціял-демократії в демократичній революції". 1905 р.).

Партії раз-у-раз випадає розв'язувати "тактичні" питання про те, як їй ставитись до селянства, до інтеліґенції, до есерівської партії, до німецької революції, до малих народів (національна справа) і т. д. Партія в своїх учинках не придержується шаблону, раз на все вивченого взірця. "Партія", писав Ленін 1900 року, "не зв'язує собі руки, не звужує свою діяльність одним якимсь заздалегідь видуманим пляном чи засобом боротьби; вона визнає всі засоби боротьби, аби тільки вони відповідали наявним силам партії та давали спроможність досягти найбільших наслідків, можливих у даних умовах". ("Щоденні завдання нашого руху". 1900 р.).

Залежно від обставин, від співвідношення сил, партія діє різно, невхильно простуючи до кінцевої мети: здійснення комунізму. Кожний член партії повинен добре собі засвоїти та гаразд зрозуміти: чому це в партії одна тактика, одна лінія поведінки, скажім, супроти селянина-середняка, інакше — супроти куркуля; чим керується партія, вирішаючи, наприклад, національне питання; чому більшовики за царя іноді брали участь у Державній Думі, а, як-коли, відмовлялись вибірати до неї, бойкотували Думу і т. д.

Точний облік сил, вибір відповідних засобів боротьби, гнучкість, уміння маневрувати (де треба — наступати, де треба — відступати), постійний зв'язок із масами — от головні прикмети більшовицької тактики. Треба раз-у-раз обмірковувати тактику партії в усіх справах.

Історія партії.

Третя галузь знання, необхідного комуністові, це історія партії, вивчення того, як партія виникла, як вона розвивалась, як боролася, що пережила за чверть століття свого існування. Історія партії — це дуже багате джерело науки новакові. Не знавши історії партії, не уявивши собі ясно того, як зародився більшовизм, у боротьбі з якими ворогами він загартувавсь і зміцнів, не можна виробити з себе доброго партійця. Ленін раз-у-раз звертався до історії партії, видобуваючи з неї висновки й науку для теперішнього часу, для сьогоднішньої боротьби.

Організація.

Четверте, що нас особливо цікавить у комуністичній партії, про що ми наміряємось спеціяльно говорити, це організація партії. Ми знаємо, що партія, як спілка політичних однодумців, становить одну з організацій робітничої кляси, поряд інших організацій; професійних спілок, рад робітничих депутатів, кооперативних товариств, тощо. Всяка організація, між іншим і партія, може бути міцна й спаяна, але може бути й слаба та крихка.

Партія більшовиків, це нині найпотужніша революційна партія пролетаріяту на землі. Кожний робітник, вступаючи до партії, повинен себе запитати: як організована наша партія? в чому її середова сила? який середовий уклад має партія, який середовий розпорядок? як побудована партія? яких організаційних правил додержують більшовики, щоби забезпечити потугу, міць та силу партії? чим треба керуватися, щоб партія завжди була така, наче її вилито, викувано з однієї брили?

Всі знають, або, принаймні, чули, що наша партія різниться від інших робітничих партій, не тільки правильною своєю політикою, а ще й своєю невиданою ніде в світі організованістю. Саме про правила чи умови організованости, про будівництво партії ми й говоритимем тут. Ідеольогічні та тактичні питання ми не розбиратимем: їх треба вивчати з інших книжок. Цих питань ми доторкнемось тільки там, де цього доконче буде треба, щоб краще розуміти організаційні ідеї більшовизму чи ленінізму.

Організованості робітництва Ленін завжди надавав винятково великої ваги.

"Пролетаріят не має іншої зброї в боротьбі за владу, крім організації" ("Крок вперед, два кроки назад" 1904 р.).

"Сила робітничої кляси" — організація. Без організації має пролетаріят — ніщо. Організований він — усьо. (Боротьба з кадетствуючими соціял-демократами і партійна дисципліна". 1906 р.).

"Свідомість передового загону в тому, між іншим, і виявляється, що він уміє організуватись, а організуючись, він набуває **єдиної волі**, і ця єдина воля тисячі, сотні тисяч, мільйону **стає** волею кляси" ("Як В. Засуліч убиває ліквідаторство". 1931 р.).

Багатству Ленінових ідей й найрізнородніших галузях немає краю. Зокрема Ленін створив науку про революційну партію пролетаріяту. Наука більшовизму про партію міститься не тільки в творах Леніна, а ще й у постановах та резолюціях партійних з'їздів і в безпосередній організаційній практиці партії. Треба памятати, що за життя Ленінового не було таких постанов партії в головніших питаннях, що пройшли б без участи чи поради Леніна або йшли б в розріз із його ідеями. Неможна порізняти Леніна та партію. Неможна протиставляти більшовизм ленінізмові, думати, що це різні речі. Наколи б ми в деяких партійних справах не знайшли безпосередніх вказівок у творах Леніна, їх треба б шукати в постановах партії. Промови й статті Леніна, резолюції та постанови партії — це дві частини, що обопільно одна одну доповнюють, обпільно розяснюють. Викладаючи Ленінову науку про партію, ми намагаємось насамперед наводити справдішню думку Леніна в тій чи іншій справі; рідше — переказуємо, а ще рідше — даємо пояснення й висновки, що випливають із основних ідей Леніна.

Гнучкість організації та єдність дії.

При самому початку 1902 року, подаючи плян будови партії, Ленін запитував: якого типу організація нам потрібна? І на це питання відповідав: нам треба такої організації, яка "забезпечить необхідну соціял-демократичній бойовій організації **гнучкість**, то є здольність зразу пристосовуватись до найрізнородніших і дуже мінливих умов боротьби, вміння, з одного боку, уникнути бою в чистому полі з незрівняно дужчим ворогом,

коли він скупчив на одній точці всі сили, а з другого боку — використовувати неповоротність ворога і нападати на нього там і тоді, де найменше сподіваються нападу" ("Що робити"? 1902 р.).

Гнучкість, уміння враз перешикувати свої лави — це одна з найголовніших вимог Леніна до партії. Багато літ тому, коли почалась імперіялістична війна, Ленін висловив думку, що західньо-европейські соціял-демократичні партії повинні від легальних, дозволених законом організацій перейти до нелегальних, потайних, підпільних, щоб провадити війну з буржуазією. Ось що писав тоді Ленін про організацію та її гнучкість:

"Візьмім сучасне військо. Це один із добрих зразків організації. І добра ця організація лиш тим, що вона **гнучка**, уміючи заразом мільйонам людей надати **єдиної волі**. Сьогодні ці мільйони сидять собі по домівках у різних кінцях країни. Назавтра — наказ про мобілізацію — і вони зібрались у призначені пункти. Сьогодні вони лежать у шанцях, лежать, як-коли, через цілі місяці. Завтра вони, інакшим уже порядком, ідуть на штурм. Сьогодні вони показують своє геройство, ховаючись від куль та шрапнелі. Завтра вони показують геройство в отвертім бою. Сьогодні їхні передові відділи закладають під землю міни. Завтра вони проходять десятки верстов, керуючись вказівками літунів з-над землі. От що зветься організацією, коли заради одної мети, оживлені одною волею, мільйони людей міняють форму своїх взаємин та своєї дії, міняють місце й способи діяльности, міняють знаряддя й зброю відповідно зміненим обставинам та потребам боротьби". ("Крах 2-го Інтернаціоналу" 1915 р.).

Узявши "сучасне військо", як "один із добрих зразків організації", особливо підкресливши "гнучкість" військової організації, її вміння надавати мільйонам "єдиної волі", Ленін додає;

"Те саме стосується до боротьби робітничої кляси проти буржуазії".

Організаційна гнучкість, уміння хутко перешиковувати свої лави, переходити від підпільних форм організації до легальних і навпаки, не порываючи єдність керівництва, волі й дії — ось основні організаційні прикмети нашої партії. Партія не визнає організаційного "фетишизму"*), обстоювання скрізь і завжди, при всіх умовах і всіх становищах якоїсь однієї, раз на все встановленої форми будівництва. Організаційні форми підпорядковується вимогам революційної доцільности. В добу підпілля (перед першою революцією 1905 року) більшовики відкидали, наприклад, "виборчий принціп" у межах партії, бо, не мавши свободи в країні, годі було здійсняти внутропартійну демократію. Одначе, тільки-но в царській Росії політичне життя на час зробилося вільніше (після жовтня 1905 року), партія відразу перейшла до демократичної організації. Згодом, за

*) Фетиш, це річ, якій приписують чародійну силу і тому обожують її, почитують і віруют у неї.

реакційної доби (десь від 1907 року), партія знову пішла в підпілля, звела демократизм до мінімуму. За доби військового комунізму (1918—21 р.р.) партія мала один середовий уклад, тепер має інакший.

Партія повинна пристосовувати форми своєї будови до даних умовин боротьби.

"Кожна форма боротьби вимагає відповідної техніки та відповідного апарату. Коли головною формою боротьби в наслідок обєктивних умовин стає парляментська боротьба, в партії неминуче дужчають риси апарату для парляментської боротьби. Навпаки, коли обективні умови вилонюють боротьбу мас у постаті масових політичних страйків та повстань, партія пролетаріяту **мусить** мати апарат, щоб "обслуговувати" **саме ці форми** боротьби і, само собою, що це мають бути особливі "апарати", відмінні від парляментських" ("Криза меншевизму". 1906 р.).

Підчас громадянської війни партійні організації набрали напів-військового характеру ("мілітаризація партії"): скрайній централізм, найсуворіша дисципліна, робота шляхом наказів. Інакше годі було б перемогти ворога. Тому партія мусіла перебудуватися на військову стать. За час своєї історії партії нераз доводилось міняти свої організаційні форми. Але кожного разу, як партія мусіла стискатися, звужувати свої лави, або, навпаки, розгортати їх, незмінний оставався корінний тип більшовицької партії.

"Відмінно від Европи кінця 18-го та першої половини 19-го століття, — писав Ленін 1913 року, — саме Росія дала взір країни, де стара організація доказала свою життєздатність та чинність. Ця організація збереглася й за часів реакції, всупереч відчалюванню ліквідаторів та темноті обивателів. Ця організація, зберігаючи свій корінний тип, уміла пристосувати **свою форму** до відмінних умовин, уміла змінювати цю **форму** відповідно вимогам хвилі..." ("Як В. Засуліч убиває ліквідаторство" 1913 р.).

Так само, як армія, перешиковуючись, все таки остається армією, то є могутньою військовою організацією, так і партія, відмінюючи свої організаційні форми, повинна зберігати свій корінний більшовицький тип. Єдність керівництва, волі, дії, організації — це те, що є сталого в партії. Партія живе й розвивається, ніколи не пориваючи з своєю давнішою організацією: вона відкидає те, що вже застаріло, зберігає те, що доказало свою життєздатність, творить нові форми придатні до нових умов боротьби, зберігає наступність у своїй діяльності, пильнує традицій партії, тобто науки давнішого революційного досвіду, і в усякому становищі зберігає **корінний тип** більшовицької організації.

(Продовження в слідуючому числі.)

М. Скрипник

ПІДСУМКИ XI ПЛЕНУМУ ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ

Це нас приводить безперечно до другого найважливішого питання, що стоїть перед нами, до питання про фашизм і соціял-фашизм, до питання про співвідношення їх між собою та відношення до комунізму та до влади буржуазії. Досить поширені такі думки, мовляв, фашизм і соціял-фашизм, це два різні шляхи, дві різні протилежні методи, що їх уживає буржуазія для зміцнення своєї влади над пролетаріятом, що, мовляв, то одною ногою ступить і придавить соціял-демократичними фразами пролетарську думку, то, мовляв, буде ступати другою ногою: безпосередньо фашиетським терористичним придушенням пролетаріяту. Це невірно, товариші! Соціял- демократія вірно служила буржуазії протягом імперіялістичної війни, протягом всієї післявоєнної доби, соціял-демократія зуміла забезпечити владу буржуазії, вона зуміла скерувати енергію трудящої людности після падіння кайзера в річище так званої народньої республіки, що потім виявила цілковито свою класову буржуазну, антипролетарську суть. Це соціял-демократія була активним чинником каппівського руху, це вона придушила повстання 1919, 1921 й 1923 р.р. в Німеччині. Соціял-демократія Італії у слушний час, коли зброя в руках робітників горіла, коли робітники захопили фабрики, це вона віддалила "мементо морі" від італійської буржуазії і зберегла владу для італійської буржуазії — підготовила шлях для приходу італійського фашизму. Соціял-демократія була активним чинником на всіх шляхах контрреволюційної боротьби в цілому Союзі, в Росії і на Україні. Фалшива соціял-демократична фразеольогія підмита буцім марксівськими словами служила соціял-демократії для того, щоб одурити й задурманити мозок широким робітничим масам.

Соціял-демократія є й лишається головним ворогом комунізму, її треба перебороти, одвоювавши на бік комунізму під червоний прапор і соціялістичну революцію більшість робітничої кляси. Її дискредитація серед буржуазної демократії для нас є факт. На цьому грають фашисти. Але ми, констатуючи, що фашистам щастить іноді, як, наприклад, у Німеччині захоплювати під свій вплив значні мільйонні маси дрібної буржуазії і селян, а навіть окремі загони робітників, ніяк не можемо відсунути від себе того питання, в чому ж причина того, що протягом 13-річ-

чя революційної доби, хоч соціял-демократія кілька разів себе дискредитувала, хоч вона тепер безпосередньо виступила проти робітництва, проводячи обов'язковий арбітраж, допомагаючи зменшувати заробітну плату робітникам, відволікаючи момент дійсної боротьби, в чому всетаки справа, що після такої дискредитації, соціял-демократії щастить тримати в своїх руках такі великі маси робітників? І тут треба прийти до того нового, що дає XI пленум Виконкому Комінтерну. Невірно, буцім влада соціял-демократії над її прихильниками й членами виявляється лише в одуренні, в уживанні псевдореволюційний фраз тощо. Це соціял-демократія вживає. Але тепер не лише це є і навіть не це є саме головно. Треба підкреслити те, що в своїй доповіді зазначив тов. Мануїльський, підкреслення окремих рис в розумінні соціял-демократії. Ми маємо цілу низку повідомлень, що коли революційна, профспілкова опозиція починає на якомусь заводі вести боротьбу й завойовувати собі співчуття, підтримку робітників і їх організувати, тоді професійні бюрократи, майже як правило, скрізь виключають тих революційних робітників із профспілок, — от як вони виключають з профспілки тепер керівника німецької компартії т. Тельмана, — а далі фабрикант звільняє робітника з даного заводу, й він не зможе знайти собі роботи. Це означає, що соціял-демократія, як і профспілкова бюрократія, що належить до амстердамського інтернаціоналу, тримають робітників у себе не лише одуренням, а й **непосереднім насильством.** Перед робітником, що ввіходить до соціял-демократичної партії, стоїть неминуча перспектива, або залишитися в соціял-демократичній партії, або вийти; але коли ти вийдеш з неї і будеш проти неї, то негайно матимеш проти себе скорціонів соціял-демократії, підтримуваної насильством держави й цілого апарату економічного впливу буржуазії. Отже ми маємо перед собою дійсне насичення цілої роботи соціял-демократії **насильством,** тобто фашистськими методами.

У чому причина й база, що соціял-демократія дійсно стає соціял-фашизмом? Справа не в тім лише, що соціял-демократія стала на шлях фашизму й безумовно не лише в тім, що, мовляв, соціял-демократія підтримує фашистську владу, соціял-демократія відволікає робітників від боротьби проти диктатури буржуазії тощо. Все це є факти, все це треба підкреслити і зазначити, все це треба уявити собі, щоб усвідомити ролю соціял-демократії. Але крім того, у самому характері співвідношення соціял-демократичної партії до робітників, апарату соціял-демократичної партії до своїх низових мас є елементи **насильства,** є елементи **фашизму.** І це ріднить соціял-демократію, соціял-фашизм і фашизм, і це приводить до того що зникає між ними ріжниця, й немає тепер дійсно принципової різниці між фашизмом і соціял-фашизмом. Фашизм і соціял-демократизм є лише два різні знаряддя, що ними тримає буржуазія свою владу над пролетаріятом, є лише два знаряддя диктатури буржуазії над пролетаріятом.

Хто встановляє принципову різницю між соціял-демократією, соціял-фашизмом і фашизмом, той на ділі грає на руку соціял-демократії, допомагає її маневрам, бо "ліва" соціял-демократія саме й хоче базуватися на своїй буцім протилежності, відрізненості від фашизму, Вона саме виставляє себе завжди як найменше зло. Оця теорія найменшого зла є найзагрозливіше, найворожіше явище, що проти цього мусять боротися комуністичні партії скрізь — по всіх країнах. Тому тепер й ті робітники, що обурюються проти англійської робітничої партії, вступають до страйку без лейборитської партії, проти її волі, однак на виборах голосують за лейборитську партію, визнаючи як найменше зло. Оця теорія найменшого зла є найзагрозливіявище, на цьому грають тепер соціял-демократи, коли вони підтримують уряд Брінінга в Німеччині, мовляв, що уряд Брінінга є "менше зло", рівняючи до одверто фашистського уряду Гітлера. Ця теорія найменшого зла в теоретичному сенсі й базується на принциповому розрізненні і протиставленні соціял-фашизму й фашизму. **Соціял-фашизм і фашизм своєю суттю є лише різне знаряддя тої своєї буржуазної диктатури.** Вони до однієї мети йдуть, однаковий соціяльний характер щодо цього мають. Це треба зрозуміти, бо з цього виникає для нас низка наслідків і ціла низка вказівок для практичної нашої боротьби за більшість робітничої кляси і проти соціял-фашизму, і проти фашизму.

Правильна тактика єдиного фронту знизу, невпинна виховавча робота — запорука зростання наших лав і перемоги.

Нарешті лише два слова про розходження, що були в питанні про безробітних, а саме, чи організувати окремі спілки й організації, чи організувати рух безробітних як **окремий** рух. Меншість комуністичної фракції Профінтерну стояла за окремими членськими внесками, що їх мусять вносити безробітні до їхніх організацій, що фактично приводило б до окремих організацій безробітних. Ця думка невірна, бо вона приводить до відокремлення безробітних в окремі організації, а нашим завданням стоїть навпаки — пов'язати боротьбу безробітних із страйковою боротьбою занятих робітників, **об'єднати їх у єдиний революційний рух.** Перед нами стоїть завдання не вибудовувати окремі організації безробітних, а навпаки **організувати рух** безробітних мільйонних мас.

Товариші, я не маю змоги характеризувати стан окремих організацій комуністичних партій. Вони іноді находяться в досить загрозливому стані. Найбільше відставання має комуністична партія та її організації від робітничих мас і від завдань, що їх ставлять об'єктивні умови перед пролетарською партією, зокрема у Франції, Англії і Сполучених Державах Північної Америки. Франція становиться і є тепер чільний керівник і найбільший чинник усіх воєнних плянів скерованих проти СРСР. Франція рухає малими імперіялістичними державами Середньої

Європи і Балкан. Це з Франції йдуть пляни і заміри, інтервенційні вказівки й організації шпигунської мережі, це Франція інструктує, інспектує і організує військові пляни й заміри Польщі, Румунії та інших країн, щоб організувати збройну інтервенцію проти Радянського Союзу. Тому роля й завдання, що їх історія поклала на французьку партію, виростають надзвичайно і тому надзвичайно прикрий факт відставання французької компартії.

. Це відставання є наслідок значних помилок. Візьмемо, наприклад, питання про соціял-демократію. Боротьба проти соціял-фашизму ніколи у нас не може привести до боротьби проти мас соціял-демократичних робітників. Лише у світлі правильного розуміння соціял-фашизму та фашистських метод керування й приборкання робітників для нас виявляється неправильність і хибність тлумачення соціял-фашистів як зрадників робітничої кляси, які в своїй сутті цілком пов'язані з буржуазною диктатурою, коли це тлумачення прикладати не лише до верхів, а й до низових робітників. З такого розуміння соціял-демократії виникають хибні лінії нашої роботи у соціял-демократичних низах, а з іншого правильного розуміння, принятого Комінтерном і тепер цілковито обґрунтованого, виникають позитивні наслідки. Помилки щодо роботи серед низових робітників соціял-демократів, і "ліві" заскоки у Франції ведуть до того, що у нас від 1927 до 1929 року змінюється кількість членів партії на 30 і більше відсотків. Основне завдання, це правильна тактика і стратегічна лінія комуністичної партії, і тільки на цьому ґрунті партія придбає собі прихильників і нових членів

Флюктуація членів у закордонних партіях вельми велика. Буває так, що за рік прибуває до організації 300, вибуває 280, приходить нових 100, уходить 80, приходить нових 350, а виходить з партії 320. Оброблення нового партійного матеріялу, партійна виховавча робота і пропаґандистська, теоретична й дійова у політичній боротьбі є основне завдання, що стоїть перед комуністичними партіями у всіх закордонних капіталістичних країнах.

Зокрема таке завдання стоїть перед французькою компартією, як також перед компартіями Анґлії і Америки.

На порядку денному Виконкому Комінтерну стояли лише два питання: питання про завдання Комінтерну і його секцій у зв'язку з поглибленням світової економічної кризи й наростанням в низці країн засновків революційної кризи. Про це була доповідь тов. Мануїльського. Була теж доповідь тов. Кашена про боротьбу проти підготовки імперіялістичної війни та проти інтервенції. Іде й наростає об'єктивна революційна ситуація, сприятлива клясово свідомому пролетаріятові, у його клясовій боротьбі. Складаються все більше й більше об'єктивні умови так, що ведуть до непосередніх боїв проти влади буржуазії, за владу пролетаріяту. Це, передусім, залежить від правильної лінії і правильної діяльности цілого Комінтерну та його братерських партій. На хибах і помилках, поминяючись і виправляючись, зростають комуністичні партії. Ще недавно слаба комуністична партія Еспанії, що про неї і ми з вами майже нічого не чули й не читали, зараз на гребені подій революції. Вона стоїть там на чолі широких мас у боротьбі за радянську владу проти буржуазної диктатури.

Правильна лінія більшовицько-загартованих кадрів, завоювання широких трудящих мас на базі щоденної боротьби, забезпечить компартіям наростання сил і змогу використати дедалі більшу революційну кризу. Нам, комуністам Радянського Союзу, нам комунарам пролетарської революції в доповідях про пленуми Комінтерну, нам зокрема треба підкреслити зростання міжнароднього зв'язку боротьби і діяльности комуністичних партій і зростання ваги і значіння СРСР та зокрема проведення соціялістичної перебудови нашої країни.

На героїчне змагання комунарі, пролетарі Рад Союзу!

Ми — комуністи пролетарської республіки — мусимо подвоїти й потроїти напруження сил, щоб здійснити у себе прискореними темпами перебудову на соціялістичний лад нашої країни. Цим забезпечуватимемо світову пролетарську революцію.

Л. Ф. Спокойний

ДІЯЛЄКТИЧНИЙ Й ІСТОРИЧНИЙ МАТЕРІЯЛІЗМ

1. Поняття про формальну й діялектичну льоґіку, матеріялізм та ідеалізм.

Марксізм є цілковитий, всеоб'ємлюючий світогляд. Тому він зацікавлений не тільки безпосередними питаннями політики чи економіки, але охоплює собою всі проблеми теорії й практики і представляє певну фільософську точку зору.

Фільософія — це научна дисципліна (галузь або суб'єкт науки — Ред.), що вирішує найбільш загальні, найбільш абстрактні питання, які виходять за рямки поодиноких галузів науки. Кожна галузь науки вивчає якусь одну частину світу; фільософія же ставить питання про світ як цілість. Кожна галузь науки вишукує особливі закони своєї частини світу; фільософія вишукує загальні закони. Кожна галузь науки примінює певні методи на своїому полі, орудує певними поняттями, стоїть на певній точці зору; оці методи, поняття й точки зору становлять предмет вивчення для фільософії, яка систематизує їх та дає їм обґрунтування.

Основою фільософською дисципліною є **льоґіка.** Довго принято було уважати, що льоґіка є **наука про основні закони думання.** В дальшому ми побачимо, що таке пояснення льо-

гіки недостатнє. Ми попробуємо подрібно розглянути його, щоби в наслідку з'уміти дати повніше визначення.

Коли кажуть, що льогіка вивчає закони думання, то цим ні на крихітку не хочуть ототожнити або зблизити льогіку з **психольогією** чи **рефлексольогією.** Ці останні науки зацікавлені в тому, як, при допомозі органів (частин тіла — Ред.) проходить процес думання в свідомості людини; льогіка цікавиться чим іншим — вона хоче пізнати, при яких умовах думання виявляється правильним, правдивим.

Старинньо-грецький фільософ **Аристотель** дав відповідь на це основне питання льогіки і його відповідь довгий час здавалась бути абсолютно безспірною. Після погляду Аристотеля, думання правдиве постільки, поскільки в ньому немає суперечностей. Здавалось, що ця постановка навіть не потребує доказів: та ж якщо хтонебудь не погоджується з нею, він, очевидно, прийме за правило допущення суперечностей і на цьому основанні стане суперечити сам собі; але тоді з ним неможливо льогічно дискутувати, бо він сам не розумітиме, що властиво він хоче сказати, а тим більше не з'уміє це другим пояснити. З цього слідує, — заключав Аристотель, — що кожний, хто бажає думати, мусить приняти основне правило льогіки — уважати суперечності недопустимими.

Щоби зрозуміти точку зору Аристотеля, треба знати, що для старинньо-грецької фільософії проблєма руху ставила великі затруднення.

Ще **Геракліт** говорив: всьо тече, всьо змінюється, неможна два рази нирнути в один і той же струмінь. Це значить, що кожний мент має в собі якусь зміну в порівнанні з попередним ментом, кожний мент — вже не той самий, вже відмінний від попереднього. Ця постановка, взята сама по собі, цілком правильна. Але з цього виникає незвичайно трудне й складне питання — якже тоді взагалі можливе пізнання? Та ж ми ділимо кожний мент в свою чергу на ще менші менти й так дальше без кінця. З цього виходить, що як будьто би зафіксувати нічого не можна. Ви тільки хотіли щось сказати про даний мент, ви хотіли нирнути в даний струмінь, але заки ви хотіли — цей мент вже минув, наступив новий мент, притік новий струмінь й ви не вспіли зафіксувати того, що ви бажали. Чи ж можливе тоді пізнання? Аж проситься заперечуюча відповідь.

Маючи ці затруднення в виду, Аристотель домагався, щоби думання мало своє особливе цілковите визначення, щоби воно підходило до свойого предмету як назавжди даного в одному положенні, щоби на кожне запитання відповідати завжди "так" або "ні", а ніколи не інакше. Льогіка Аристотеля була би бездоганною, якби тільки вона не ігнорувала факту руху, перемін. Справді, рух завжди включає в собі суперечності. Рух завжди значить знищення раніш існувавшого і виникнення раніш неіснувавшого. Тому послідовне проведення принципу аристотелівської льогіки призводить до заперечення руху. Оце виявив, в незвичайно гостроумний спосіб, уже старинньо-грецький фільософ **Зенон.** Чи може, — запитував Зенон, — якесь тіло, що знаходиться на точці А, перенестись на другу точку В? І він приходив до висновку, що не може. Ось як він розглядав це питання. Щоби перейти віддаль між точками А і В, тіло мусить насамперед перейти половину цієї віддалі. Але для того, щоби перейти половину віддалі, треба раніш перейти половину цієї половини. Очевидно, що всяка половина може бути в свою чергу поділена на половини. Таким способом виявляється, що раніш, чим тіло попаде з точки А на точку В, воно мусить перейти безконечну кількість точок (бо ж ділення віддалі немає границь, безконечне). Але перейти (то є, закінчити) безконечну кількість — це очевидна суперечність. З цього виходить, — робив він висновок, — що руху немає й не може бути. Коли Зенонові доказували, що рух є факт і, щоби краще переконати його, демонстрували перед ним рух, він відповідав, що не мона вірити свідченням наших органів почувань: нам здається, що всьо рухається і змінюється, але в дійсності рух неможливий, — твердив Зенон, опираючись на доказах, які ми вище представили.

Навчання Зенона неможна опрокинути, якщо тільки згодитися з тим, що суперечності неможливі. Аристотелівська льогіка приняла цю останню постановку і якраз тому вона примушена ігнорувати рух: вона є льогіка спокою.

Найбільше відкриття, що зробив Зенон, лежить в тому, що рух, як це він доказав, в дійсності є виявлення суперечностей. Але з цього можна зробити й другий висновок, протилежний висновкові Зенона: поскільки в усьому існуючому є суперечності, то всьо існуюче рухається і змінюється, виявляючи в собі оці суперечності. Такий висновок зробив на початку XIX століття німецький фільософ **Гегель,** основоположник діялектичної льогіки. Цим самим Гегель відкинув висновки старої аристотелівської льогіки, цим самим він згодився з постановкою Геракліта: "всьо тече, всьо змінюється". Але діялектична льогіка не приходить до тих скрайних висновків із цієї постановки, на яких спіткнулось думання старинної Греції.

Правда, що всяка річ є процес. Всяка річ існує не вічно; вона безспірно виникла, змінюється і на кінець загине. Але ж всьо таки всяка річ в певних рямках — з того часу, як вона виникла, й до того часу, доки вона не загине — існує і має якісь певні прикмети. Правда, що і в цих рямках в цій речі роблять ся зміни, але до якогось часу вони ще не розвинулись настільки, щоби ця річ загинула і перетворилась в другу. Загибіль прийде тільки тоді, коли зміни в даній речі накопичуться і досягнуть певного рівня. Тому стара льогіка неправильна абсолютно, але відносно вона правильна. Спокій існує тільки як частковий випадок руху; іншими словами, спокій є рух, взятий в якихось визначених рямках. Стара льогіка правильна постілки, поскільки нам приходиться мати до діла з спокоєм як частковим випадком руху. Але ця стара льогіка неправильна, постільки вона приймала спокій за відсутність руху.

Ми бачимо, що основне правило старої льогіки — правило про неможливість суперечностей — має деяке позитивне значіння. Якщо говорити взагалі, то в усьому є суперечності; але якщо ви розглядаєте якийсь предмет в певних ограничених рямках, вам приходиться мати до діла з частковим випадком руху, з відносним спокоєм. В рямках цього відносного спокою суперечності ще не вспівають вповні виявитися.

Сторонники старої льогіки приймають відносний спокій за абсолютний; їм здається, що в своїй суті світ нерухомий. Такий погляд на світ називається **метафізикою.** Ми повинні протиставити метафізиці навчання про світ як процес змін, то є **діялектику.**

Діялектику називають льогікою суперечностей. І справді, відмінньо від старої метафізичної льогіки, діялектика не уважає суперечність неможливою. Стара льогіка навчала, що суперечність в ніякому випадку неможлива. Це правило здавалося абсолютним і примінимим в одинаковій мірі рішуче до всього. Воно розумілось як правило **формального** порядку. (Ми називаємо яке небудь правило формальним, якщо воно примінюється до всього одинаково без розбору, не зважаючи, чи підходить воно в кожному окремому випадку.) Стара льогіка не вважала потрібним провірити своє основне правило в відношенні до кожного випадку зокрема: раз це правило абсолютне, його необхідно без всяких вагань приміняти в усіх випадках. Тому то стара льогіка звичайно називається формальною льогікою.

Нетрудно догадатися, чому сторонники формальної льогіки уважають, що льогіка є наука про закони думання. Та ж, по їхній думці, закони льогіки мають формальний характер; з цього випливає, що ці закони не мають ніякого відношення до тих предметів, до яких вони приміняються. Значить, з цієї точки зору, закони льогіки не є законами самих річей, самої дійсності; це закони думання і тільки думання.

Але діялектична льогіка уважає, що в рямках відносного спокою суперечність неможлива, а за його рямками вона необхідна. Послідовно, правила думання завжди залежать від того, про що ми в кожному даному випадку думаємо. Закони думання є перше всього законами буття, а так як думання відбиває в собі буття, то ці самі закони є й законами думання. Тому то, думаючи по діялектичному, ми определюємо льогіку так: вона є **наука про найзагальніші закони буття й думання.** Один із цих законів ми вже знаємо: всьо тече, всьо розвивається, виявляючи в собі шляхом розвитку внутрішні суперечності. Життя, розвиваючись, перемінюється в смерть; зерно виростає в рослину; капіталізм переходить в соціялізм.

Окрім вже знайомого нам питання про рух і спокій — питання, в вирішенні якого фільософи поділюються на матефізиків і діялектиків — в фільософії є ще одне таке же кардинальне питання, а іменно питання про відношення буття до думання. Зважаючи на те, яку відповідь дає на це питання та або

інша фільософська течія, вона є або матеріялістичною, або ідеалістичною **Матеріялізм** уважає буття за перше, основою думання. **Ідеалізм,** навпаки, починає з думання і розглядає буття як його результат. Нетрудно зрозуміти, що формальна льогіка, вже по самому свойому способові ставлення питання, послідовно повинна вести до ідеалізму: та же з точки зору формальної льогіки думання має свої окремі закони, що в ніякій мірі не залежать від буття. Навпаки, діялектична льогіка, уважаючи свої закони законами буття, ставить думання в зв'язку з буттям і тому обосновує матеріялістичну точку зору. Правда, цілком можливе, що деякі матеріялісти притримуються формальної льогіки, і так же можливе, що деякі ідеалісти є діялектиками; ми маємо приклади й одного і другого в історії розвитку фільософської думки. Але це всьо таки не змінює справи. Ми побачимо в дальшому, що й метафізичний матеріялізм і діялектичний ідеалізм — обидва представляють собою не цілком послідовний фільософський світогляд.

Фільософія марксізму є діялектичний матеріялізм. Із вищесказаного ясно, що обидві сторони цієї фільософії — діялектика й матеріялізм — не випадково зв'язані одна з однією. Між ними є тісний внутрішний зв'язок; кожна з цих двох сторін взаімно обосновується за допомогою другої.

Замітимо для майбутнього, що термін "діялектика" має для нас два розуміння: з однієї сторони діялектика є закон самого буття; з другої сторони — діялектика є метод (спосіб) нашого пізнання — метод протилежний метафізичному. Щоби не путати цих двох розумінь цього терміну, можна говорити про перше поняття—**об'єктивна діялектика,** про друге—**суб'єктивна діялектика.**

Тепер ми повинні занятися більш обширним поясненням діялектичного матеріялізму. Але лоскільки з нашої діялектичної точки зору всьо можна зрозуміти завжди як процес, нам слідує зацікавитися питанням: як виник діялектичний матеріялізм в результаті розвитку фільософських ідей? Якими течіями підготовилося його появлення?

(Далі буде).

ПИТАННЯ Й ВІДПОВІДІ

Яка різниця між економічним і політичним страйком?

Економічний страйк, страйк в якому робітники даного підприємства чи індустрії ставлять власникам цього підприємства чи індустрії домагання щодо підвищення платні, зменшення годин праці, поліпшення умов праці і т. п. є найстаршою і могутньою зброєю в руках робітничої кляси. В цій боротьбі поодинокі гуртки робітників, як продавці робучої сили, стикаються з поодинокими капіталістами, як покупцями робучої сили. Політичний страйк, коли робітники вживають цієї ж страйкової зброї для того, щоби натиснути на уряд, то є на капіталістичну клясу вцілому, щоби добитись своїх політичних домагань, то є, інтересів робітничої кляси як кляси, є на вищому рівні від простого економічного страйку. В часі наростання революційної кризи робітнича кляса вживає загального політичного страйку, якого старається перетворити в збройне повстання. Збройне повстання є вже найвища зброя пролетаріяту в боротьбі за владу.

В теперішньому періоді особливо. кожний економічний страйк набірає великої політичної важливости. Економічний страйк робить труднішим становище буржуазії, закриває їй вихід з кризи коштом робітничої кляси, допомагає розшатуванні загниваючого капіталістичного ладу. А одночасно в теперішньому періоді кожний страйк поневолі переростає з простої боротьби проти поодиноких капіталістів в боротьбу з усією урядовою машинерією капіталістичної кляси, тому, що буржуазний уряд все більше вмішується до економічних конфліктів, робить всі старання здушити страйковий рух робітників. Це переростання можна пояснити на прикладах таки тут в Канаді, напр., страйку в Естевані. Естеванський страйк був чисто скономічним страйком. Капіталістичний уряд вмішався до тієї степені, що його збройні сили постріляли страйкуючих майнерів. Ізза відсутности правильного керівництва страйкері в Естевані не відповіли піднесенням страйку на вищий степень (поставити домагання відтягнення війська й поліції на перше місце, раніш чим страйкері погодяться переговорювати з майновласниками), але за це економічний страйк в Естевані викликав політичний страйк майнерів в Алберті, де МВЮК викликала 24-годинний страйк протесту проти убивства в Естеван, з домаганням негайного відтягнення збройних сил з Естевану. Албертійські майнері не ставили ніяких економічних домагань відносно себе в цьому страйку, а чисто політичне домагання до саскечеванського уряду. В статті т. Вивюрського в минулому числі цього журналу говориться якраз про такі страйки, в яких робітники домагалися б звільнення арештуваних членів Політбюра КПК і скасування 98 параграфу Карного Закону. Це не значить, що теперішні економічні бої не мають політичного значіння. Робітники виховуються до революційної діяльности якраз в процесі своїх економічних боїв. З другої сторони хвиля економічних страйків загострює відношення сил внутрі країни, послаблює позиції капіталу й капіталістичного уряду, допомагає нашій боротьбі за визволення арештуваних товаришів та за легальне існування партії.

(Не треба також думати, що мусить бути або чисто економічний, або чисто політичний страйк; в житті вони навіть конечно переплітаються.)

Чим відзначається революційна криза?

Насамперед треба виправити друкарську помилку, що вкралася в статті т. Скрипника в минулому числі "За Більшовизацію". Цитата Леніна повинна читати "коли панівна кляса вже не може правити постараму" а не "поновому", як це було надруковано в нашому журналі.

Революційна криза, або як товариші пишуть "передодень революції" — відзначається і рядом об'єктивних факторів і суб'єктивним фактором. "Коли панівна кляса вже не може правити постарому, а народні трудящі маси вже не хочуть жити постарому" — це значить, коли в країні існує загальна криза, що охоплює всі шари населення, коли господарство країни валиться, зубожіння трудящих мас приймає невиносиму гостроту, а буржуазія не може перемогти кризи старими методами і знаходиться в безрадному положенні. Пролетаріят і широкі трудящі маси знаходяться в русі, повстають в масовому піднесенні проти такого стану річей, шукають шляхів до виходу. Буржуазія відкидає старі методи правління, шукає опору в нових шарах населення, в нових формах правління, гарячкувато перешиковує свої ряди тощо. Такий стан річей відзначує, що в країні існує достигла революційна криза. Це ще не значить, що ця криза вже напевне перетвориться в революцію, а сама спроба революції ще не значить, що вона в кожному випадкові увінчається успіхом. Це залежить від суб'єктивного фактору, від орґанізуваности й свідомости пролетаріяту, від того, наскільки пролетаріят завойовав на свою сторону селянство й дрібнобуржуазні маси, наскільки на чолі революційного піднесення стоїть політично зріла, досвідчена й дисциплінована комуністична партія, що зуміла б вибрати підходячий момент, розбити сили буржуазії й не дати їй сконсолідуватися, провести саме захоплення влади й утриматися при владі. В такому положенні суб'єктивний фактор рішає все.

Цілим розвитком історії капіталізм засуджений на смерть. З розвитком капіталізму до його імперіялістичної стадії, до стадії загнивання, питання повалення капіталізму вже поставлене на порядок дня історією. Післявоєнна загальна криза капіталізму, з якої капіталізм вже не може ніяк викарабкатися, призводить капіталістичне суспільство неминуче до краху. В повстанні Радянського Союзу ми вже маємо народження нового соціялістичного суспільства, як антитезу капіталізму. Загальні об'єктивні умови для пролетарської революції вже існують від ряду років. В цьому розумінні ми можемо говорити про існування в усьому капіталістичному суспільстві передумов для успішної соціяльної революції. Але цей процес не проходить механічно. Капіталізм не загине тільки від того, що він уже став гальмою для всякого поступу, або що він знаходиться зараз в кризі. Немає такого положення, з якого капіталізм не міг би тимчасово вийти, якщо пролетаріят не зуміє положити йому кінець, хоч в широкій перспективі його загибіль неминуча. Розвитком масової революційної діяльности ми затруднюємо капіталізмові викарабкатися з того критичного становища в якому він зараз знаходиться й підготовляємо трудящі маси до виповнення їхнього історичного завдання. Більше того, розвитком революційної боротьби можна приспішити революційну кризу, можна створити належні об'єктивні умови для пролетарської революції, можна зробити неможливим для панівної кляси правити постарому і переконати трудящі маси, що не варто жити по старому.

Загальна криза капіалізму розвивається все глибше й глибше, хоч на тлі її бувають тимчасові полекші чи загострення, й один раз її найгостріше місце буває в одному кінці світу, а другий — в другому. Після періоду умовної стабилізації наступила циклічна економічна криза, що в свою чергу загострила загальну повоєнну кризу в усіх капіталістичних країнах, що в свою чергу переростає в ряді країн в пряму революційну кризу. Об'єктивні передумови для повалення капіталізму наростають в усьому світі. В деяких країнах вони вже переходять в стадію непосередної революційної кризи ("коли панівна кляса не може вже правити постарому, а народні трудящі маси вже не хочуть жити постарому") як у Німеччині, де ми маємо сильну комуністичну партію, що захоплює під своє керівництво все ширші маси трудящих, що виставлена в багатьох революційних боях і що підготовляє ці маси для захоплення влади коли наспіє слушний момент. Тому ми говоримо, що в Німеччині ми маємо передодень революції. Хоч усі фактори революційної кризи тут теж ще не цілком дозріли, але вони швидким темпом дозрівають і в хуткому часі можуть перемінитись в непосередню революційну ситуацію. В Англії ми маємо вже деякий час наростання об'єктивних умов, але суб'єктивні умови до цього часу дуже відставали й тільки зараз починають виростати. В Китаї ми маємо революційну ситуацію

лиш в кількох провінціях, в деяких вона вже переросла в революцію й встановлення радянської влади, але в Китаї як цілості тільки ще назрівае революційна криза.

В Канаді ми маємо велике поглиблення економічної кризи, початок уже фінансової кризи, величезне зубожіння робітничих і бідняцько-фармерських мас. Наряду з тим ми бачимо як буржуазії приходиться все трудніше управляти постарому й вона шукає виходу на шляху фашизації державного апарату. З цього положення неминуче виросте в майбутньому революційна криза і в Канаді, але покищо її тут немае, панівна кляса ще сидить міцно в своїому сідлі, а трудящі маси ще не розчаровані цілковито в капіталізмові і як маса ще не прагнуть жити поновому. Це не значить, що процес перетворення економічної кризи в революційну неперемінно буде довгий. Ми не спекулянти і не любимо вгадувати. Як серйозні революціонери ми аналізуємо положення так, як воно є, а не так, як би ми бажали його бачити. А положення зараз таке, що ми живемо тут в періоді загостреної економічної кризи, яка ще не перетворюється в нашій країні в революційну кризу, хоч цей процес може бути дуже швидкий в майбутньому. Зростання революційної боротьби пролетаріяту в спілці з трудящими масами є одною з передумов революційної кризи, а економічна криза якраз творить сприятливі умови для розгортання масової революційної діяльности. Отже ми не пробуємо вигадати якогось нового періоду, (цей ухил виявився в минулому році в деяких американських товаришів), а ставимо нашим завданням приготовляти суб'єктивний фактор, розгортати й поширювати страйкову боротьбу та бойові демонстрації, проводити серед мас посилену організаційну і пропагандистичну працю. Партія пильно слідкує за розвитком положення, вивчає його і відповідно до змін в цьому положенні змінює свою тактику.

(Повищі питання прислала партфракція з Венкувер, Б. К. На другі питання, що наспіли до редакції, дамо відповідь в слідуючому числі "За Більшовизацію.)

ЗАСНУЛИ НА ПОСТУ

Деякі події останніх тижнів показують, що заховані опортуністичні елементи в нашій партії подекуди почали підносити голову. Ми маємо відомости про ряд виявів гіршого сорту опортунізму на практиці. Що більш загрозливе, наші організації очевидно не слідять за цими проявами, не реагують на них в час, позволяють їм розвинутися і зміцнитись.

Ми маємо випадок у Форт Френсес, де один із провідних членів нашої партфракції категорично відказався вступити в опозиційну ґрупу ВЮЛ на місці праці. Партґрупа і наша партфракція не підняла це питання в належному місці, не виявила відкрито цього опортунізму — одним словом, заснула на посту.

Другий приклад маємо в Ансонвил. Звіт ансонвильської партфракції до Всекраєвого Партфракційного Бюра говорить про успішну юнійну працю в їхній місцевості і справді наводить ряд похвальних здобутків. Але він замовчує такий факт відкритого право-опортуністичного діяння одного провідного члена партфракції (і юнії), про який згадує т. Сем Кар в "Воркерові". Наші товариші не тільки не поставили опору знижці платні, що боси провели в Абітібі Павер енд Пейпер Компані, але навіть не повідомили партію чи ВЮЛ про цю знижку і вони довідалися про неї тільки з побічних джерел. Коли приїхав туди партійний орґанізатор, наші товариші не признались навіть, що вони є членами партії, а коли цей товариш хотів скликати масовий мітінг для виявлення зради юнійної бюрократії, вони саботажували підготівлю до цього мітінгу і його прийшлося провести за допомогою побічних сил. Лідер цього опортунізму — один член партії, що аж дуже "лівий" в балачках і який приняв "зворот" аж на 110% — на словах!

Ми ніколи не проведемо звороту, якщо наші партійні орґанізації будуть спати на посту. Ми мусимо зірко слідити за проведенням чіткої більшовицької лінії останнього плєнуму партії та з'їздів наших масових організацій. Ми міримо приняття звороту не по словах, але по ділах і результатах тих дій.

Секретар В.П.Ф. Бюро УРМО.

НА ПРЕСФОНД "ЗА БІЛЬШОВИЗАЦІЮ" ЗЛОЖИЛИ СЛІДУЮЧІ ТОВАРИШІ:

О. Даниш, Торонто, Онт.	1.00
В. Библів, Торонто, Онт.	.50
І. Антонюк, Йорктон, Саск.	.50
В. Н. Бучовський, Содбори, Онт.	.25

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ Й ЧИТАЙТЕ ТАКІ ЧАСОПИСИ Й ЖУРНАЛИ:

Одинокий український робітничий часопис в Канаді

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

що виходить у Вінніпегу три рази на тиждень і коштує на цілий рік лише $4.00, на піврік $2.00.

Одинокий український робітничо-жіночий журнал на цілій американській землі, це

"РОБІТНИЦЯ"

що виходить два рази в місяць у Вінніпегу. — Передплата на рік $1.50, на піврік 80 ц., поодиноке число 10 ц.

На цілу Канаду одиноким дійсно фармерським часописом є:

"ФАРМЕРСЬКЕ ЖИТТЯ"

що виходить кожного тижня в середу у Вінніпегу. Передплата: на рік $2.00, на піврік $1.00.

Ілюстрований місячний журнал

"БОЙОВА МОЛОДЬ"

це одиноке українське видання для робітничо-фармерської молоді в цілій Канаді і взагалі на американській землі. Передплата на рік 50 ц., поодиноке число 5 ц.

Передплату на повищі часописи й журнали посилайте або на імя кожного часопису зокрема, або на імя й адресу:

THE WORKERS & FARMERS PUBLISHING ASS'N

Cor. PRITCHARD and McGREGOR Sts., WINNIPEG, MAN.

ЦІНА 20 ЦЕНТІВ